Yoon Cultural Foundation

هیله

د خپلو سریزو په لمن کې

(د هیلې مجلې سریزې)

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله

د خپلو سریزو په لمن کې

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

نــــــوم:	هيله د خپلو سريزو په لمن کې
لـيـکــوال:	محمد اسمعيل يون
خـپـرنـدوی:	يون کلتوري يون
ليککال:	۱۳۸۰ل
چاپکال:	۱۳۸۷ل
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
د ليــکـــوال	
پرلـه پسې نومره:	(۲۲)
د خـــپـرنـــدوی	
پرله پسې نومره:	(۲۲)
کــــــمپوزر:	ضياالرحمن ضيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

سرلیک — مخ

• «هیله» د ملت جوړونې فکري ځواک ۱
• د «هیلې» پر سریزو یوه سریزه ۷
• «هیله» د کومو هیلو په هیله خپرېږي؟ ۱۳
• په «هیله» کې د هېوادوالو هیلې انعکاس شوې ۱۸
• «هیله» د کومو ستونزو له پېچومو تېرېږي؟ ۲۲
• فرهنګي بیا رغونه د لومړیتوب حق لري ۳۰
• د فرهنګي چارو او اړتیاوو په باب څو وړاندیزونه ۳۲
• هیله یوه کلنه شوه ۴۵
• د فرهنګي چارو سمون او ملګرتیا ته اړتیا ده ۴۹
• زموږ د ازادو خپرونو ستونزې ۵۳
• د هېواد ملي یووالی او د فرهنګیانو نوې هیلې ۵۸
• لوید یځمېشتي افغان فرهنګیان او فرهنګي هیلې ۶۷
• د پښتو ژبې او ادبیاتو یو طلایي پړاو ۷۲
• هیله دوه کلنه شوه ۷۵
• د هېواد دننه فرهنګي یون او خوځون ۷۸
• «چغې مه وهئ کار وکړئ!» ۸۹
• د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟ ۹۲
• شلمې پېړۍ په مخه دې ښه! ۹۶
• د مسلک له خاوندانو یوه هیله ۱۰۱
• هیله درې کلنه شوه ۱۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

- «راځئ چې سره کېنو په تغر د روغې جوړې!..................... ۱۱۷
- دا دنیا چا شل کړې ده؟.. ۱۲۱
- د اوسنیو پښتو خپرونو موضوعي وېش............................ ۱۲۴
- د فرهنګي کار جغرافیایي موقعیتونه.............................. ۱۲۹
- یوه ملتپاله فرهنګي ستراتیژي....................................... ۱۳۴
- «هیله» د خپل ژوند دنیمې لسیزې په درشل کې............... ۱۳۹
- کار خپله سخت کار دی.. ۱۵۰
- افغانستان، اسلام او پښتو درې ستر ارزښتونه.................. ۱۵۵
- بحراني شرایط او فرهنګي کار....................................... ۱۶۱
- که مې سل نصیحتونه ورته وکړل.................................... ۱۶۵
- که مطبوعات ازاد شي.. ۱۷۲
- په هېواد کې دواک انحصار څرنګه له منځه تللای شي؟...... ۱۷۹
- په کابل کې څوک، څوک ساتي؟..................................... ۱۸۶
- په کابل کې قانوني واک او عملي واک............................ ۱۹۴
- سوله، عدالت او که دواړه؟... ۲۰۱
- افغانستان د ابهام پر لور.. ۲۰۹
- پر دولتي خپرونو تنظیمي انحصار څنګه له منځه.............. ۲۱۳
- په افغانستان کې بهرني ځواکونه ګټې او زیانونه.............. ۲۲۴
- تر چتې وتي مطبوعات.. ۲۲۸
- افغاني سفارتونه د تنظیمواکۍ مورچلونه......................... ۲۳۴
- افغانستان او د ایډیالوژۍ بحران..................................... ۲۴۴
- د مهال له مخې د هیلې د سریزو څرنګوالی...................... ۲۵۲
- د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه.................................. ۲۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هیله)) د ملت جوړونې فکري ځواک

د هیلې مجلې چلوونکو د دې مجلې د لومړۍ ګڼې د چاپ پر مهال له خپل ولس سره ژمنه کړې وه، چې دوی به د هېواد پالنې، اسلامپالنې، ژبپالنې او انسانپالنې لپاره هلې ځلې کوي، دوی د ډول ډول کړاوونو، ستونزو او ناخوالو په ګاللو سره مخ پر وړاندې لاړل او د خپل ټاکلي هدف لپاره یې داسې قوي او ټینګ ګامونه واخیستل چې په رښتیا هم خپلو شعارونو ته یې د عمل جامه ور واغوستله او د ملت جوړونې او استحکام لپاره یې د یو واقعي فکري ځواک په توګه پر ټولنې خپل اغېز پرېښود. د هیلې دوه میاشتینۍ مجلې ادارې د اوو کلونو په موده کې په مسلسل ډول د هیلې ګڼې خپرې کړې او د دې بېلابېلو ګڼو په پاڼوکې یې د ټولنیزو، سیاسي، علمي او کلتوري مسایلو په باب په سلګونو لیکنې چاپ کړې.

په دې لیکنو کې د هېواد د وتلو لیکوالو او نوماندو متخصصینو لیکنې شاملې دي، هیلې مجلې ډېرو نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو خپرونو ته لاره پرانیستله، د ځوان کهول په روزنه کې یې کارنده ونډه واخیسته او د ځوانانو په هڅونه او ځلونه کې یې خپل اساسي رول ولوباوه. تر هیلې مجلې وړاندې په منظم او سیستماتیک ډول په ملي روحیه سمبال داسې خپرونې نه وې چې دومره اغېز دې ولري، که کومه یوه نیمه چاپ شوې هم وه، د وخت په تېرېدو سره یې مخه ډب شوې او له منځه تللې وه، خو د هیلې مجلې ادارې او چلوونکو په ډېرو سختو شرایطو او حالاتو کې خپلو خپرونو ته دوام ورکړ او هیله یې خپلو مینه والو ته ورسوله.

د افراط او تفریط پر وړاندې یې یو قوي فرهنګي مورچل جوړ کړ او د اصیل افغاني فرهنګ د بډاینې او ځلونې لپاره یې نه ستړې کېدونکې هلې ځلې وکړې. د هېواد د وروستیو دوه نیمو لسیزو ناخوالو او ربړو څخه یې په زغرده پرده پورته کړه، په اوسني نظام کې یې د نا انډولۍ او بې غورۍ په باب وخت پر وخت لیکنې خپرې کړې او د ولس په ویښونې (بیدارۍ) کې یې خپل رول ولوباوه.

د ټولنې د ذهني تګلوري په بدلون، جوړښت او رغښت کې هیله مجله ځانګړی ځای او مقام لري، د قبیله یي ذهنیت د له منځه وړلو او واحد ملت د جوړونې لپاره یې فعالیت، کار او

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيار له هيڅ پته نه دی.

په دې بهير کې هيلوال له ډېرو چلنجونو، ګواښونو او ستونزو سره مخ شوي، خوله دې ټولو ستونزو سره سره خپل هدف او موخې ته ژمن پاتې شوي او د ذهني بيا رغونې اوږدې لارې يې وهلي، ان تر دې چې د هيلې مجلې تر خپراوي وروسته د نړه پښتو خپرونو په شمېر کې خورا زياتوالی رامنځته شو.

د هيلې مجلې هره سرليکنه د ځانګړي ارزښت او اهميت لرونکې ده، دا سريزې چې پر هره موضوع ليکل شوي، شته ستونزې يې راسپړلي، وړانديزونه او حل لارې يې ورته په ګوته کړي، يانې دا چې (هيلې) مجلې يوازې انتقادي شکل نه درلود، په هره برخه کې يې د انتقاد او نيوکې تر څنګ د حل لارې هم په ګوته کړې دي. هيلې په خپلو پاڼو کې ملي او اسلامي ارزښتونه وپالل او په دې برخه کې يې موثر ګامونه پورته کړل.

ډېرى ځوانان يې په سياسي، فکري او فرهنګي لحاظ روزلي، چې وروسته ټولنې ته د خدمت جوګه شوي. د هيلې مجلې ډېری سرليکنې د هېواد وروستيو سياسي حالاتو ته ځانګړې شوي او ځينې يې پر فرهنګي مسايلو ليکل شوي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دواړو برخو کې یې د افراط او تفریط ترمنځ انډول ساتلی او هره موضوع یې په جرئت سره په علمي او منطقي ډول څېړلې ده.
د هیلې مجلې سرلیکنې، د سرلیکنې د فن لپاره دیو بنسټ او اساس حیثیت لري، چې زما له انده د هیلې مجلې سرلیکنو (سرمقالو) په کتابي بڼه چاپ څخه هدف هم همدا دی چې اوسنیو ځوانانو او راتلونکي نسل ته دا وروښودل شي، چې سرلیکنه څه ډول ولیکو؟ علمي او سیاسي سرلیکنه باید څومره قوي وي او څومره جرئت ورته پکار دی؟
هیلوالو د افغاني فرهنګ د ودې او بډاینې لپاره تر خپل وس او توان زیات زیار ګاللی دی، هیله مجله پر خپل وخت د هېواد د مطبوعاتو په افق کې یوه ځلنده مجله وه، چې د زرګونو افغانانو د پوهې په زیاتونه کې اغېزناکه تمامه شوې ده. هیلوالو د زورواکو د زور او زر په مقابل کې د تسلیمۍ سر نه دی ټیټ کړی، تل یې په مېړانه او جرئت غله ته غل او حق ته حق ویلي، ځکه خو یې تر نورو خپرونو په پرتله کې ګرانښت او منښت زیات و.
هیلې مجلې په هېواد کې د ملي فکر د غوړونې لپاره روزونکی رول درلود، د ملي یووالي او واحد ملت د جوړېدو، پیاوړتیا او غښتلتیا کې یې تاثیر ډېر زیات او مهم و، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلوالـو هیلـې، غوښـتنې، اند ښنـنې، وړانـدوینې او فکـر د ولس له هیلو او فکر سره سم او برابر وو.

د پردیپالو پر وړاندې په مبارزه کې د هیلې مجلې د ادارې او کارکوونکو هڅې او فعالیتونه د ستاینې او یادونې وړ دي. پـه دې برخـه کـې هیلـوال تـر نـورو وړانـدې اومخـکښ وو او پـه هـر وخت کـې یـې پـه پـوره شـجاعت او زړورتـوب سره دپردیپـالو او پردیـو پـر وړانـدې قلمـي او علمـي مبـارزه کـړې او پـوره بـاور دی چـې دې مبـارزې تـه بـه د ژونـد تـر پایـه دوام ورکـوي، د هیلوالـو هوډونه هدفمند او ژمن دي، هیله من یو په راتلونکې کې تـر دې هـم خـورا غښـتلې چـارې او کـارونـه ترسره کـړي. د هیلـې مجلـې سـرلیکنې د سـرلیکنې لـه آرونـو سـره برابـرې او کـره دي او دا ټولګه به د سرلیکنې د فـن پـه غوړېـدو کـې مـوثره تمامـه شـي او هغـو لوسـتونکو تـه چـې دا سـرلیکنې او هیلـه مجلـه یـې نـه ده لوستې هغوی ته به هم د یـوه لاربـود حیثیـت ولـري،دا بـه هـم پـه ډاګـه شـي چـې د هیلـې چلوونکـو پـه څـه ډول حـالاتو کـې څـومره مهمې او قوي سرمقالې لیکلې دي. دا مجموعـه د هیلـې مجلـې لـه سـرلیکنو جـوړه ده، دا سـرلیکنې لـه ۱۳۷۲ل کـال څخـه تـر ۱۳۸۲ل کال پورې لیکل شوي، د همدې وخت او تـر هغـه څخـه د وړاندې حالاتو روښانه انځور لرونکې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!

ستاسې او د دې کتاب ترمنځ نه د ډېر وال کېږم، تاسې قدرمن د دې کتاب لوستلو ته رابولم، د دې سريزو ليکوال، د هيلې هيلوال او د کابل پوهنتون استاد پوهندوی محمد اسمعيل يون ته د نورو فرهنگي خدمتونو، فعاليتونو او برياوو هيله کوم.

په مينه او درناوي
شېرعلم امله وال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ((هیلۍ)) پر سریزو

یوه سریزه

هره ادبي، علمي، ټولنیزه او سیاسي خپرونه، پر خپل وخت او مهال خپل خپل تاثیرات لري، خو ځینې بیا داسې وي، چې د خپلو مهالنیو اغېزو تر څنګ یې، الهام او پیغام، فکر او پانګه نورو نسلونو ته هم انتقالېږي او په ټولنه کې د یو مثبت او ژور فکري بدلانه سبب ګرځي. هیله مجله هم د داسې خپرونو له جملې څخه یوه ده. سره له دې چې څه د پاسه پنځه کاله کېږي، هیله مجله نه خپرېږي، خو هغه چا چې پخوا دا مجله لوستله او یا یې لوستې، اوس یې هم پر فکري ژوندانه اغېز محسوس دی. هیله پر داسې یو مهال (۱۳۷۲ل کال لومړیو کې) پیل شوه، چې په ټول هېواد کې د ټولو رسنیو پر ستوني د بندیز خپسه ناسته وه، پر تلویزیون بندیز و، رادیو یوازې د جنګ ترانې، نعتونه او دهغې دنیا خبرونه خپرول او د جګړې خبر د خبرونو ((سرخي)) جوړوله، موسیقي اود بنکلا نورې نغمې خو د کفر د تمثیل سمبولونه وو. د زیروح تصویر اخیستل څه چې ګرځول یې هم حرام وو، پر ټول هېواد د چوپتیاسیلۍ خپره وه، پر داسې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال د یوې ازادۍ او بیا بشپړې ازادۍ خپرونې خپرول، نه د چا په وس پوره وه او نه حالاتو چا ته ددې جرئت ورکاوه، چې څوک دې د داسې یوې حاکمې فضا پر وړاندې پټ او ښکاره بغاوت وکړي.

خو دهیلې، هیلوالو ددغسې اغزن چاپیریال له ستونزو سره سره د یوې کره، نړه او معیاري پښتو مجلې (هیلې) د چاپ او خپراوي تکل وکړ. دا هوډ د یو متساوي الاضلاع مثلث له دریو غړو (عبدالمالک بېکسیار په ډنمارک، صفیه صدیقي په پېښور او محمد اسمعیل یون په کابل کې) څخه جوړ شو. د مجلې د لومړۍ ګڼې تر چاپ دمخه یوازې د ګوتو په شمېر څو لیکوال د مجلې پر خپراوي خبر وو او نور په چوپه خوله کار و. ددې یو علت دا و چې دا وخت ان په پېښور کې د یوې رښتینې، ازادې او نړه پښتو مجلې پر وړاندې ستونزې وې. ستونزې نه یوازې د کیڼلاسو او ښیلاسو او سرو او سپینو سیاسي ډلګیو له خوا احساسېدلې، بلکې خپله زموږ د یو شمېر هغو لیکوالو له خوا هم وې، چې د یو ((مضر احتیاط)) پر ناروغۍ اخته وو، دوی لکه د ګاډۍ اسونه له پخوا نه د ژوندانه د یوه سولیدلي میتود په اسارت کې وو، دا ورته بېخي جرم (!) او عجیبه ښکاره کېدله، چې څوک دې مجله ټوله په پښتو ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ کړي، خود هیلوالو یو ځواکمن هوډ د مضر احتیاط او دودیزو لیکوالو دا بریدونه مات کړل او تر هغه وروسته بیا د لوی خدای (ج) په فضل په لسګونو لیکوالو د نړه پښتو مجلو چاپ او خپراوي ته په ارام زړه او خلاصه فضا را ودانګل او دا لړۍ لاتر اوسه دوام لري. تر هیلې د مخه هم ځینې پښتو خپرونې خپرې شوي، خو د هیلې کوم فکري موثریت او جذابیت چې دا وخت د نورو چاپي خپرونو د نشتوالي او کموالي له امله په ټولنه کې و، دې موثریت نورو ته هم لاره خلاصه کړه.

د هیلې لومړۍ ګڼه د ۱۳۷۶ ل کال پر ثور میاشت چاپ شوه، پر لومړي مخ یې د میرویس نیکه او پر دویم مخ یې د احمدشاه بابا تصویرونه چاپ شوي وو، دا هغه مهال و چې پر کابل د طالبانو د واکمنۍ لا کال پوره نه و او طالبانو د موسیقۍ او هر ډول زیروح تصویر پر وړاندې جهاد اعلان کړی و، دا مجله په کابل کې، لومړۍ، دولتي طالب چارواکو ته ورسېده، هغوی که له یوې خوا له عکس سره مخالف و، نو له بلې خوا یې د میرویس نیکه او احمدشاه بابا د عکسونو پر وړاندې د مخالفت جرئت نه شو کولای، نو په دې ډول دا مجله د طالبانو د بندیز تر دایرې بهر شوه، دا کار څه تصادف نه و، هیلوالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې تر مخکې فکر کړی و چې په هېواد کې د حاکم قید او بند نه د خلاصون یوه لاره داده، چې په پیل کې د مجلې پر پښتني د داسې یو چا عکس راوړل شي، چې د طالبانو دُره یې د قیدولو توان ونه لري. مجله په دې ډول په ټول افغانستان کې خوره شوه او ورو ورو دې لړۍ دوام وکړ او په دې کار سره یې په هېواد کې او تر هېواده بهر خپل ګڼ شمېر مینه وال، لوستوال او ملګري پیدا کړل، هیلې له پیل نه د خپل ملي ارمان لپاره کار ته کار ویلای و، نو ځکه خو یې د موسمي حکومتونو او سیمه ییزو چارواکو له واک نه کوم باک نه درلود. د هغه وخت سیاسي، فرهنګي او ټولنیز حالت چې څرنګه وو، همغسې یې خپرول، په دې توګه د هیلې مجلې په لمن کې په لسګونو، علمي، ادبي، ټولنیزې، دیني، سیاسي او نورې لیکنې چاپ شوې او په دې ډول یې د ځوان نسل په روزنه، د ملي تصور په اوچتونه او د معیاري پښتو غورځنګ په پرمخبیونه کې خپله کارنده ونډه واخیسته، په هیله کې د بېلابېلو لیکوالو د ګڼورو او ژورو لیکنو تر څنګ د «هیلې سریزې» هم د لوستونکو خوښې شوې او څو څو ځله یې له موږ څخه هیله وکړه چې دا سریزې د یوه ځانګړ ي اثر په بڼه چاپ کړو. څرنګه چې د هیلې سریزې له پیله بیا تر وروستۍ چاپي ګڼې په یوه قلم (زما په قلم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکل شوي، نو په دې ډول، زه تر هر څه زیات د هغو په فکري مسئولیت کې شریک یم او زما د شخصیت او فکر یوه برخه په کې ځلیږي، که څوک غواړي ما وپېژني دا سریزې ورسره مرسته کولای شي، د هیلې د سریزو راټولوني او چاپ ته مې ځکه زړه ښه کړ، لکه څنګه چې د هیلې د خپراوي په پیل کې مو هېواد، ملت او ژبې ته د خدمت تعهد کړی و، زموږ له سریزو به څرګنده شي، چې موږ څه ویلي او څه مو کړي دي؟ هغو په اصطلاح لیکوالو ته به هم دا په ډاګه شي چې کله کله به یې په هیلوالو پسې ((سوی تبسم)) کاوه، خبرې به یې پسې کولې او بل کار به یې نه و، کاشکې هر لیکوال د هرې لسیزې په پای کې، په تېرې لسیزې کې دخپل کړي کار ریکارډ چاپ کړي، په دې ډول به دهغه د علمي، سیاسي او کلتوري شخصیت متزلزلې او باثباته خواوې خلکو ته څرګندې شي او بیا به په چا پسې د ((سوی تبسم)) جرئت ونه لري.

د هیلې په دې سریزو کې اوس ما هیڅ ډول بدلون نه دی راوستی، لوستونکي کولای شي د شک په حالت کې یې د لوستلو پر مهال چک کړي، یوازې کومه یوه کلمه چې املایي او انشایي تېروتنه په کې وه، هغه مې سمه کړې ده، نورې نو دا لیکنې د هیلې پانګه ده او دهمغو شرایطو محصول، هر ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصنوعي بدلون راوستل په کې د هیلې له تېر تاریخ سره درغلي ده.
دلته ډېره لاژمه او ضروري ده، د هغو کسانو د خیر یادونه وشي چې (هیله) یې له لومړۍ بیا تر وروستۍ چاپي ګڼې را رسولې؛ که د عبدالمالک بېکسیار، صفیه صدیقي، حفیظ-الله غښتلي، احمد ویس وردګ، صالح محمد صالح، عزت الله شمسزي، بریالي ویاړ او دغه راز د نورو هیلوالو پرله پسې هلې ځلې او د فکر او تندي خولې نه وای، نو خدای خبر چې هیله به له یوې ګڼې بلې ته خوځېدلې وای، نو تاسو چې دا سریزې او یا د هیلې نورې لیکنې لولئ، ددې ښاغلو زیار او زحمت باید هېڅکله له یاده ونه ایستل شي، ګران ورور شېرعالم املهوال هم د ستاینې وړ دی چې وخت پر وخت به یې په زیات ټینګار سره راته ویل چې د هیلې سریزې باید راټولې او چاپ کړو، نور نو دا سریزې ستاسو مخې ته ږدم، هیله ده چې خوند ورځخه واخلئ او په تېرې ماضي کې د هېواد د ځو تنو فرهنګیانو له کار او زیار ځخه تر یوه بریده خبر شئ.

په درناوي
پوهندوی محمد اسمعیل یون
دهیلې یو هیلوال
ارګ، د جمهوري ریاست ودانۍ، کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هيله)) د کومو هيلو په هيله خپرېږي؟

د هېواد روانه غميزه د خپل ژوند دويمې لسيزې پوره کېدو ته نږدې کېږي. په همدې تېرو شلو کلونو کې چې څه پر هېواد او زموږ پر ولس راغلل په ذهن کې دهغو بيا تېرول او يادول انساني ذهن له ستړياوو سره مخامخوي. په تېرو پنځو کلونو کې د ولس د ژوند پر رګونو د جګړو او غمونو يوه بله روې هم کېناسته.

د پخوانيو زورواکو رژيمونو په پرتله او انډول ددې (۱۳۷۱ غـويي- ۱۳۷۵ تلـه) ترينګلـي نظـام نـادودې او ظلمونـه ډېـر دردوونکي وو. نه يوازې دا چې زموږ د ولس د کړې جهاد مېوه يې وپلورله، بلکې ځينو داسې قومي، ژبنيو، تاريخي، سيمه ييزو مسايلو تـه يې لمن ووهله چې د يو موټي افغان ملت د روغې ستې لپاره ډېر خطرناک تمامېدل. د کابل ښار چې د تېرو جګړو له ګوزارونو سلامت پاتې شوی و، نه يوازې د هېواد سياسي مرکز، بلکې د سيمې يو ستر فرهنګي مرکز هم و، نو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وجه خو د هېواد تاريخي دښمنان چې کابو څلوېښت کاله يو ناروا غلچکي او نيتبدي عمل ته منتظر وو، دا هيله چې ((کابل بايد وسوځي)) د همدې کورنيو او بهرنيو لوبغارو په لاس، ترسره کړه.

د همدې لوبې په پايله کې د هېواد پلازمېنه په وينو ولمبول شوه او زياته فرهنګي او مادي شتمني يا لوټ او يا له مينځه يوړل شوه.

اوس نو موږ نه يوازې په اقتصادي ډګر کې له يو ويجاړ او سوځېدلي هېواد سره مخامخ يو، بلکې په فرهنګي او مانيزه برخه کې هم يو ړنګ بنګ فرهنګ راپاتې دی.

دا چې چا، چا موږ پر دې برخليک اخته کړو، پورته مو په ضمني توګه ورته اشاره وکړه، اکثره افغانان يې لاملونه او تول لوري پېژني. د پښتو متل دی ((اوبه چې تر ورخه تېرې شوې بيا نه راګرځي)) اوس چې هر چا هرڅه زموږ د هېواد پر خلکو وکړل، هغه وشول. اوس دا فکر پکار دی چې څنګه پر خپلو زخمونو پټۍ کېږدو؟ څنګه خپل هېواد بېرته زرغون او ښېراز کړو؟ څنګه خپل فرهنګ له سره ښېراز او څنګه په راتلونکي کې ددې ډول غميزو مخه ونيسو؟

اوس اوس په کابل، پېښور او تر هېواده دباندې يو زيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر افغانان دژوند دبار د اوچتولو ترڅنګ د خپل هېواد د راتلونکي او حال په باب ډېر اند ېښمن او فکر وړي دي. يو شمېر فرهنګيانو د خپل وس او امکان تر بريده دخپل هېواد د فرهنګ لپاره نېکې هڅې کړي او کوي يې. دا فرهنګي هڅې زياتره دمجلو، اخبارونو او کتابونو دچاپ په برخه کې زياتې متمرکزې دي.

په ډنمارک کې دمېشته افغانانو له جملې څخه يو شمېر فرهنګيانو او فرهنګپالو هم دا وپتېيله چې خپل ځانونه په دې هڅو کې شريک کړي. د خپلې ژبې، هېواد او فرهنګ دخدمت لپاره يې اوس تر ټولو غوره دا وګڼله چې خپل فکر او هيلې به د يوې خپرونې له لارې بيانوي او بيا که د وس او امکان پولې وغځېدلې، پر نورو لارو به هم فکر کوي او عملي ګام به پورته کوي. ((هيله)) زموږ د هڅو لومړی پيل دی، هيله ده چې دا پيل زموږ د ملي او اسلامي فرهنګ په وده او د افغان ولس د ذهن په روښانولو کې اغېزمن ثابت شي.

((هيله)) به اوس اوس يوازې په پښتو ژبه د ليکوالو ليکنې چاپوي ځکه چې اوس پښتو ژبې او ادب ته دخدمت ضرورت زيات محسوس دی. که په راتلونکې کې وخت، امکان او اړتيا ددې ايجاب وکړ، کېدی شي په نورو ژبو هم د ليکوالو ليکنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرې کړي.

((هیله)) به د هېواد د ملي او اسلامي فرهنګ د بډاینې او زرغونتیا لپاره خپلې پاڼې د لیکوالو په لیکنو ډکوي، هر هغه فکر چې زموږ د هېواد دلوړو ملي او اسلامي ګټو لپاره وقف شوی وي، د ((هیلې)) په پاڼو کې به ځلېږي.

((هیله)) به دلیکنو دخپراوې او چاپ په واسطه تر هېواد دننه او تر هېواده د باندې افغان لیکوالو ترمنځ فکري او قلمي رابطه ټینګوي.

په ((هیله)) کې به پر، هر هغه فکر، ذوق او خیال بندیز او سانسور نه وي چې له اسلامي فکر او د هېواد له ملي ګټو سره په ټکر کې رانه شي.

((هیله)) به په کره لیکنې، ګړنې او معیاري پښتو لیکنې خپروي، د فرهنګي لیکنو ترڅنګ به هغه سیاسي لیکنې هم خپروي چې په رښتینې بڼه د هېواد د سیاسي پېښو او سیاسي څېرو انځور ګري کولای شي.

دپښتو د ځوان پښت د ځوان ادب د سمسورتیا په هیله به د ځوانو لیکوالو د لیکنو خپراوې ته ځانګړې پاملرنه کوي.

((هیله)) غواړي د سالم انتقاد او کره کتنې روحیه پیل او دود شي، هر هغه انتقاد په ورین تندي خپروي چې تر ضرره یې ګټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتې وي.

((هيله)) به د هېواد د ټولو وګړو له هغې جملې د ښځو د حقوقو کلک ملاتړ کوي او په دې اړه به ليکنې خپروي.

کله کله که د ((هيله)) په پاڼو کې کوم داسې مطلب راغی چې د واقعيت پر بنسټ ليکل شوي وي، خو په هېواد کې د کوم سياسي ګوند او يا سياسي ځېرې له ذوق، شوق او سليقې سره متضاد وي، دا به په دې مانا نه وي چې له هغې ډلې او يا شخص سره د کينې او يا د بلې ډلې د پلوۍ له کبله چاپ شوی وي. بلکې آره وجه به يې هغه درد ، وي چې د ليکوال د زړه رګونه يې سېځلي او هغه يې دې ليکنې ته اړ کړی دی.

خو په لنډه توګه د ((هيله)) ټوليزه موخه خپل هېواد ، ولس، ژبې، فرهنګ او انساني کراماتو ته خدمت کول دي. هيله ده له موږ څخه په دې برخه کې خپلې هېڅ ډول مانيزې او مادي مرستې ونه سپموئ.

په درنښت

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ((هیله)) کې د هېوادوالو هیلې انعکاس شوې او که نه؟

کله چې موږ د ((هیلې)) لومړۍ ګڼه خپروله، نو دا وېره راسره وه چې خدای(ج) مه کړه موږ به خپل دې نېک نیت او فرهنګي هڅې کې پاتې راشو، زموږ هېوادوال چې نور نو د ژوند په اکثرو ډګرونو کې له زیاتو ستونزو سره لاس او ګرېوان دي، ایا موږ به په دې بریالي شو چې د هغو د هیلو او رنځونو تصویر وړاندې کړو؟ ایا دا به دهغو لسګونو افغاني خپرونو په منځ کې چې هره یوه ځانته ځانګړې ((پالیسي)) لري او تر ډېرې بېلابېلو په پلمو لاندې د لیکوالو لیکنو ته د سانسور زندۍ ور اچوي، په خپلواک ډول سره راپورته او د ناوړه سانسور کړۍ به ماتې کړي؟ له دې سره سره دا وېره هم وه چې د لوستونکي ذهني شتمني او رابطه به راخپله کړي او که نه؟ خو له نېکه مرغه کله چې د ((هیلې)) لومړۍ ګڼه چاپ او خپره شوه، نو زیاتو لوستونکو یې په ډېره مینه هر کلی وکړ. له زیاتو لوستونکو څخه مو مقصد ټول لوستونکي نه دي، بلکې اکثریت مو مقصد دی. هغو افغانانو چې په جرمني، امریکا، روسیې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سویډن، ناروې او ډنمارک کې استوګن دي او ((هیله)) مجله ورته ور رسېدلې وه، ځینو یې د لیکونو او ځینو هم د ټلیفون له لارې د مجلې ستاینه وکړه. په کابل، ننګرهار او پېښور کې هم لوستونکو او لیکوالو د مجلې ډېره ستاینه وکړه، خو له ستاینو سره سره ځینې انتقادونه او وړاندیزونه هم وشول. د ځینو انتقاد دا و چې ولې ټوله په پښتو ژبه ده، ځینو ویل چې سیاسي برخه یې تونده ده، ځینو ویل چې ټوله باید ادبي وي، ځینو ویل چې په مجله کې باید هېڅ ډول فکري سانسور نه وي، یو شمېر ویل چې د مجلې د ژبې د معیار په برخه کې باید نور هم زیات کوښښ وشي، ځینو ویل چې د مطالبو په خپراوي خصوصاً په فکري برخه کې له ډېر احتیاط نه کار واخیستل شي، ځینو ویل چې لیکني هیئت کې باید لوی لوی پوهان او لیکوال شامل شي. ځینو دا خبره کوله چې پښتو ژبې ته د خدمت ضرورت او اړتیا ډېره زیاته ده، نو باید ټوله مجله تر پایه په پښتو چاپ شي، یو شمېر ویل چې د هغو سیاسي اشخاصو او ملي خاینینو خبرې باید رسوا شي چې زموږ پر هېواد یې دا ناورین راوستی او اوس یې هم جاري ساتي. په دې ډول د مجلې اداري او کارکوونکو ته په لیکني او ګړني ډول ډېر زیات نظرونه راورسېدل. سره له دې چې د لوستونکو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظرونو کې زيات اختلاف و، خو يو شی چې د مجلې ادارې ته ثابت شو هغه دا و چې اکثره نظرونه د مجلې د ښه والي لپاره د ښه نيت له مخې څرګند شوي وو. هر چا چې هر نظر رالېږلی و مقصد يې دا و چې د مجلې په ښه والي کې مثبت ثابت شي، خو تر کومه ځايه چې د مجلې ادارې ته د دې ټولو نظريو د تطبيق پوښتنه راولاړېږي، نو په دې باب بايد ووايو چې د مجلې اداره کوښښ کوي چې د امکان تر حده د اکثرو لوستونکو نظريو او غوښتنو ته دعمل جامه ور واغوندي، خو دا هم څرګنده ده چې هېڅ داسې خپرونه به نه وي چې هغه دې د ټولو لوستونکو، د فکر او ذوق له پلوه يوشان خوښه شي.

موږ لکه څنګه چې په لومړۍ ګڼه کې د دې مجلې تګلوری په ګوته کړی، په لنډيز سره وايو چې زموږ موخه او مقصد خپل ملي او اسلامي فرهنګ، ملي ژبې (پښتو) ته خدمت کول او د هېواد د ملي واکمنۍ د دښمنانو، ملي خاينينو او نورو ملت ضد اشخاصو پر ضد په قلمي او فرهنګي مبارزه کې برخه اخيستل دي. دې سره سره به موږ د ټولنيز ژوند د بېلابېلو ډګرونو او د هغو د سمون په اړه ليکنې خپروو او د لوستونکو ذوق او فکر به هم تر ډېره حده په پام کې نيسو.

موږ له هغو ټولو لوستونکو او ليکوالو څخه د زړه له کومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننـه څرګنـدوو چـې مـوږ تـه يـې خپـل رغـوونکي نظرونـه، انتقادونه او وړانديزونه راولېږل، او د نـورو مشـورو پـه انتظار يې يو.

د مجلې اداره يو ځل بيا يادونه کوي چې کله که د مجلې پـه پاڼو کې کوم داسې سياسي او يا انتقادي مطلب چاپ شو، چې پـه هېـواد کـې د کـوم مشـخص سياسـي ګـروپ او يـا شـخص پـه ضرر وي، نو دا ددې مانا نه لري، چې موږ ګنـې لـه هغـه شـخص سره شخصي کينه لرو، بلکې د ليکـوال د هغـه درد پـه انعکـاس کې برخه اخلو، چې هغـه يـې دې ليکنـې تـه اړ کـړی دی، خـو کـه مخـالف لـوری او يـا شـخص د خپـل ځـان د سـپيناوي او دفـاع لپاره داسې ليکنه راولېږي چې د قلم عفت او عـزت پکـې سـاتل شوی وي، نو هغه به هم د هغه شخص د ځواب په توګه خپروو.

ستاسو د نورو نېکو نظريو، ليکنو، انتقادونو او وړانديزونو په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هیله)) د کومو ستونزو له پیچومو تیریږي؟

په هغو ټولنو کې چې د پوهې او قلم پرځای د ټوپک منطق حکومت کوي، سوال او ځواب ټول د تورو په سرونو کېږي، دکتاب، مجلې او نور خپرونو فرهنګ لاد ټولنې اکثرو برخو ته نه وي خور شوی، د لوږې، فقر، تنګلاسۍ او نورو ستونزو د سیلۍ شمال د ژوند غوټۍ ښېرازېدو ته نه پرېږدي، په هغو ټولنو کې چې روڼ اندي (روشنفکر) قشر پر بېلابېلو ذهني تمایلاتو وېشل شوی وي او ډول ډول سیاسي، اقتصادي، سیمه ییزو او نورو ناروغیو یې د ذهنونو ټولې برخې نیولې وي، د افراط او تفریط او مضر احتیاط روحیې د اکثرو ذهنونه او فکرونه تسخیر کړي وي، د یوې ازادې، خپلواکې، رښتینې مجلې، اخبار او یا بلې خپرونې خپرول او دخپلواکو قلمونو چلول په رښتیا سره یو ډېر ستونزمن او له ذهني، رواني او

(c) ketabton.com: The Digital Library

فزیکي خطره ډک کار دی.

له بده مرغه باید ووایو، چې زموږ ټولنه اوس اوس له پورتنیو ستونزو او اندېښنو سره لاس او ګرېوان ده، خو ایا د ټولو خپرونو پاڼو او د قلم نوکې ته د یو ((مضراحتیاط)) دلومې ور اچول د یو رونفکر، لیکوال او شاعر انساني او هېوادني مسوولیت تر پوښتنې لاندې نه راولي؟ او یا هم د بې تفاوتۍ ارام او شنه خوبونه زموږ د ټولنې د رنځور حالت درمل کېدلای شي؟ دهمدغو بد مرغیو دجاج اخیستلو له کبله موږ د یوې داسې خپرونې پر خپرونو لاس پورې کړ چې لږ تر لږه د یادو ستونزو د ځینو برخو په انعکاس کې برخه واخلي او د هېواد د ټپي فرهنګ د بیا رغونې او بډاینې لپاره په ذهني فعالیت کې ځان شریک کړو، خو ایا موږ له ستونزو سره مخامخ نه یو؟ هغه کسان چې پر خپرنیو فعالیتونو بوخت دي، هغه په اوسني وخت کې دیوې ازادې خپرونې، هغه هم د داسې یوې خپرونې چې د یو چا د لاس د خولو په زور چلېږي پر ستونزو ښه پوهېږي.

((هیله)) مجله دهمدغسې ستونزو او مشکلاتو، ستړیاوو او هلو ځلو له بتېۍ څخه راوتلې وروستۍ ثمره ده، د دې په خاطر چې راتلونکی پښت او اوسنیو لیکوالو ته د مجلې د اوسني ستونزمن حالت لږ جاج معلوم شي، په لنډیز سره ویلای شو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوسنۍ ((هيله)) د څو کسانو د منډو ترړو او د يوه واحد مقصد لپاره د څو کسانو د زيارونو او هلو ځلو د شريکېدنې پايله ده، يو تن په ډنمارک کې د خپل ژوند د هوساينې شرايط پرځان راتنګ کړي او د خپلو لاسونو، فکر او قلم د زيارونو د خولو ثمر رالېږي، يو بل تن په پېښور کې دې هلو ځلو ته اوډنه او انتظام ورکوي او د اړيکو مزي ټينګوي او بل تن له جنګ ځپلي کابل او نورو سيمو نه ليکنې او مضمونونه راټولوي او بيا يې د چاپونې زيار ګالي، په حقيقت کې له دغه مثلث څخه د ((هيلې)) مېوه لاسته راځي، خو اوس راځو دې ته چې دا زيار د ټولو لپاره د ستاينې او منني وړ دی او که نه؟ که اختلافونه هم ورسره مله دي؟

رښتيا خبره خو داده، ((هيله)) چې د کوم مقصد لپاره خپرېږي د همدې فکر درلودونکو اشخاصو لپاره هم د منني وړ ده او هم د ستاينې، خو په طبيعي ډول د مخالف لوري لپاره نه يوازې دا چې د منني وړ نه ده، بلکې د غندنې سبب يې هم ده. دې منځ کې يو ډله نور خلک هم دي چې هغوی ټول عمر د مضر احتياط په ډنډ کې ډوب دي او مضر احتياط په ټولنه کې هغه زهر دي چې د ټولنې د پرمختګ رګونه سيزي، استاد الفت په خپل يو نثر کې د مضر احتياط کيسه داسې بيانوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«شمې اکا په کلي کې په احتیاط ډېر زیات مشهور و، هر چا چې به په کلي کې کوم کار کاوه نو یو ځل به یې هغه ته مراجعه کوله، دده د احتیاط یوه ننبه دا وه چې ټول عمر په موټر کې نه سورېده، ځکه چې ده ویل کېدی شي موټر چپه شي او ژوند ته یې خطر پېښ شي، کور ته یې برق نه راوسته، ویل یې کېدی شي برق شارټ شي او ټول کور اور واخلي، هو، دی له عقله پیاده و، ځکه یې ټول عمر کور کې تیاره وه.» له بده مرغه باید ووایو چې اوس هم زموږ په ټولنه کې د دې ډول اشخاصو ډېرې بېلګې شته. تراوسه پورې موږ ته یو شمېر لیکوالو او نالیکوالو چې پر همدې رنځ اخته دي، دمجلې د خپرنیو مطالبو په باب همداسې نظر راکړی، د دوی یو ستر انتقاد دا دی چې ولې تاسو ټوله مجله په پښتو ژبه خپروئ، او دا به ستاسو لپاره «ښه راتلونکی ونه لري».

خو که موږ هر څو ورته ویلي چې د خپلې ژبې او فرهنګ خدمت نه یوازې دا چې کوم خیانت نه دی، بلکې د ویاړ او د ډېرې نېکنومۍ خبره هم ده او دا د نړۍ د ټولو انسانانو طبیعي حق دی، نورو ته چې د خپلې ژبې د خدمت حق حاصل دی، موږ هم غواړو چې له همداسې یو حق نه ګټه پورته کړو.

بله خبره داده چې دا به د چا وجدان ومني چې یو پښتون دې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد له مورنۍ غېږې نه په لرې هېوادو کې د خپل زيار د خولو په بيه د خپل فرهنګ او ژبې لپاره يوه مالي بسپنه برابره کړي او موږ هغه د بل چا د ژبې او فرهنګ د بډاينې لپاره مصرف کړو.

حقيقت دادی چې موږ د نورو فرهنګونو او ژبو ته ډېر زيات خدمتونه کړي دي، د نورو ژبه مو په خپل دربار کې ساتلې او پاللې ده او بې شمېره خدمتونه مو ورته کړي دي، د افغانستان نوميالي ليکوال استاد پوهاند عبدالشکور رشاد په دې برخه کې دوه ټوکه مهم کتابونه ليکلي چې يو يې (پښتانه شعرا په فارسي کې) او بل يې (پښتانه شعرا په اردو کې) نومېږي، په هر اثر کې يې تر دوو سوو زيات شاعران معرفي کړي، چې په نوموړو ژبو يې شعرونه ليکلي او خدمتونه يې ورته کړي دي، همداسې نور په سوونو پښتانه ليکوال چې د نورو د فرهنګ او ژبې لپاره يې قلمونه چلولي دي، هم دي، هم در واخله!

په ټوليز ډول که موږ د هغو پښتنو شمېر چې اردو او فارسي ژبو ته يې خدمتونه کړي دي يوازې (٧٠٠) تنه ليکوال محاسبه کړو او د هر يوه د کتابونو شمېر په منځني حد (لس عنوانه) کتابونه محاسبه کړ، نو د ټولو کتابونو شمېر به (٧٠٠٠) عنوانه کتابونه شي او دا هغه شمېر دی چې تقريباً د پښتو ژبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو کتابونو له شمېر سره د انډول وړ دی، ایا همدا خدمت کفایت نه کوي؟

په نړۍ کې به هېڅوک داسې قوم پیدا نه کړي، چې د بل چا ژبې او فرهنګ ته یې دومره خدمتونه کړي وي، اوس نو که په دې خدمتونو هم له پښتنو څخه څوک خوشاله نه وي، نو خدای(ج) دې هغوی خوشاله کړي.

درنو لوستونکو!

((هیله)) مجله دهمدغسې نظرونو له ګوزارونو تېرېږي او خپله لار جوتوي. له ژبنیو نظرونو پرته، دې او هغې ډلې ته دمجلې د انتساب اوازې هم زموږ تر غوږونو راورسېدې، خو وخت به دا ثابته کړي چې ((مجله)) یوازې د افغانستان ملي ګټې په پام کې نیسي، نه دکومې ځانګړې ډلې خیال او سلیقه، خو له ستونزو سره سره د زیات شمېر هېوادوالو او په بهر کې د مېشتو افغانانو تشویق او ستاینې او په دې برخه کې همکاري هم د مننې وړه ده، په ځانګړي ډول د هغو لیکوالو همکاري چې له کوم مادي امتیاز پرته یې د خپلو قلمونو مېوه موږ ته د خپراوي لپاره راسپارلې ده او موږ سره یې په ګډه په دې فرهنګي او ملي کار کې ونډه اخیستې ده.

((هیله)) مجله به هڅه وکړي چې په خپلو پاڼو کې د دوو تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼو په شان زموږ د ټولنيز او فرهنګي ژوند د بېلابېلو ټپونو د علاج لپاره د درنو ليکوالو افکار خپاره کړي، له درنو لوستونکو او ليکوالو څخه هم هيله لرو، چې د هېواد د هغو ناويلو او ناليدلو ټپونو او رنځونو په باب چې لااوس هم زموږ د ولس دژوند د بېلابېلو ډګرونو شيره زبېښي، ارزښتمنې ليکنې راولېږي.

د مجلې اداره کوښښ کوي، چې تر زياته بريده په ژبني او ليکني معيار کره ليکنې درنو لوستونکو ته وړاندې کړي، په ليکنو کې به د هېواد ملي او اسلامي ګټې او د ملي فرهنګ د ښېرازۍ او بډاينې مساله ضرور په پام کې نيول کېږي، خو هېڅکله به د منفي ځان ساتنې، ورځ چارۍ او د احتياط په پلمه له ورځنې فرهنګ نه شاتګ ته غاړه کېنږدي او نه به تر دې بهانو لاندې د ليکوالو رښتيني مطالب له چاپ وغورځوي، د مجلې او درنو ليکوالو ترمنځ غټ او د پيوستون پُل همدا دی چې د هېواد ملي او اسلامي ګټې په پام کې ونيسي او د پښتو ژبې د بډاينې لپاره خپل قلمونه نور هم ګړندي کړي. له ځوانو ليکوالو نه هم په درنښت هيله کوو چې ((هيله)) د خپلو فرهنګي ليکنو او هيلو د غوړېدو چينه او تمه ځای وګڼي او په خلاص مټ او زغرده توګه د مجلې ادارې ته خپلې ليکنې او شعرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواستوي.

دغه راز د مجلې اداره ټولو درنو لیکوالو ته یو ځل بیا په درنښت سر بلنه ورکوي، چې د افغاني ټولنې د ژوندانه د بېلابېلو ډګرونو او اړخونو په باب موږ ته خپلې ګټورې لیکنې راولېږي.

په درناوي

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګي رغونه د لومړيتوب حق لري

د شلو کلونو په بهير کې د هېواد د ژوند د بېلابېلو خواوو د ودانيو برجونه نړول شوي، د هېواد فرهنګي شتمني د بهرنيو او کورنيو دښمنانو له خوا په شعوري او ناشعوري ډول چور او تباه کړای شوې ده. د ټول هېواد رغنده خواوې او ودانۍ ويجاړې شوي دي، هره برخه بيا رغونې او ابادۍ ته اړتيا لري، خو دا خبره د يادولو وړ ده چې په هره ټولنه او هر ځای او وخت کې تر ضرور نه ډېر ضرور کارونه موجود وي. د اړتيا په اندول بايد لومړی هغه کار تر سره شي، چې ډېره زياته اړتيا يې محسوسه وي، په دويم ګام کې ضروري او بيا همداسې نور کارونه او هڅې، خو اوس راځو دې ته چې زموږ په ټولنه کې تر ټولو لومړی، کوم کار او چارې ته اړتيا ده؟ هغه څوک چې په هېواد کې اوسېږي او ډول ډول اقتصادي فقر او ناخوالو ځپلي، هغوی ته که دا پوښتنه وړاندې کړې، نو هغوی به درنګه دا خبره کوي، چې تر ټولو لومړی بايد د اقتصاد (ډوډۍ) غم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل شي، چې يو ځل ګېډه مړه شي بيا هر څه کېږي، د دوی په فکر اقتصادي ستونزې ددې سبب کېږي، چې سړی له خپل فرهنګه لرې او ان پردی کړي، دوی وايي يو څوک چې د خپل ورځني ژوند د خړوب او تېرولو وس نه لري، نو فرهنګ خو لا پرېږده چې عادي سالم فکر هم نه شي کولای او ټول ذهن ان فکري ځواک يې د اقتصادي فقر په ورېځو کې ډوب وي. ددې يادې ستونزې عملي او څرګندې بېلګې همدا اوس زموږ په هېواد کې ډېرې زياتې دي. که د پښتوانيو شمېرنو له مخې زموږ هېواد ديوې پنځه لس مليوني بشري ټولنې په توګه په پام کې ونيسو او ددې ټولنې د مطالعې جاج واخلو، نو دا به ښه څرګنده شي چې دلته اولس د سواد او اقتصادي فقر تر څنګ له نورو ستونزو سره هم مخ دی. اوس په پښتو ژبه ډېر کتابونه چاپېږي، تقريباً د هر عنوان شمېر (۵۰۰) او يا (۱۰۰۰) ټوکه وي، خو ډېرې کمې بېلګې به پيدا کړو چې دا کتابونه دې د خرڅلاو له لارې بېرته خپل لګښت پوره کړي، نور اکثره يا خلکو ته وړيا ورکول کېږي او يا هم په کتابتونونو کې پاتې کېږي. اوس سړی له دې خبرې پوهېدلای شي، چې په يوه پنځلس مليوني بشري ټولنه کې زر آن پنځه سوه تنه هم منظمه مطالعه نه کوي، دلته بيا همغه د کتاب پلور خبره سړي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رایادېږي: ((هغه څوک چې پیسې لري هغه کتاب نه اخلي او هغه څوک چې مطالعه کوي هغه پیسې نه لري)) اکثره کسان اقتصادي ناخوالې زموږ د فرهنګي ودې د مخنیوي ستر عامل بولي. دهمدې اقتصادي فقر په پایله (نتیجه) کې داسې حالات پېښ شول چې زموږ د فرهنګ لپاره نا مطلوب وو. غوره بېلګه یې د کابل ښار دی، دلته د همدې ستونزو په نتیجه کې هغه فرهنګیان چې پخوا یې په ښه مینه او خلاص مټ، فرهنګي هلې ځلې کولې، د وخت په تېرېدو سره د ژوندانه پر ستونزو پر ځانګړي ډول په اقتصادي مشکلاتو اخته شول. فرهنګ او فرهنګي کار هم خپل مادي ملاتړ له لاسه ورکړ او د فعالیت کړۍ یې تنګه شوه، نو دا فرهنګیان هم په ذهني او هم په فزیکي ډول استهلاک شول او اوس یې له اکثرو د کوم نوښت او لوی فرهنګي کار هیله نه شي کېدلای.

د نوي ځوان فرهنګي کهول د ټوکېدو زمینه هم نه شته، ځکه چې مخکې پلونه ټول نړېدونکي او نړول شوي دي. ان داسې وخت هم راغی چې لیکوال د خپلو کتابتونو خرڅلاو ته کېناست. دې سره سره ځینې داسې کسان هم شته چې د هغوی فرهنګي مینه او د زړه زور تراوسه اوبه شوي نه دي او د خپل هېواد د فرهنګ ډیوه یې نیم ژواندې ساتلې ده. اوس که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد دننه په کابل او نورو سيمو کې د فرهنګي کار لړۍ ښه ګرمه نه ده، نو په پېښور او تر هېواده بهر ځينو نورو سيمو کې د ګڼو فرهنګيانو او افغانانو له خوا په خپلو شخصي هاند او هڅو ګڼ شمېر فرهنګي خدمتونه او کارونه ترسره کېږي. يوازې په پېښور کې دومره ګڼ شمېر بېلابېلو پښتو کتابونه چاپېږي، چې په شمېره کې ان هېواد د پخوانيو حکومتونو تر کلنيو چاپي کتابونو زيات دي، له څو کلونو راهيسې چې په هېواد کې دولتي سيستم ړنګ شوی، نو شخصي او ځاني فرهنګي تشبثاتو، د دولتي فرهنګي کړنو ځای نيولی او ورو ورو زمونږ هېوادوال له کتاب سره د خپلې مينې او ملګرتيا مزي ټينګوي.

د پيداګوژۍ پوهان عقيده لري چې په يوه ټولنه کې بايد د ښوونې او روزنې (فرهنګي) او اقتصادي چارې دواړه سره څنګ په څنګ وده وکړي، ځکه چې دا يو له بل سره لازم او ملزوم دي. اقتصادي پرمختيا د يوې ټولنې د فرهنګ د ښېرازۍ او فرهنګي وده د يوې ټولنې د اقتصادي پرمختيا او پياوړتيا لپاره لارې اواروي.

اوس چې زمونږ هېواد له ډول ډول ستونزو سره مخامخ دی، نو زمونږ هېوادوال بايد کومې ستونزې لومړۍ حل کړي؟ څرنګه چې انسان لومړی فکر کوي او بيا عمل (کړنه)، نو کله چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر خبره منځته راغله، نو دلته د ټولنې د ذهني اعمار مساله رامنځته کېږي او دا هم څرګنده خبره ده چې ذهني اعمار د فرهنګ په واسطه منځته راځي، ځکه چې فرهنګ د ټولنې مغز دی، که چېرې دا مغز سالم او نورمال وي، ټولنه د خپل ژوند تګلوری په ښه توګه تنظیمولای شي او که چېرې مغز ناروغه وي، نو ټولنیز ژوند له ګډوډۍ سره مخامخېږي، نو اوس چې مونږ د خپلې درد بدلې، کړېدلې او سوځېدلې ټولنې د بیا رغونې او سوکالۍ په هیله یو، نو لومړی باید ذهني اعمار پیل کړو، کله چې د ټولنې د افرادو ذهنونه رڼا شول نو هغوی کولای شي د همدې ذهني او فکري رڼا په غشو د لوږې، اقتصادي فقر او نورو ستونزو توره بلا وولي او ځان ترې خلاص کړي. دلته بیا هم پوښتنه راولاړېږي، چې ذهني اعمار او فرهنګي کار خو هم لګښت او پیسو ته اړتیا لري، دا پیسې به له کومه شي؟ د دې پوښتنې په ځواب کې باید ووایو، له نېکه مرغه یو شمېر افغانان له اقتصادي پلوه ښه ژوند کوي، دوی باید د خپلې پانګې یوه برخه فرهنګیانو ته د فرهنګي خدمتونو لپاره ورکړي چې هغوی پرې هم خپل ژوند وژغوري او هم فرهنګي خدمتونه ترسره کړي. دهمدې فرهنګي خدمتونو په پایله کې به د ټولنې د وګړیو ذهنونه روښانه شي، خپل دوست او دښمن په ښه کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ژوند تګلوري به په دقيق ډول وپېژني، ټولنيز فکر او هېوادنۍ مينه به يې په زړونو کې په ولولو شي او په پای کې به له ټولو ستونزو څخه مخ سور او بريمن راووزي.

په درنښت
د همداسې يوې هيلې د برې په هيله
اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي چارو او اړتیاوو په باب څو وړاندیزونه

د شل کلنې جګړې په ترڅ کې بېلابېلو بهرنیو او کورنیو لاملونو او بېلابېلو ډلو هر یو په خپل وار سره د افغانستان فرهنګ او معنوي ژوند ته درانه زیانونه واړول.

د ملي موزیم بېلابېل یو لک اثار چور شول، سیمه ییز موزیمونه وران شول، په زرګونو ښوونځي رنګ شول، د لوړو زده کړو په لسګونو مرکزونه وران شول، په لسګونو ملیونه ټوکه بېلابېل کتابونه چور او وسېزل شول، د راډیو او ټلویزیون دستګاوې ورانې شوې، هر کلتوري او علمي مرکز ته له یو نه یو لوري زیانونه او خطرونه متوجه شول او د دې ترڅنګ دهېواد نوره کلتوري شتمني چې په فزیکي ډول نه ترسترګو کېږي او یوازې په مانیزه توګه او دودیز ډول لکه د زړونو سپېڅلتیا، ساده ښکلا، ننګ، مېلمه پالنه، مینه، غیرت او داسې نور، زموږ په ټولنه کې موجود وو، هم له جدي ګواښ سره مخامخ شول. څومره چې جګړه غځېدله، نو بیا هماغومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقتصادي ناورين ورو ورو دومره زيات شو، چې د ټولنو د وګړو پر ستوني يې خپسې کېنولې، کله چې پر ۱۳۷۱ل کال د يوې توطيې له مخې د افغانستان دولتي جوړښت ړنګ او په هېواد کې بېلابېلې ډلې پر بېلابېلو سيمو واکمنې شوې، نو د هېواد فني او مسلکي کدرونه په تېره بيا فرهنګيان لاس تر زنې کېناستل، هغو کسانو چې فزيکي کار يې له مسلک سره اړخ لګولای شو، فزيکي خواريو او درنو کارونو او ځينو نورو يې ازاد کار او کسب ته مخه کړه، مسلک او رسمي زده کړه د ډوډۍ د ګټلو له وسيلې نه ووتل او هر چا له خپلې تحصيلي څانګې جلا پر يو بل نوي کار لاس پورې کړ، خو ليکوال، شاعران، قلموال او په يوه مانا فرهنګيان بيا ددې کار هم نه وو، له يوې خوا له اقتصادي ناورين سره مخامخ شول، له بلې خوا يې د هنر دمينه والو او لېوالو ډګر تش کړای شو او ان د هغوی د کلونو زيار او لاسته راوړنې، کلتوري او هنري پانګې ته د بې ارزښتۍ په سترګو وکتل شول. ليکوالو او فرهنګيانو په ټولنه کې د خپل درنښت، حقوقي شخصيت او ثابت نوم په وجه هم نه شو کولای د ژوند د تغذيې يو درېيم يا دويم کار ته لاس واچوي او نه هم له ذهني، رواني او ان فزيکي پلوه د دې جوګه وو چې په دې ناوړه بيړنيو شرايطو کې د ژوند خړوبېدنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله لار ومومي. په پایله کې د ټولنې د نورو وګړو په اندول د فرهنګیانو ژوند له زیاتو ستونزو سره مخامخ شو، ډول ډول ذهني او رواني ناروغیو یې هم د ذهن رګونه ونیول، بیا داسې وخت راغی چې نه دژوند شول او نه هم د فرهنګي او پوهنیز کار.

کله چې په افغانستان کې دولت رنګ کړای شو، فرهنګي مسوولیت او فرهنګي کار یوازې دملتپالو او فرهنګپالو افغانانو پر غاړه پرېوت. دوی دامکان او خپل وس تر بریده تر هېواد دننه او تر هېواده بهر پر فرهنګي او علمي کړنو لاس پورې کړ، تر یوه حده د دوی هڅو مثبته نتیجه او ثمره ورکړه. اوس تر هېواد بهر یوازې په خپرنۍ برخه کې په لسګونو عنوانه بېلابېلې ازادې خپرونې خپرېږي او هم تر هېواد دننه د واکمنو تر واکمنۍ لاندې یو شمېر خپرونې کېږي. خو دا دواړه حالته په خپل ځای برياوې او نیمګړتیاوې لري. تر هېواد دننه خپرونې یوازې د واکمنو د اند ښکارندویي کوي او یو ټاکلی تګلوری تعقیبوي او د ټولنې د اکثرو وګړو ذهن او ذوق نه شي خړوبولای.

تر هېواده د باندې خپرونو یوه برخه پر ځینو ملي، سیمه ییزو او تنظیمي ناروغیو اخته ده او ځینې یې د سوداګرۍ او یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ پیدا کولو وسیلې دي، د دې خپرونو بله نیمګړتیا دا ده چې ډېره کمه برخه یې هم د هېواد داخل ته نه رسېږي.

تر هېواده بهر د خپرېدونکو خپرونو په باب د یاد وړ بل ټکی دا دی چې د دې یو زیات شمېر خپرونې د افغان فرهنګپالو په مالي لګښت او زیار خپرېږي، نو داسې هیله کېږي، چې دا خپرونې باید زموږ په ټولنه او کلتوري بهیر کې مثبته اغېزه وکړي. دا خپرونې چې په کوم نېک نیت او هیله خپرېږي، په عمل کې په پوره ډول همدا هیله نه پوره کوي. کله کله د دې ډول خپرونو د مالي تمویلوونکو او فني چلوونکو په نیتونو او اندودونو (د فکر طرزونو) ترمنځ واټن منځته راځي او دا خپرونې یوازې د فني چلوونکو تر انحصار لاندې راځي. ځینې وخت دا چلوونکي د دې پرځای چې زموږ د فرهنګي بهیر، ټولنیز ژوند او فرهنګیانو ورځنۍ ستونزې په پام کې ونیسي او هغو ته ځواب ورکړي. خپله ځاني سلیقه او ستونزمن فرهنګي ژوند او د دې ډول فرهنګیانو ترمنځ د احساس او اند واټن رامنځته کېږي.

ښه خبره به دا وي چې تر هر څه دمخه باید زموږ فرهنګي اړتیاوې او ستونزې په ګوته او د حل لارې یې ولټول شي، لومړی، دویم، درېیم، ضرورت باید وټاکل شي او حل یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي نه پيل شي.

زموږ د فرهنګيانو ستونزې هم يو ډول نه دي، په کابل کې د فرهنګيانو لويې ستونزې دا دي، چې د ژوند تر پښتې لاندې خپلو فرهنګي کارونو او هڅو ته وده نه شي ورکولای، د ليکوالو ذهني او فزيکي ځواک د ژوند د پايدنې په لاره کې مصروف دی، له اقتصادي ستونزو راپيدا شوي ذهني فشارونه هم د ليکوالو د فرهنګي کار ستر خنډ دی.

په پېښور کې بيا بېل کلتور حاکم دی، دلته زموږ ليکوال که د اوسني کابل په انډول له اقتصادي پلوه تر ډېر فشار لاندې نه دي، خو له ذهني پلوه پر خپل اقتصادي ژوند ډاډه نه دي. ځينې فرهنګيان کوښښ کوي چې د خپل ورځيني ژوند د خړوب تر څنګه د سبا غمه هم وخوري، نو په دې وجه څو ځايه فرهنګي او نا فرهنګي کارونو ته لاس اچوي. د ليکوالو انرژي او فکري ځواک پر بېلابېلو کارونو وېشل کېږي او د هيلې وړ فرهنګي کار ثمره ترې لاسته نه راځي.

يو زيات شمېر فرهنګيان دلته هم د وزګارتيا په وجه له ډول ډول ستونزو سره مخامخ دي. يو شمېر نور يې له خپل مسلک نه لرې دويم او درېيم ورځيني ګټندوی کار ته لاس اچوي او په دې ډول دخپل ژوند پښتې اوچتوي. يو شمېر نور چې په ځينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسسو او په پیسو مالامال ادارو کې د کار په پیدا کولو بریالي شوي، د پیسو په مینه کې یې ورو ورو خپل فرهنګي هویت او ارزښت ډوبېږي او د وخت په تېرېدو سره کېدی شي، لیکوال پر سوداګر واوړي.

یو شمېر نور کاري لیکوال د ژوند د مجبوریتونو له کبله د څېړنیز او تخلیقي کار پر ځای د خپرونو پر تخنیکي چارو مصروف دي، چې د دوی اصلي کار ته زیان ورپېښوي. تر ټولو د یاد ورې خبره داده چې په پېښور کې داسې یو نا مطلوب پانګوالي کلتور واکمن او واکمنېږي چې معیار یې له مشروعو او نامشروع لارو د پیسو ګټل دي. هغه ټولنیز کلتور چې په هېواد کې د فرهنګیانو او فرهنګي حلقو تر منځ موجود و، د هغو ډېره برخه دلته په پېښور کې د افغان لیکوالو او فرهنګیانو ترمنځ نه شته او لاد مسخه کېدو په حال کې دی.

یو شمېر افغان لیکوالو او فرهنګیانو چې لوید یځ او ځینې نورو هېوادو ته یې پناه ور وړې، تر اوسه پورې یې تر ډېره برید ه له خپل هېواد ، اولس او کلتور سره خپله مینه او ذهني اړیکې ساتلې، په همدې وجه هلته هم ګڼ شمېر افغاني خپرونې او اثار خپروي. د دوی د مرستو لړۍ ان تر پېښوره هم رارسي او دلته پرې ګڼ شمېر فرهنګي او علمي اثار خپرېږي. دا لیکوال او فرهنګیان کېدی شي د ژوند تر پایه له خپل هېواد او کلتور سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دا مینه همداسې ګرمه وساتي، خو د هغو له راتلونکي نسل نه دا هیله کېدی نه شي.

له لویدیځ څخه د فرهنګي کار لپاره د افغانانو رالېږلې مرستې که په دقیق ډول او مناسبه توګه ونه کارول شي نو په دې برخه کې هم ستونزې راولاړېدلای شي، اوس پېښور او غرب کې د مېشتو افغان فرهنګیانو ترمنځ د فرهنګي همکارۍ ښه ګرمه لړۍ روانه ده، خو اوس دا پوښتنه راولاړېږي چې ایا دا فرهنګي هڅې څومره اغېزمنې دي او زموږ په ټولنه کې د فرهنګي خلا د ډکولو جوګه کېدی شي او که نه؟

اساسي خبره داده چې فرهنګي خلا تر هېواد دننه رامنځته شوې ده، باید داسې هڅې تر سره شي چې په یو نه یو ډول دا خلا ډکه شي، ترټولو لومړی باید د هغو فرهنګیانو غم وخوړل شي چې په هېواد کې اوسېږي. فرهنګي کار یې یا کمزوری شوی، یا پر ټپه ولاړ دی او یا هم دمسخه کېدو پر لوري روان دی، هغه اغېز چې یو فرهنګي کار یې زموږ د ټولنې په دننه کې شیندلای شي، د ټولنې د باندې یې نه شي ترسره کولای. دا خبره هم د یاد وړ ده چې که یو فرهنګي کار زموږ د ټولنې لپاره وي، نو باید کوښښ وشي چې زموږ ټولنې ته انتقال شي.

دلته کېدی شي ځینو کسانو ته دا پوښتنه راپیدا شي چې د هېواد په داخل کې خو د واکمنو دسختو او تنګو شرایطو او نورو ستونزو له امله ازاد فرهنګي کار ترسره کېدی نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید وویل شي چې یو واکمن که هر څومره د لنډ او تنګ فکر خاوند هم وي، بیا هم په څرګند ډول د یو ګټور ټولنیز او فرهنګي کار مخه نه نیسي، بله خبره دا ده چې له همدې واکمنو سره په دې اړه غبرګېدل او د هغوی قانع کول په خپله یو فرهنګي کار دی. که چېرې تر هېواده د باندې افغان فرهنګپال، فرهنګیال او ملي سوداګر هغه ګټور علمي او کلتوري فعالیتونه چې تر هېواده د باندې یې پیل کړي، په یوه نه یو ډول د هېواد داخل ته ولېږدوي، نو ګټه به یې تر اوسني حالته څو ځله زیاته شي. یو خو به یو شمېر فرهنګیانو ته چې اوس هلته له وزګارتیا او ستونزو سره مخامخ دي، یوه فرهنګي بوختیا پیداشي. له هېواده به د نورو فرهنګیانو د راوتلو او لېږد مخه ونیول شي، د افغانانو پانګه به بېرته د افغانستان غېږې ته ورشي. په دواړو خواوو کې به زموږ هېواد ګټه وکړي؛ هم به زموږ ټولنې ته کتاب وړاندې شي او هم به یې لګښت بېرته زموږ هېواد ته پاتې شي.

اوس چې په پاکستان او نورو ځایونو کې څه خپرونې کېږي، نو له مالي ګټې سره سره یې لګښت ټول د پاکستان او نورو هېوادو لمن ته لوېږي. کله چې یوازې کتاب موږ ته راپاتې شي نو بیا مجبور یو چې یوه برخه یې هېواد ته ولېږدوو، دهغو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوست لګښت هم د همدې هېواد په کته پرېوزي او نورې ستونزې خو يې لا پرېږده.

تر هېواده د باندې د افغانانو له خوا چاپېدونکې خپرونې او اثار که له يوې خوا د ورځيني چاپ په ګانه ښکلي شوي، نوله بلې خوا بايد د خپل لوستونکي او ملت دژوند اقتصادي کچه هم په پام کې ونيسي. که يو اثر ډېر مانيز ارزښت هم ولري، خو چې د اقتصادي ستونزو په وجه يې لوستونکی د اخيستو وس ونه لري، نو بيا يې هم چاپ ډېر ګټور نه پرېوزي. په تېرو دوو لسيزو کې زموږ په هېواد کې تر شل مليونو ټوکو، زيات کتابونه له منځه وړل شوي دي، نو اوس د کتابونو د زيات شمېر چاپ ته اړتيا ده.

دلته بايد دلومړۍ درجې کاغذ پرځای، دويمه درجه او درېيمه درجه کاغذ څخه کار واخيستل شي، چې د يو پرځای دوه ټوکه کتابونه چاپ شي او د يو تن پرځای دوو تنو ته ورسېږي.

په پای کې يو ځل بيا وايو چې موږ بايد خپلې فرهنګي اړتياوې تشخيص او د ضرورت په اندول دهغو د حل لپاره په مينه او ولوله، اند او ځواک هلې ځلې وکړو.

د همدې ارمان د پلي کېدو په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله یو کلنه شوه

د ۱۳۷۵ کال په بهیر کې د هیلې مجلې د چاپ او خپراوي لپاره د څو تنو پښتنو لیکوالو له خوا هلې ځلې پیل شوې، ددې هلو ځلو مقصد دا و چې په پښتو ژبه یوه داسې خپلواکه، ناپېیلې، فرهنګي او ټولنیزه مجله چاپ شي، چې هغه په رښتیا سره هم خپلواکه او ناپېیلې وي، په پای کې دا هلې ځلې یوې مثمرې پایلې (نتیجې) ته ورسېدې او د ۱۳۷۶ل کال د (وري-غویي) پر میاشت، د هیلې مجلې لومړنۍ ګڼه چاپ شوه، له هغه راهیسې شپږ ګڼې چاپ شوې چې په ټولیز ډول یې د هېواد د لیکوالو تر دوه سوو عنوانونو زیات ډول ډول لیکنې او شعرونه خپاره کړي دي.

هیله د یو کال په بهیر کې ښه وځلېده، ډېر لوستونکي یې پیدا کړل او ډېر مینه وال، ډېرو لیکوالو له هیلې مجلې سره له کوم مادي امتیاز پرته همکاري وکړه او د نورې ملګرتیا ډاډ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګند کړ. یو شمېر کسانو له بهر او یو شمېر نورو په پېښور او نورو سیمو کې په مجله کې کلنی ګډون وکړ.

هیلې مجلې له خپلو برياوو سره سره نمیګړتیاوې هم لرلې او انتقادونه هم پرې راخواره وو. د انتقادونو زیاته برخه د مجلې فني، مسلکي او علمي چارو ته متوجه نه وه، بلکې اکثرو یې ژبني تومنه لرله او د دې ډول انتقاد کوونکو نیوکه همدا وه چې تاسو ولې دا مجله ټوله په پښتو چاپوئ! دا انتقادونه یوازې د انتقاد او نیوکې تر پولې نه پاتې کېدل، بلکې د دښمنۍ، کینې او تعصب تر بریده هم رسېدل، ددې ډول انتقادونو په مقابل لوري کې بیا ډېرې ستاینې او مننې هم رارسېدلې، هغوی پر همدې خبره ټینګار کاوه، چې ټوله مجله باید پښتو وي او همدا مجله ده چې زموږ د زړه باد ایستلای او د زړونو غوټې مو اوارولای شي، دوی دا خبره هم کوله چې خپلې ژبې ته خدمت کول او د خپل فرهنګ پالنه د نورو د فرهنګ د دښمنۍ مانا نه لري. هر څوک حق لري چې خپل فرهنګ ته په خپله کار وکړي، په داسې حال کې چې زموږ ژبه او فرهنګ دې ډېر زړه سوي، لاس نیوي او خدمت ته اړتیا ولري او موږ دې د نورو د ژبې او فرهنګ په چوپړ لګیا یو، دا نه یوازې خپل فرهنګ سره بې پروایي ده، بلکې له هغه سره لوی خیانت هم دی. خدای پاک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه لیکوال د پښتو او پښتني فرهنګ د خدمت لپاره خلق کړي او همدارنګه د نورو ژبو فرهنګیان د خپلو ژبو لپاره، خو څوک که ددې وس لري چې د خپلې ژبې تر څنګ د نورو فرهنګي بار هم اوچت کړي نو دا د هغه په نړۍ لید او ځواک پورې اړه لري، خو موږ نه غواړو ې زموږ د لیکوالو په ځواک او انرژۍ دې د نورو فرهنګ وپړسېږي او بیا دې زموږ ژبه او فرهنګ تر ستوني تېر کړي. هیلې مجلې د همدغسې متضادو نظرونو په کړلېچونو کې خپله لاره پرانیستله او هغه څه چې وړ وو هغه یې په خپلو پاڼو کې ځای کړل. د ژورنالیستیکو او علمي معیارونو په اړه یې د لوستونکو نظریې او وړاندیزونه په ځیرتیا سره وڅېړل او د امکان تر حده یې عملي کړل او هغه نظرونه او انتقادونه چې د ځانګړې کینې او تعصب له مورچله راګوزار شوي وو، پر هغوی یې غټه تېره کېښوده.

د اداري پرسونل د ډېر کم حد په پام کې نیولو سره موږ پر دې بریالي نه شولو چې د مجلې ټولو مینوالو او لېوالو ته مجله پر ټاکلي وخت ورسوو، خو بیا هم اداره تر یوه بریده په دې برخه کې بریمنه وه، موږ هیله لرله چې په بهر کې به د ځینو افغانانو د ګډون له لارې د مجلې د مالي ستونزو زیاته برخه حل کړو، خو تراوسه پورې کم شمېر کسانو په مجله کې ګډون کړی، سره له دې چې د تېر یو کال په بهیر کې د مجلې ټول لګښت د هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نوښتګر شاعر عبدالمالک بېکسیار له خوا ورکړل شوی او اوس یې هم خپل ډاډلیک رالېږلی او پکې لیکلي یې دي ((که نور هېڅوک هم له مجلې سره مالي مرسته ونه کړي نو زه خو درته لکه غر هسې ولاړ یم)).

د ښاغلي بېکسیار دا خوشال خانی هوډ د قدر وړ دی، خو ښه به دا وي چې په لوید یځ کې زموږ فرهنګیان هم د ده په شان هوډ وکړي او یا د ده متې پیاوړی کړي.

د هیلې مجلې اداره غواړي تر وروستي بریده له ټولو مشکلاتو سره مقابله وکړي او مجله د ۱۳۷۲ کال په شان او ان تر دې لا هم ښه لوستونکو ته وړاندې کړي. خدای(ج) دې وکړي، چې د مشکلاتو بېلابېل ډولونه زموږ قلمونو، هڅو او هیلو ته زنډی وا نه چوي تر څو زموږ هیله ناهیلې نه شي او ګران لوستونکي او غمځپلي هېوادوال له خپلې کوچنۍ، خو له هیلو ډکې ((هیلې)) بې برخې نه شي.

په پای کې له ټولو هغو درنو لیکوالو، شاعرانو او پوهانو نه د زړه له کومې مننه کوو، چې په تېر یوه کال کې یې له هېڅ ډول امتیاز پرته د هیلې مجلې ادارې ته خپلې لیکنې، شعرونه او رغوونکې نظریې او وړاندیزونه رالېږلي دي.

کور مو ودان او هیلې مو له هیلو ډکې اوسه

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي چارو سمون او ملګرتيا ته اړتيا ده

که له يوې خوا زموږ د هېواد کلتور په تېرو شلو کلونو کې له سترو ناورينونو سره مخامخ شوی او ګڼ شمېر فرهنګي بنسټونه او مرکزونه له منځه وړل شوي دي،نو له بلې خوا زموږ د هېواد ليکوال، شاعران، قلموال او په ټوليزه مانا فرهنګيان هم غلي او ارام ناست نه دي. دوی د خپل وس تر بريده خپلو فرهنګي هڅو ته دوام ورکړی، په ډېر زړه چاودون و زيارېې علمي اوفرهنګي هڅې سرته رسولي دي، دا فرهنګي هڅې په هېواد کې هم ترسره شوي او تر هېواده بهر هم.

تر ۱۳۷۱ل کاله پورې چې په افغانستان کې ښارونه او په تېره لوی ښارونه او د دولت فزيکي جوړښت اوساختمان څه ناڅه روغ وو، نو يو لړ علمي او کلتوري کارونه هم تر سره کېدل، داچې له فکري پلوه واکمنو کومه ايډيالوژي تعقيبوله اود هغو لپاره يې له څه ډول دولتي امکاناتو نه ګټه پورته کوله، دا يو بېل بحث دی، خو د دولت د چوکاټ د سلامتيا له کبله ډېرو زياتو فرهنګي مرکزونو چې له سياست سره يې تړاو نه درلود او يوه اندازه ناتنظيمي فرهنګي کارونه په پېښور کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په نسبي توګه په عادي ډول تر سره کېدل.

کله چې د ۱۳۷۱ل کال په لومړيو کې د ګاونډيو هېوادونو په مرسته د افغانانو د کلونو کلونو حکومتي رغښت او بنسټونه ونړول شول، نو هر څه يو پناه شول، له هېواد نه د علمي کدرونو د وتلو لړۍ نوره هم ګړندۍ او زياته شوه.

څرنګه چې دولتي دستګاه سخته زيانمنه شوه، نو يو شمېر فرهنګيانو په خپلو شخصي تشبثاتو او هلو ځلو د فرهنګي کارونو ترسره کولوته ملا وتړله. دا هڅې د دولت په انډول هېڅ د يادونې او پرتلې وړ نه دي، خو بيا هم د دوی د ځاني احساس او نيکو هلو ځلو ښکارندويي کوي.

يو شمېر نورو ليکوالو، فرهنګيانو او فرهنګپالو تر هېواده د باندې فرهنګي هڅې پيل کړې، دا فرهنګي هڅې تر يوه حده برېمنې وې، اوس ګڼ شمېر اخبارونه، مجلې او بېلابېل کتابونه چاپېږي، پېښور اوس د يو فرهنګي جهاد مرکز دی، هغه اخبارونه او مجلې چې تر هېواده دباندې خپرېږي، د هغوی شکلي جوړښت او کچه ښکلې وي، خو د ځينو ليکنو کمی په کې احساسېږي، په ځانګړي ډول د هېواد د ورځني ژوند د پېښو، فرهنګي فعاليتونو او د خلکو د ټولنيز ژوند د کړاوونو په باب ډېر زيات مطالب نه لري، د دې وجه داده چې هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېرې سختۍ سره د هېواد دننه پېښنو په اړه د لومړي لاس لیکنې ورسېږي.

د دې خپرونو بله ستونزه داده چې ډېر کم شمېر یې د هېواد داخل ته رسېږي، د هېواد داخل کې چې کومې خپرونې کېږي هغه هم بهر کې د ګوتو په شمېر افغانانو ته ور رسېږي، نو په دې وجه د یو بل له خپرونو او د هغو له محتویاتو څخه پوره نه خبرېږي، تر هېواده بهر چې کومې خپرونې کېږي، د هغو یوه بله ستونزه داده چې ځینې یې تکراري لیکنې خپروي، ددې تر څنګ بیابهر کې د خپرېدونکو افغاني خپرونو یوه لویه ښېګڼه دا ده چې دوی د نورې نړۍ نوی ژوند او نوې تخنیکپوهنې په اړه په زړه پورې لیکنې خپروي، چې تر اوسه د هېواد کورنۍ خپرونې ترې بې برخې دي. همدغه ستونزې او ځینې نور عوامل د دې غوښتنه کوي چې ټول افغان فرهنګیان باید خپلو فرهنګي چارو ته سمون ورکړي، دا کار د یوې فرهنګي ملګرتیا له لارې ترسره کېدی شي، داسې چې څو تنه فرهنګیان دا دنده پر غاړه واخلي چې د افغاني خپرونو د یو رنګۍ او سمون لپاره کار وکړي او نور فرهنګیان باید له دوی سره مرسته وکړي.

د دې کسانو دنده به دا وي چې دوی په هېواد کې دننه لیکوالو او فرهنګیانو هغه لیکنې چې د هېواد داخل کې یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ او خپراوي امکان نه وي، تر هېواد بهر خپرونو ته ورسوي او هغه ليکنې چې د نوې تخنيکپوهنې او متمدنې نړۍ د ژوند او تجربو په اړه ليکل کېږي او ځينې وخت په تکراري ډول خپرېږي، هغه دې د هېواد کورنيو خپرونو ته چې تر اوسه لا دا ډول مطالب نه لري، ورکړي، همدا راز د ژوند په نورو ډګرونو کې دې د هېواد مېشتو فرهنګيانو او په بهر کې مېشتو افغان فرهنګيانو تر منځ اړيکي ټينګ شي، چې د يو بل له ستونزو خبر شي، يو بل سره قلمي او فرهنګي همکاري وکړي او په پای کې ټولې افغاني خپرونې پر داسې ليکې روانې شي، چې هغه د هېواد د ملي واکمنۍ او ملي يو والي د ټينګښت، د اولس د ذهني کچې د اوچتيا او د خلکو د سوکالۍ په يوې اغېزمنې وسيلې بدلې شي.

د همداسې يوې فرهنګي ملګرتيا په هيله
په درنښت
اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ازادو خپرونو ستونزې

په هره ټولنه کې ازادې خپرونې د ژوند د یو لړ مهمو اړتیاوو د پوره کولو لپاره رامنځته کېږي. د ولس په ذهني، کلتوري، اقتصادي او د ژوند د نورو برخو په لوړتیا او پرمختیا کې برخه اخلي. هغه ټولنې چې پرمختللې دي او د لوستوالو شمېر یې زیات دی په هغو کې په ټولیز ډول ټول مطبوعات او په ځانګړې ډول خپلواک مطبوعات د خلکو په ذهني پیوستون کې ستره برخه لري. دا خپرونې د خپل لګښت د دوراني حرکت په نتیجه کې نه یوازې دا چې خپل ژوند تضمینوي، بلکې ډېرې مالي ګټې هم ترلاسه کوي. د امریکا متحده ایالاتونه به د بېلګې په توګه یاد کړو. اوس په دې هېواد کې په هره میاشت کې ((یوولس زره عنوانه)) بېلابېلې دولتي او خپلواکې خپرونې خپرېږي، چې دهرې یوې مهالنۍ تېراژ ملیونونو ټوکو ته رسېږي او همدارنګه په سلګونو خپلواک تلویزیوني چینلونه پر خپرونو بوخت دي.

یوه ورځپاڼه به په پام کې ونیسو چې هره ورځ یې په ملیونو ګڼې چاپېږي، که په هره ګڼه کې لږ تر لږه پینځه ویشت سېنټه ګټه وکړي، هغه ورځپاڼه چې هره ورځ د دوو ملیونو په تیراژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېږي نو ورځنۍ ګټه به يې پينځه لکه امريکايي ډالره شي او هغه بې شمېره پيسې چې دوی په هره ګڼه کې لـه ګڼو اعلانونـو څخه ترلاسه کوي، هغه خو لاپرځای پرېږده. د دې وجه داده چې هلته اکثره خلک اخبار لولي او د ژوند يو نه يو ضرورت يې پـه ورځپاڼې او يا خپرونې پورې ترلـی وي. پـانګوال، صنعتکاران او سـوداګر اخبـار د خپلـو اقتصـادي معـاملو او ګټـې د تبليـغ لپـاره ښـه وسيله ګڼي. هغـه کسـان چې پـه دې خپرونو کې کـار کـوي هغـوی نـه يـوازې دا چـې کـولای شـي لـه دې لارې خپـل ورځينی ژوند ښه خړوب کړي، بلکې له فکري پلوه هم خپلـواک او هڅاند پاتې کېدی شي، خو پـه وروسـته پـاتې ټولنو کې بيـا داسې نـه ده؛ پـه وروسـته پـاتې ټولنـو کې د ژونـد اکثـره کارونـه وروسـتـه پـاتې وي. پـه داسـې ټولنـو کـې خپرونـې او ډلـه ييـز ارتبـاطي وسـايل اکثـره د واکمنـو تـر واک لانـدې وي او د هغـو خپلواکي، د خپل واک د کاواکه کولو په لاره کې يو مهم فکتـور ګڼي، نو تر خپلـه وسـه کوښښ کـوي چې خپرونې پـه خپـل واک کې وساتي.

پـه دې کار او چار کې يوازې واکمن ملامت نه دي، هغـه ټولنـه چې نالوستې وي په هغه کې خپله مطبوعات هم څه درونـد اغېـز نه شي ښندلای؛ نالوسته شخص ته اخبار يـا مجلـه ورکـول، کـڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د ډول وهلو مثال لري. وروسته پاتې ټولنې د لوستوالو د کمښت تر څنګ پر اقتصادي ستونزو هم اخته وي. د دوی لومړی اړتیا دا وي چې څنګه د ژوند د اړتیا وړ لومړني مواد لاسته راوړي، چې ژوندي پاتې شي. د ژوند د دویم، دریم او څلورم ضرورت د پوره کولو لپاره ورته ډېره لاږ پاتې وي. له همدې کبله په داسې ټولنو کې خپرونې ښه وده نه شي کولای.

هغه خپرونې چې د واکمنو په لاس کې وي، لګښت یې د حکومت له خوا ورکول کېږي، پرته له دې چې خلک یې لولي او که نه؟ پیسې پرې ورکوي او که نه؟ خپل لګښت بېرته ترلاسه کوي او که نه؟ واکمن مجبور دي چې د خپلو هیلو د پوره کولو لپاره د هغو لګښت ورکړي، په دې منځ کې که یوې نیمې خپلواکې خپرونې ته هم اجازه ورکړي، نو هغه به هم د واکمنو مالي مرستې ته اړه وي، ځکه چې دا خپرونې د خرڅلاو له لارې خپل شوی لګښت نه پوره کوي.

زموږ په ټولنه کې هم مطبوعات پر همدې رنځ اخته دي. لومړی دا چې د ټولنې ډېره زیاته برخه نالوستې ده، دویم دا چې څوک دولتي خپرونې چنداني نه لولي او په ازادو خپرونو پیسې نه ورکوي او یا یې نه شي ورکولای، نو ځکه دلته مطبوعات له سخت خنډ سره مخ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس اوس تر هېواده بهر د يو شمېر اشخاصو او فرهنګيانو په مرسته يو شمېر خپلواکې مهالنۍ مجلې او اخبارونه چاپېږي، خو يو يې هم د خرڅلاو له لارې ببرته خپل لګښت نه شي پوره کولای. اکثره دا خپرونې په وړيا ډول وېشل کېږي او د خرڅلاو بازار يې نه يوازې دا چې ډېر سوړ دی، بلکې اصلاً بېخي نه شته.

دا خپرونې که څه هم د چاپ تېراژ يې کم وي، خو دا چې لګښت يې د يو او يا هم دوو دريو تنو له خوا ورکول کېږي، نو پر تمويلوونکو باندې ډېر درونند مالي بار پرېوزي او نه شي کولای تر پايه پورې په يوازې ځان دومره مالي بار وزغمي.

((هيله)) مجله هم يوه له هغو ازادو خپرونو څخه ده، چې ټول لګښت يې تراوسه پورې د يو شخص (د هېواد تکړه ليکوال او شاعر عبدالمالک بېکسيار) له خوا ورکول کېږي او تراوسه پورې د هغه د لاس په خولو چلېږي.

((هيله)) (۵۰۰) ګڼې چاپېږي چې يو شمېر يې کابل، جلال اباد، پېښور کې وېشل کېږي، يو شمېر يې بهر ته لېږل کېږي او يو شمېر يې خرڅلاو ته وړاندې کېږي.

څرنګه چې د ((هيلې)) مجلې اصلي او اساسي موخه خپل افغاني فرهنګ ته خدمت کول دي او غواړي په دې وسيله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل فرهنګ د ژوندي ساتلو لپاره هېوادوالو ته لږ تر لږه یو فکر شانې ورکړي، نو که په هېواد کې وړیا وېشل کېږي، دا کار د یو ضرورت له مخې دی.

هغه کسان چې تر هېواده د باندې اوسېږي او اقتصادي وس لري، له هغو څخه موږ ډېره هیله لرو، چې له مجلې سره به مالي مرسته وکړي، خو تراوسه پورې یوازې څو تنو په هیله کې کلنی ګډون کړی دی. اوس له هرځایه د مجلې د ستاینې په باب ګڼ شمېر لیکونه راځي، خو د هغه چا چې مالي وس رسېږي، تر اوسه یې دمجلې د ادارې مالي لاسنیوی نه دی کړی، نو په همدې وجه مجله له مالي ستونزو سره مخ ده او دا خبره هم مشکله ده چې د یوې مجلې ټول لګښت دې تر پایه پورې د یو شخص پر غاړه وي.

له هغو کسانو څخه چې مالي پانګه لري، دا هیله لرو چې پر خپل فرهنګ زړه وسېزي او د خپل فرهنګ د غوړېدنې لپاره د هیلې مجلې مالي ستونزې غوځې کړي او که نه ددې وېره شته چې ((هیله)) نهیلې شي.

د هېواد د رڼګ شوي او سېزل شوي
فرهنګ د رغونې او غوړېدنې په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد ملي يووالی او

د فرهنګيانو نوې هيلې

په تېرو څو مياشتو کې په هېواد کې سياسي او پوځي بدلونونو دا په ډاګه کړه چې افغانستان يو نه تجزيه کېدونکی هېواد دی او هېڅکله به هم د دې هېواد بهرني او کورني دښمنان پر دې بريالي نه شي، چې تجزيه غوښتونکي خوبونه او پلانونه عملي کړي.

هغوی چې پرون د ځينو نورو په لمسه په هېواد کې د تجزيې د لومړي ګام په توګه د فدرېشن يا فدراليزم شعارونه پورته کول، نن يې هيلې شعارونه او پلانونه تر خاورو لاندې شول او پردي ملاتړي يې هم په شرمونو وشرمېدل او لا شرمېږي.

دا څرګنده خبره ده چې له ځينو پلورل شويو افغانانو پرته نور ټول افغانان له خپل هېواد سره دومره مينه لري، چې د نړۍ په ټول تاريخ کې به يې بېلګه کمه پيدا شي. افغانانو په خپلو بې ساري قربانيو او اتلوليو سره د نړۍ په سياسي او ملي پېښليک کې يو بې مثاله ريکارډ ټينګ کړی دی. هر وخت چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ هېواد له کوم کورني ناورين او بهرني ناتار سره مخامخ شوی، نو د فرهنګيانو او قلم د خاوندانو ذهنونه او زړونه يې تر ټولو زيات متاثر کړي دي. دوی خپل درد او احساس د قلم په روح کې پو کړی. د خلکو ولولې يې راپارولي او په پايله کې يې ټول ولس د يو ستر فکري، ذهني، فزيکي او ولوليز ځواک په توګه د دښمن د مقابلې جوګه کړی دی.

د تېرو شلو کلونو په لومړۍ لسيزه کې چې هېواد نېغ په نېغه د سره استعمار له يرغل، ښکېلاک او ناورين سره مخ و، نو د هېواد د فرهنګيانو له زړونو څه، چې له قلمونو څخه هم وينې څڅېدلې، کله چې سره ښکېلاک زبردسته ماتې وخوړه او بيا د پانې بڼه بدله شوه، نو ظاهراً خو داسې برېښېده چې موخه ترلاسه شوې، خو دا لاډېرو ته څرګنده نه وه چې «لوبه» ختمه نه ده، بيا د دې «لويې لوبې» بل پړاو پيل شو. په دې پړاو کې د هېواد اکثره هغه مادي او مانيزه شتمني چې تر دې دمه له تېرو ناتارونو څخه خوندي وه، هم تباه کړای شوه. سربېره پر دې داسې ډلې او ډلګۍ هم د سياست ډګر ته راووتلې، چې په ښکاره او څرګند ډول يې افغانستان ضد او افغان ضد شعارونه ورکول او د پرديپالنې په لباس پوښل شوي وو. دې ډلو ته دومره ځواک او حرکت ورکړای شو چې هره يوه د هېواد ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رغبت د ویجاړتیا او بربادۍ لپاره په ښکاره او پټه خپل پلانونه د عمل ډګر ته وړاندې کول. دوی په بهر کې هم زیات بهرني ملاتړي درلودل، په ځانګړي ډول ځینو هغو هېوادونو چې د زمانې په اوږدو کې یې یو وخت له افغانانو څخه ماتې خوړلې وه. له روانې پلوه په هغو کې یو شمېر داسې واکمنې کړۍ او انفرادي اشخاص وو چې د افغانستان له ورانۍ او د کابل له رنګېدو نه یې خوند اخیسته او له روحي پلوه یې د خپلو هېوادونو د تېرې ماتې د تداعۍ جبران کاوه. دلته به له دې هېوادونو څخه د یوه هېواد بېلګه راوړو. یو افغان قلموال په لندن کې استوګن دی او په یوه داسې اداره کې کار کوي چې هلته ډېر قلموال انګرېزان چې خپل تاریخ او د افغانانو پېښلیک ورته ښه معلوم دی، هم کار کوي، په دې اداره کې داسې یو انګرېز هم کار کوي چې له افغانانو سره خپله ځانګړې کینه ساتي، دا افغان وایي: «کله چې به په کابل کې خونړې جنګونه ونښتل او په سلګونو افغانان به په وینو لیت پیت شول او دنګې ماڼۍ به رنګې شوې او د انګرېزانو د خوښې تنظیم به د ښار په منځ یا څنډه کې کومه ویجاړه ودانۍ ونیوله، نو کله چې به دی (انګرېز) ماته مخامخ شو، نو موسکی به شو، که پر هغې ورځ به د ده له ماسره هېڅ کار هم نه و، نو ده به ضرور یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل لـه مـا سـره ځـان مخـامخوه، چـې د کابـل د ويجاړتيـا او د افغانانو پـه وينـو رنـګ ژوند تصوير زمـا ذهن تـه انتقـال کړي، خپل ځان پرې خوشاله او مـا پـرې غمجـن کړي، پـه دې منځ کې چې به چا اويا کـومې ډلـې د هېـواد د تجزيـې خبـره وکـړه، نـو پـر هغه به ډېره ښه ولګېده او بيا به يې پـه ټولـه اداره کې هغـه نـوره پسې هم غټه کړه. دغه انګرېز د افغانسـتان دملي يـووالي ضـد ډلو ټپلو سره دومره مينـه، لېوالتيـا او اړيکي درلـودل چې ان د هغو د ځينو مشـرانو عکسـونه هم ورسـره وو او يـو يې لاد خپـل کار په خونه کې ځوړند کـړی هم و. انګرېـز بـه پـه هغـه خبـره ډېـر خوښېده چې چا بـه د افغانسـتان دتجزيـې خبـره مطرح کـړه. دې انګرېز ته کېدلای شي د خپل نيکه ((ډيورنډ)) هغـه عمـل پـه زړه کې ګرځېدلی وي چې د لوی افغانستان واحد وجود يـې پـر دوو برخو ووېشه او زمـوږ ستر هېواد يـې د اوږدې مـودې لـه رنځـونـو سره مخامخ کړ، دا هم کېدی شي چې د دې ډول انګرېزانـو ډېـر زيات مقصدونه وي، خو ماته داسې ښکارېدله چې هر کله به دا انګرېز ماتـه زمـوږ پـه هېـواد کـې د وينـو او اوښـکو د رودونـو د بهېدو له کبله موسکی شو، نو ماتـه بـه داسـې ښـکاره شـوه چـې دی له ما څخه د ميوند، ټل او د کابل-جلال اباد پـه لويـه لار کـې د انګرېـزي لښـکرو د مـاتې غـچ اخلـي، ده تـه کېـدی شـي خپـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

((مکناټن)) ور په یاد پده، خو ما ته خپل ((اکبرخان)) په ذهن کې ګرځېده، ده کېدی شي د خپلې ماتې مایوسه سندره زمزمه کوله، خو ماته د خپلې ((ملالۍ)) ټپه رایادېده، خو زما د دې ټولو روانې لاسبریو سره سره بیاهم پرما د خواشینۍ څپې خورېدلې او د انګرېز په څېره کې د خوښۍ رڼا ځلېدله. یو وخت بیا داسې راغی چې په کابل کې د شوکمارو، غلو او ملت ضد ډلو ټپلو تغر ټول شو او دا خبر د نړۍ اکثرو خپرونو خپور کړ، خو دا ځل د انګرېز پرځای زما وار و، سهار چې کله دفتر ته لاړم، نو لومړۍ هڅه مې دا وه چې انګرېز ته دا خبر ورکړم او خپل غچ ور څخه واخلم، تصادفاً انګرېز په دهلیز کې مخې ته راغی، خو نن یې په تندي کې موسکا نه وه، د پرېشانۍ یو ګرد پرې خور و، دواړه سره مخامخ شوو، پرته له دې چې خبرې سره وکړو، څو شېبې مو یو بل ته وکتل، د تورو او شنو سترګو ترمنځ یو سخت رواني جنګ پیل شو، څو شېبې لاتېرې نه وې چې انګرېز سترګې ټیټې کړې او زما له څنګه تېر شو. انګرېزان ډېر مغرور خلک دي، دا زما لپاره لومړی ځل و چې یو انګرېز په خپل وطن کې د یو افغان سترګو ته ونه شو کتلای. کله چې انګرېز سترګې ټیټې کړې، نو زما پر شونډو د موسکا یوه څپه راغله. د انګرېز له څېرې نه ما ته دهغه د زړه حالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرګندېدل، ما د هغو لمبو او وينو رواني غچ له انګرېز نه واخيست، چې هره ورځ به يې ماته د يو پېغور په بڼه مطرح کاوه.))

درنو لوستونکو! دا د يو افغان او انګرېز د رواني، ذهني او پټ جنګ هغه تصوير و چې دلته يې ځرګندونه وشوه. حقيقت دادی چې رښتيني افغانان چې په هر ځای کې وي، له خپل هېواد سره مينه لري او د هېواد دښمنان که د هېواد په داخل کې وي او که په بهر کې، د هېواد د ورانۍ هڅې کوي، خو دا ځرګنده ده چې لوی خدای(ج) تل حق پر باطل بريالی کړی. د بهرنيو او کورنيو دښمنانو هغه هڅې چې له دوه لسيزو راهيسې يې د هېواد د تجزيې او ورانۍ لپاره تر سره کولې دادی اوس د له منځه تګ په حالت کې دي، د هېواد ملي يووالی د شمال او جنوب، ختيځ او لويديځ دچغو او نارو سورو پورته کول نورې په ختمېدو دي. ترشلو کلونو وروسته دادی يو ځل بيا د يو واحد، سرلوړي او غښتلي افغانستان د رازرغونېدو زېری ترسترګو کېږي.

کله چې زموږ د ټولو افغانانو دا ستر ارمان (د واحد او غښتلي افغانستان دجوړېدو هيله) پوره کېږي، نو ددې ترڅنګ دهمدې ارمان د ساتنې، پالنې او ځلونې لپاره زموږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونو کې نوې هيلې هم راټوکېږي. په دې هيلو کې يوه هم د فرهنګي کار ترسره کول او د هېواد سمسورول دي.

اوس چې د هېواد ملي يووالی د ټينګېدو په حال کی دی او افغانستان ته د يو نورمال او سوکاله ژوند د رارسېدو هيلې راټوکېږي، نو ورسره جوخت زموږ د فرهنګيانو په زړونو کې هم نوې فرهنګي هيلې غوړېږي. په فرهنګي هيلو کې د فرهنګي کار د څرنګوالي مسئله ډېره د غور وړ ده. په هېواد کې د بشپړې سولې په ټينګښت سره تر هرڅه لومړی د کلتوري کار پيل ته زياته اړتيا ليدل کېږي، ځکه چې په ټولنه کې تر فزيکي اعمار څخه دمخه ذهني اعمار ته زياته اړتيا احساسېږي. که چېرې ټولنه له علمي او فرهنګي پلوه شتمنه شي، نو د خپل هېواد زېرمې او ناڅرګندې ملي شتمنۍ په ښه توګه پر کار اچولی شي او د ټولنې د سوکالۍ لپاره لاره برابرېږي. تر هر څه دمخه د ټول هېواد لپاره يو ټاکلي تعليمي او تحصيلي نصاب ته اړتيا ده. دا نصاب بايد په ملي او اسلامي روحيې اعيار شي، چې زموږ ځوان پښت په همدې روحيه وروزل شي، که چېرې د هېواد واکمن، د وخت عصري او ضروري پوهنو ته پام ونه کړي، نو بيا خو به د هر لرې او نږدې هېواد ګواښونو ته بې ځوابه پاتې وي او د هېواد دفاع او ساتنه به په ډېرو زياتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانیو تمامېږي.

د تعلیمي او تحصیلي نصاب ترڅنګ لازمه ده، چې د ټول هېواد په کچه د خپرونو د سیستم بیارغونې او پرمختګ ته پام وشي، دغه راز که ازادو خپرونو ته اجازه ورکړای شي، نو ډېره به ښه شي، خو که بیاهم په اوس وخت کې ازادو خپرونو ته د ځینو ((کتنو)) له کبله اجازه نه ورکول کېږي، نو لږ تر لږه خو دې د دولتي خپرونو ساحه او امکانات پراخ شي او هم دې د ډېرو هغو لیکنو د خپرونو جوګه شي، چې د هېواد، ملي او اسلامي ګټو پرضد نه دي خو اصلاحي او انتقادي بڼه لري او د ټولنیزو، سیاسي او حقوقي ربړو په باب لیکل کېږي. د ټول هېواد مطبوعات باید د څو تنو تر ذهني او فکري سانسور لاندې نه وي، د مطبوعاتو معیار باید ملي او اسلامي ګټې وي، نه د اشخاصو د سلیقه یي، ذوقي او ذهني غوښتنو انعکاس. که چېرې د هېواد دولتي خپرونې د دې جوګه شي چې د ټول ولس ټولنیزې، سیاسي او حقوقي غوښتنې انعکاس کړي، نو ازادو خپرونو ته بېخي اړتیا نه پیداکېږي. که په دولتي خپرونو کې ازاده ساه وچلېږي، په شمېر کې یې زیاتون راشي او همدارنګه مطبوعات ټاکلي مادي ملاتړ او ګټه ترلاسه کړي، نو یو زیات شمېر لیکوال به په خپلو لیکو کې تنظیم کړي؛ د هغو د ژوند چارې به هم له همدې لارې خړوبې شي. دولت باید دمطبوعاتو عصري کولو او د نویو چاپخونو جوړولو ته جدي پاملرنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، د هېواد په داخل کې دې د علمي، ادبي، او نورو مسلکي اثارو چاپ ته ژور پام واړوي، که دولت په ځينو برخو کې پوره مالي امکانات نه لري، نو هغه اشخاص چې غواړي په خپل لګښت ادبي او علمي اثار چاپ کړي، دولت بايد نه يوازې دا چې هېڅ بنديز پرې ونه لګوي، بلکې لاز‌مه مرسته هم بايد ورسره وکړي، هغوی وهڅوي چې خپل اثار د هېواد په داخل کې چاپ کړي، اوس په پېښور او ځينو نورو ښارونو کې د افغانانو له خوا ډېر زيات اثار چاپېږي او په ميليونو کلدارې پرې مصرفېږي، نو که چېرې دا کتابونه په هېواد کې چاپ شي دا ټولې پيسې به بېرته افغانستان ته پاتې شي او هم به زموږ ولس ته کتابونه ورسېږي.

ځرنګه چې ليکوال دخپل هېواد د برخليک په اړه ډېر حساس دی، نو کله چې يې هېواد د ښېرازۍ پر لوري ګام پورته کړي، نو د دوی زړونه باغ باغ شي، لاز‌مه ده چې دولت د ليکوالو ډېر زيات قدر وکړي، نه يوازې دا چې د هغو د کار په مخ کې ستونزې رامنځته نه کړي، بلکې له ټولو هغو ممکنه امکاناتو ځخه کار واخلي، چې د ليکوالو او فرهنګيانو ستونزې حلولای شي.

په درنښت

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويديځمېشتي افغان فرهنګيان

او فرهنګي هيلې

ددې دوو لسيزو په بهير کې د بېلابېلو لاملونو له کبله زموږ د ټولنې يو شمېر علمي کدرونه او تحصيل کړي اشخاص له هېواده وتلو ته اړ شوي او يا ايستل شوي دي. اوس په هېواد کې د پخوا په انډول ډېر کم داسې اشخاص پاتې دي، چې ډېرې لوړې زده کړې دې ولري.

د لوړو زده کړو اشخاص او په ځانګړي ډول کوم فرهنګي کدرونه چې په هېواد کې پاتې دي، د ژوند د ستونزو او د مسلکي، علمي او کلتوري کارونو د مادي ارزښت د له منځه تلو له امله له خپل آر علمي کار نه ورو ورو لرې کېږي. د ژوند تنګسيا هم د دوی پر ستوني داسې يوه خپسه کېنولې چې ارام تنفس او خوځون ته يې نه پرېږدي. کوم علمي- مسلکي کدرونه او په ځانګړي ډول فرهنګيان چې له هېواده مهاجرت ته اړ شوي او په لرې هېوادونو کې خواره واره شوي دي، داسې اټکل کېده چې د همغو ټولنو او هېوادونو په کلتور او جوړښت کې به جذب

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حل شي او د ټول عمر لپاره به يې له خپل هېواد، ولس او کلتور سره اړيکې پرې شي، خو ددې اټکل د ځينو برخو د عملي کېدو ترڅنګ ځينو افغانانو، په ځانګړي ډول فرهنګيانو داسې يوه فرهنګي اتلولي ثرګنده کړه چې اټکل يې نه کېده. دوی له فزيکي پلوه په همغو ټولنو کې اوسي خو روح او روان، مينه او عشق يې له خپل هېواد، ولس او کلتور سره دي. دوی پر يوه وخت د ژوند پر دوو سختو لارو مبارزې ته د انګلي، يو خو دا چې دوی په يوه بله ټولنه کې د خپل ژوند د خړوب لپاره مجبور دي چې ډېرې سختې وزغمي، ډېر کار او ډېره هڅه وکړي او دويم دا چې د خپلې همدوغو لاسګټلو مادي شتو له لارې د خپل فرهنګ د ژوندي ساتلو او زرغونولو لپاره کار وکړي؛ د دوی فکري ځواک هم پر يوه وخت دوه ځايه مصروف وي، د خپل هېواد غم او په همغو ټولنو کې له سره د خپل ژوند برابرول او عيارول. دا ډول افغانان اوس د نړۍ په ګوټ ګوټ کې د ژوند شپې تېروي، ځينو په پوره مينې او فکر د فرهنګي کار لپاره ملاتړلې ده، فرهنګي ټولنې يې جوړې کړي دي، جريدې او مجلې خپروي او نوې هلې ځلې کوي. د دوی هلې ځلې په ډله ييز ډول هم دوام لري او په ځاني ډول هم. د همدې افغان فرهنګيانو په مالي او مانيزه مرسته د تېرو نږدې ثلورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونو په ترڅ کې ډېر زیات علمي، ادبي، تاریخي او نور کتابونه چاپ شوي دي، خو دا لړۍ په دې وروستیو کې نوره هم ګرمه او فعاله شوې ده. د دې ټولنو په باب به، چې لا نوې جوړې شوې دي، یو څه څرګندونه وکړو:

((د پښتني فرهنګ د ودې او پراختیا ټولنه)) چې په جرمني کې د افغان فرهنګیانو له خوا جوړه شوې، د ښاغلو خلیل الرحمن رسولي، جمال الرحمن، خوشال روهي او نورو فرهنګیانو هلې ځلې پکې د ډېرې ستاینې وړ دي. دې ټولنې د خپل یو کلن فعالیت په بهیر کې درې مهم آثار خپاره کړي او دا لړۍ لادوام لري. دوی د داسې آثارو خپرولو ته زیاته پاملرنه کوي، چې علمي، ټولنیز او سیاسي ارزښت یې زیات وي او زموږ د ټولنې لپاره یې چاپ ضروري وي.

دوی د یو اوږدلي پلان له مخې د هغو تاریخي، علمي او ادبي اثارو د چاپ لړ ترتیب کړی، چې تراوسه د قلمي نسخو په توګه د هېواد په کتابتونو کې او یا له ځانګړو اشخاصو او لیکوالو سره خوندي دي. د دې ټولنې یو بل کار دادی چې مهم نړیوال ادبي شهکارونه، غوره اثار د بېلابېلو لیکوالو په واسطه وژباړي او بیا یې چاپ کړي.

دوی په اوسنیو سختو او ستونزمنو شرایطو کې د افغان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوالو ستونزمن ژوند ته هم پاملرنه کوي او د خپلو مالي امکاناتو تر بریده دلیکوال د اثر تر چاپ وروسته د کتاب د خرڅلاو او بسپنو له لارې له هغو سره مالي مرسته کوي. د دوی کار د یو منظم پلان له مخې پر مخ ځي.

بله ټولنه چې هغه هم په جرمني کې جوړه شوې ده، هغه د هېواد د پیاوړي لیکوال او کره کتونکي زرین انځور په مشرۍ «د افغانستان کلتوري ودې ټولنه» ده. دا ټولنه هم نوې جوړه شوې ده، په دې ټولنه کې هم ګڼ شمېر افغان فرهنګیان راټول شوي دي. شېرولي شېر د دې ټولنې یو هڅاند غړی دی چې په نه ستړي کېدونکي ډول د خپل فرهنګ او ژبې لپاره کار کوي. دې ټولنې هم په ډېر منظم ډول کار پیل کړی دی او په ډېر لږ وخت کې د څو عنوانونو مهمو اثارو د خپراوي جوګه کېدونکې ده.

دوی هم غواړي، لومړی هغه مهم کتابونه چې په نړیواله کچه ارزښت لري او یا زموږ له ټولنې سره تړاو لري او یا ورته علمي، سیاسي او روزنیزه ګټه رسولای شي، چاپ کړي. دا ټولنه دا هڅه هم کوي چې په لویدیځو هېوادونو کې نه یوازې دا چې افغاني کلتور او ژبه ژوندۍ وساتي، بلکې غواړي چې هغو ته لا ځلا او ښکلا ورکړي او ګڼ شمېر افغانان په فرهنګي خوځون

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولي. دوی په دې کار کې د ټولنې د جوړېدو د وخت په اندول ډېر بریمن دي. څو راتلونکو میاشتو کې به لوستونکي د دې ټولنې له خوا نوي خپاره شوي اثار ترلاسه کړي.

دغه شان ملي او فرهنګي هڅې په ځینو نورو لویدیځو هېوادو کې هم روانې دي، په ډنمارک کې خو یې عبدالمالک بېکسیار یوه ژوندۍ او ځلنده بېلګه ده، نو دا مثبت ملي او فرهنګي کارونه سړي ته داسې هیلې ورکوي، چې څوک زموږ فرهنګ او ژبه نه شي وژلای، ځکه چې اوس مغزونه او ضمیرونه دواړه ویښ شوي او لا ویښېږي.

په ډېر درنښت

د افغاني فرهنګ د لاغوړېدو په هیله

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې او ادبیاتو یو طلایي پړاو

له هغه وخت راهیسې چې په هېواد کې د چاپ او خپرونو ماشین آلات رامنځته شوي او یا د کتابونو د چاپ لړۍ پیل شوې، نو د کتاب د چاپ او خپرولو پازوالي د حکومتونو پر غاړه وه، حکومتونو ازادو خپرونو او کتابونو ته چندان زړه نه ښه کاوه، د ولس او لیکوالو هم دومره مالي وس نه و، چې کتابونه پرې چاپ او خپاره کړي، کتابونو هم داسې بازار نه درلود، چې د خرڅلاو له لارې بېرته خپل لګښت پوره کړي.

ځینې نور لاملونه هم وو چې په ورو ورو ډول یې زموږ د ژبې او ادب د پرمختګ مخې ته خنډونه پېښ کړي وو، دا ټول لاملونه د دې سبب شول چې زموږ ژبه ډېره ونه غوړېږي او ادبیات مو زیات بډایه نه شي، خو اوس د ډېرې خوښۍ ځای دی چې ټول پخواني دېوالونه او بندیزونه یو په بل پسې نړېږي، حکومتونه هم د پخوا په شان د کتابونو او د اثارو چاپ ته د زندۍ اچولو جوګه نه دي، ستر او اساسي پرمختګ دادی چې اوس په خپله زموږ لیکوالو او فرهنګپالو د ژبې او ادبیاتو پرمختګ او بډاینې ته دانګلي دي، نور نو حکومتونو ته لاس تر زنې ناست نه دي، خپله اثار لیکي، چاپوي یې او اولس ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوي.

په اوسني فرهنګي بهيرکې د هغو افغان ليکوالو او فرهنګيانو ونډه ډېره درنه ده چې لويديځو پرمختللو او پانګوالو هېوادونو ته يې پناه ور وړې ده، دوی د خپل ورځني ژوند له لګښت څخه يو څه پسې سپما کوي او بيا يې د خپل هېواد د فرهنګ او ملي ژبې د ښېرازۍ لپاره لګوي، د همدې فرهنګيانو او فرهنګپالو له خوا اوس په پېښور کې ګڼ شېر اثار خپرېږي، د تېرو دوو درې کلونو په بهير کې په پېښور کې دومره علمي، ادبي، تاريخي او هنري کتابونه په داسې ښکلې کچه او صحافت چاپ شوي، چې د هېواد په تاريخ کې يې ساری کم ليدل کېږي.

ډېره هيله منه خبره دا ده چې اوس د کتاب بازار ورځ پر ورځ ګرمېږي، او د کتاب لېوال ورځ پر ورځ زياتېږي، اوس په مصنوعي ډول نه، بلکې په طبيعي ډول خپله فرهنګيان او فرهنګپال خپل کلتوري مسووليت ته متوجه شوي دي، د فرهنګي هڅو لپاره د پانګې شته والی او په تدريجي ډول د هغو زياتوالی هغه بله هيله ده چې پر فرهنګي کار خپله مثبته اغېزمني ښندي.

اوس په روسيې، هندوستان، جرمني، ډنمارک، هالنډ، د امريکا متحده ايالاتونو، انګلستان، ناروې او نورو هېوادونو کې خواره واره افغان فرهنګيان او فرهنګپال پر ډېرو علمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونو بوخت دي، اوس هره میاشت د همدغو فرهنګیانو یا خپل اثار چاپیږي او یا د نورو لیکوالو اثارو ته د چاپ امکان برابر وي.

ددې هڅو مثبتو پایلو ته ځکه زیاته هیله پیدا کېدی شي چې دا فعالیتونه د رښتینولۍ پر بنسټ ولاړ دي، اوس د اولس بچیان په خپله د فرهنګي خدمتونو جوګه دي، هر کله چې اولس پر خپل ذهن او ځواک متکي وي نو د ستړیا او خواشینۍ احساس نه پیدا کېږي.

که موږ یوازې د تېرو دوه درې کلونو د فرهنګي کارونو او اثارو د چاپ جاج واخلو، نو ویلای شو چې دا په هېواد کې د اثارو د چاپ له مخې یو ډېر طلایي پړاو دی، که چېرې د هېواد تنني او سباني واکمن په ښه ډول له دې فرهنګي هڅو سره خپله لېوالتیا او ملګرتیا وښیي، نو په ټول هېواد کې به یو ځل بیا د مړاوي فرهنګ غوټۍ وغوړېږي او هغه وخت به واکوالو ، فرهنګیانو او هم فرهنګپالو خپله دنده او پازوالي نوره هم په ښه ډول تر سره کړې، او کلتوري کار به لاګټوره نتیجه ورکړي وي.

په درناوي

د همداسې کلتور ملګرتیا په هیله

دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيله دوه کلنه شوه

له هغې ورځې چې د هيلې لومړۍ ګڼه چاپ او د لوستونکو تنده پرې ماته شوه، دادی پوره دوه کاله تېرېږي.
له بده مرغه زموږ په ټولنه کې د ملي ا و خپلواکو خپرونو عمر خورا کم او لنډ مهاله وي، بېلابېل لاملونه ددې سبب کېږي، چې خپلواکې خپرونې خپلواکۍ ته نه پرېږدي، او ژر يې د ژوند پر ستوني د چوپتيا خپسی کېنوي، ځکه خو د هرې خپلواکې او ملي خپرونې د ژوند په پيل سره د هغې د مرګ پوښتنې هم د سړي ذهن ته را دمخه کېږي، له دې کبله د دې ډول خپرونو راتلونکی چندان ډاډمن نه برېښي، لوستونکي، ليکوال او قلمي ملګري يې هم په شک کې وي، چې دا خپرونه به څومره دوام وکړي، ځينې خو يې لا له يوې ګڼې نه بلې ته هم د پاتې کېدو هيله نه لري.
((هيله)) مجله هم د همدغسې وهم او ابهام ، ګومان او شک د ورېځو په فضا کې راوټوکېده، خو چلوونکو يې د يو ټينګ هوډ مزي نيولي وو، سره له دې چې سختو او ستونزمنو حالاتو هېلې ته هم ټکانونه ورکول، خو ستر ملي او هېوادني ارمان ته د خدمت اند او ولولو د چلوونکو متې او قلمونه غښتلي کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، نیوکې، ستاینې، مننې، غندنې، لاسنیوی، مرستې، خنډونه او پاټکونه،لنډ فکری او پراخ نظری دا ټول د هیلې په دوه کلن ژوند کې د هغې مخې ته یو په بل پسې څرګند شول، خو هیلې خپله هیله منه لار وهله، د لوستونکو، مخالفینو او موافقینو ټول اصولي او رغنده وړاندیزونه او نیوکې یې د خپلو امکاناتو تر بریده په پام کې ونیول او له هغو څخه یې د مجلې په ښکلا کې پر ځای کار واخیست.

هیلې په خپل دوه کلن ژوند کې د لوستونکو ذهني رابطه او مینه خپله کړه او دهغو په زړونو کې یې ځای ونیو، څکه خو نو لوستونکو، لیکوالو، فرهنګپالو او مینه والو ټولو خپله مرسته ونه سپموله او د هیلې په ښکلا او اغېزمنې کې یې برخه واخیسته.

د هیلې د سږ کال په پنځو ګڼو کې په ټولیز ډول (۲۰۰) سرلیکه بېلابېل څېړنیز، تحلیلي، سیاسي، ټولنیز،طبي، علمي، تاریخي، هنري مطالب او شعرونه خپاره شوي، چې د تېر کال په انډول په سلو کې (دولس) برخې زیاتون ښیي، د تېر کال په پرتله یې مینه وال، لېوال، لیکوال او ګډونوال زیات شوي چې دا هم د هیلې د ګرانښت او منښت څرګندوی دي.

په اداري برخه کې د تېر کال په شان سږ کال هم د هیلې اداري ستونزې پر ځای وې، د دفتر، پرسونل او نورو امکاناتو د نشتوالي له کبله موږ پر دې بریالي نه شو، چې د ټولو مینه والو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مجلې د لېوالو ذوق او هیله خړوب کړو؛ هغوی ته پر خپل وخت مجله ور ورسوو.

د مجلې د شمېر(۵۰۰) ټوکو مقدار هم بله ستونزه وه، د لوستونکو او مینه والو په انډول دا شمېر خورا کم دی، که د مجلې له اداري سره د ځینو فرهنګپالو مالي او مانیزې مرستې تر دې لږ څه نورې زیاتې شي، نو کېدی شي، د مجلې شمېر په راتلونکي کال کې (۱۰۰۰) ټوکو ته لوړ شي.

په ټولیز ډول سړی ویلای شي چې د ځینو نیمګړتیاوو، کمزوریو، مجبوریو او تنګلاسیو سره سره (هیله) په تېرو دوو کلونو کې یوه بریمنه او هیله منه مجله وه. هیله له درنو قلموالو، لوستونکو، مینه والو، او لېوالو څخه هیله کوي، چې خپله هیله لاهیله منه کړي، نهیلۍ ته یې پرې نه ږدي، په خپلو رغنده وړاندیزونو او نیوکو دهیلې پاڼې لا پسې ښکلې او سینګار کړي او د خپلې ملي ژبې د خدمت دا راټوکېدلی ګل مړاوي کېدو ته پر نه ږدي، اخر هیله خو نو همداستاسې هیله ده.

د همدغسې رغنده هیلو او وړاندیزونو په هیله

په درناوي

دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد دننه فرهنګي یون او خوځون

تر اوږده ویرجن او قهرجن ناتار وروسته دادی زموږ ټولنه ورو ورو خپل ټپونه کوښېروي او د ارامۍ پر لوري ګامونه اخلي.

اوس زموږ د هېواد په زیاتو سیمو کې سوله ټینګه شوې او د ژوند بېلابېلو خواو کې نوې هیلې د راټوکېدو په حال کې دي.

د فرهنګي ښېرازۍ نوي څرکونه لیدل کېږي، څومره چې د جګړې لمبې سړېږي،هومره د ټولنې نوې اړتیاوې راڅرګندېږي، اوس اوس تر بل هر وخت څخه فرهنګي رغونه، بډاینه او پرمختګ دټولنې د یو ستر ضرورت په توګه ځان ښکاره کوي، له نېکه مرغه زموږ د ټولنې ددغې سترې اړتیا د پوره کولو لپاره اوس فکرونه او ګامونه ګړندي شوي دي، اوس چې په هېواد کې څومره لیکوال او شاعران د راټوکېدو او ځلېدو په حال کې دي دا یو بې ساری ریکارډ دی، ژوندۍ بېلګه به یې د پکتیا او خوست ولایتونه وګڼو چې پخوا په کې د هېواد د ځینو نورو سیمو په انډول د لیکوالو او شاعرانو شمېر کم و، خو اوس په کې بوازې د ځوانو شاعرانو شمېر لسګونو څه چې سلګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېږي، دغې ډله ييزې راټوکېدنې په خوست کې د فرهنګي ټولنې د جوړېدا اړتيا احساس کړه، نو ځکه خو په لنډ وخت کې د دوو ټولنو د جوړېدو امکانات برابر شول، په خوست کې د يو بډايه کتابتون جوړېدل د فرهنګي کار يو بل زېری دی، د پکتيا ولايت په ګرديز ښار او ځينو ولسواليو کې هم د اطلاعات او کلتور وزرات دشعر او ادب د څانګې له خوا د ځينو فرهنګي ټولنو او کتابتونو د جوړولو لپاره هڅې روانې دي، په لوګر ولايت کې د مشاعرو پيل د يو نوي فرهنګي کار ښه پيلامه ګڼل کېدی شي، دلته هم ليکوال او شاعران په ډله ييزه توګه د راټوکېدو په حال کې دي، په وردګو ولايت کې خو اوس ليکوال او شاعران تر شمېره وتلي دي، هغوی هم د يوې فرهنګي ټولنې او خپرونې د جوړېدو په تکل کې دي، په غزني کې هم ګڼ شمېر ځوان ليکوال او شاعران چې پخوا هډو چا تصور هم نشو کولای، راټوکېدلي، اوس يې د سنايي جريدې له لارې ځينې فعاليتونه څرګند ېږي، خو راتلونکي کې ترې د ډېر کار د ترسره کولو اټکل کېدی شي، کابل کې خو بېخي د چا خبره د شاعرانو او ليکوالو ګڼه ګوڼه زياته شوې ده، د شعر او ادب اداره په هرو پنځلسو ورځو کې غونډه کوي، کله کله خو ټاکلی ځای د ليکوالو لپاره تنګ شي، د يو نوي کتابتون جوړول يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل فرهنګي کار دی، د ننګرهار هره دره او ولسوالۍ له شاعرانو ډکه ده، داسې ښکاري چې ننګرهار اوس د کوکنارو د ګلونو تر څنګ د شعر او شاعرۍ بوزغلي کرلي دي، له مرکزه نيولې بيا تر سپين غره پورې له هرې ترې د شعر د ګلونو وږمې خورېږي.

که ننګرهار کې اوس څوک قلم راواخلي او پوازې تش د اولسي اولوستو شاعرانو او ليکوالو نومونه وليکي، نو شمېر به يې تر سلو څه چې ان تر زرو هم واوړي، د ننګرهار د ليکوالو او شاعرانو ځينې هڅې په رسمي خپرونو لکه ننګرهار مجله او ورځپاڼه کې خپرېږي، خو تر رسمي خپرونو د ځينو ليکوالو شخصي تشبثات څو ځله زيات دي، ددې ليکوالو له خوا ګڼ شمېر اثار پېښور کې خپرېږي او بيا ننګرهار او د هېواد د نورو سيمو ليکوالو ته په وړيا ډول او يا هم د ډېرې کمې بيې په مقابل کې ورکول کېږي، کونړونه هم تر چا شاته پاتې نه دي، د يوې مجلې په خپرولو سره يې خپله فرهنګي مينه زبات کړه، په کونړ کې هم په لسګونوځوان ليکوال او شاعران راټوکېدلي او په خاصه ولوله خپل کلتور ته کار کوي، د اطلاعاتو او کلتور ادارې هڅې د ستايلو وړ دي چې د يو ښکلې او بډايه کتابتون په جوړولو سره يې د فرهنګيانو تنده ماته کړه، په کونړ کې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې فرهنګي شازلمي شته چې په خپلو منډو ترړو يې فرهنګې کار ته اوږه ورکړې، تر پېښوره او نورو سيمو پورې منډې ترړې کوي، کتابونه ټولوي او کونړ ته يې رسوي، چې د ځوانو ليکوالو د مطالعې کچه اوچته کړي، په خپله هم ګڼ شمېر ليکنې چاپوي.

له کونړه که ورتېر شو، اخوا ښکلي او شينکي لغمان ته ولاړ شو، هلته نو بېخي د بلبلانو اوازونه دي، په لغمان کې نو د ليکوالو او شاعرانو شمېر دومره زيات دى چې د لغمان ولايت هېڅ اوسېدونکى به نه وي، چې هغه لوستى وي او که نالوستى چې د هغه دې يو يا څو شعرونه له يادو زده نه وي او يا دې له شعر سره اشنا نه وي، يو شاعر له کابله لغمان ته مېلمه تللى و، هغه چې د لغمان ښکلې او شنې درې، وليدلې چې دالينګار او اليشنګ سيندونه په کې بهېدل، پر غرونو، رغونو او سيمو ټولو يې شين فرش غوړېدلى و، نوده د خندا په ترڅ کې وويل«زه اوس پوه شوم چې د لغمان خلک ولې له ېوې مخې شاعران دي، دلته خو چې هر څوک راولې شاعر کېږي.» که لغمان د خپلو جغرافيايي حدودو په رڼا کې مطالعه کړو او له لږ جرئت څخه کار واخلو نو سړى ويلاى شي، چې د نړۍ په کوم ګوټ کې به داسې شاعر خېزه سيمه پيدا نه شي، لکه لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی. د لغمان ولایت د اطلاعات او کلتور ریاست امکانات د حساب وړ نه دي، خو خپله د لیکوالو فرهنګي هڅې د یادونې وړ دي، ددې فرهنګیانو په مرسته د لغمان ولایت په مهترلام ښار کې یو ښکلی کتابتون جوړ شو او ګڼ شمېر کتابونه ورته راټول شول. په لغمان ولایت کې به یوازې د الینګار ولسوالۍ د بېلګې په توګه یاده کړو: په دې ولسوالۍ کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت دشعر او ادب ادارې په چوکاټ کې یوه فرهنګي ټولنه «الینګار فرهنګي یون» جوړه شوه، چې په یوه کال کې یې د غړو شمېر تر سلو تنو پورې ورسېده او دا لړۍ لادوام لري. ګڼ شمېر ولسي فرهنګیالو یې هم ملاتړ وکړ او د یوه کال په موده کې یې تر لسو زیاتې لویې او وړې فرهنګي غونډې جوړې کړې. الینګار فرهنګي یون تر اوسه یو مرکزي کتابتون هم جوړ کړی، چې ګڼ شمېر علمي، هنري، ادبي اثار په کې دمطالعې لپاره ایښودل شوي دي. له لغمان نه که ورتېر شو او بیا د ملالې د ټاټوبي سیمې (کندهار) ته لاړ شو، نو هلته هم نوې فرهنګي غوټۍ په راټوکېدو دي. په کندهار کې که څه هم د سیاسي بریاوو په انډول یې فرهنګي بریاوې لږ ښکاري، خو بیا هم په وروستیو وختونو کې فرهنګي کارونه په ګړندي ډول پرمخ روان دي. په کندهار کې د اطلاعاتو او کلتور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاست هڅې د زیاتې ستاینې وړ دي.

دوی د کندهار د ښکلې مجلې او همدارنګه د خلافت مجلې او د طلوع افغان جریدې دچاپ له لارې په کندهار کې فرهنګي خلا ډکه کړې، خو د کندهار د عظمت له پلوه دا کار پوره نه برېښي، خو کله چې موږ په کندهار کې د اوسنیو ګڼشمېر ځوانو شاعرانو او لیکوالو د شمېر زیاتون ته ګورو، نو دا هیله مو زړه کې راز رغونېږي چې که خدای(ج) کول د کندهار فرهنګي عظمت به هم ان شاالله دهغه سیاسي عظمت ته ورسېږي. په کندهار کې د ځینو ځوانو شاعرانو ملي او اسلامي ولولې او فکري استعداد سړي ته دا هیله پیدا کوي، چې کندهار به بیا دملي ژبې ملي دربار جوړېږي او ډېرې پټې خزانې به پکې راڅرګندېږي.

له کندهار لرې په هرات کې چې له لسګونو افغان قبیلو یې خپله ژبه هېره کړې ده، دادی یو ځل بیا دفکري او ژبنۍ تداعۍ په حال کې دي او د خپل هویت د لاسته راوړلو په لټه کې دي، دهرات د اطلاعاتو او کلتور ریاست، دیوې خپرونې له لارې خپل فرهنګي فعالیت څرګندوي او له هغو لیکوالو او شاعرانو څخه چې اثار چاپوي، هیله کړې چې دوی ته خپل اثار ولېږي چې په خپل فرهنګي کار کې ورڅخه ګټه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلخ ولایت چې په وروستیو دوو کلونو کې د خونړیو پېښو شاهد و او په زرګونو هېوادمینو افغانانو یې دښتې په خپلو وینو رنګینې کړې او دغه په ګټلو سره یې هېواد له تجزیې وژغوره، هلته هم دفرهنګي کار هیلې راټوکېدلي دي. په مزارشریف کې پوهنتون شروع دی او د نورو فرهنګي کارونو لپاره هڅې روانې دي. د بلخ ولایت یوه فرهنګي چارواکي په کابل کې له فرهنګیانو سره وویل: په یوه مناسب وخت کې به د امو دریاب پرغاړه دهېواد له بېلابېلو سیمو څخه ګڼ شمېر شاعران او لیکوال رابولو او د هېواد د تجزیې د مخنیوي په ویاړ او د ملي یووالي د تامین په مناسبت به داسې لویه او ستره مشاعره جوړوو چې تراوسه پورې د افغانستان په تاریخ کې چا نه وي جوړه کړې او دا به دهېواد د یووالي په ویاړ د یوه فرهنګي یادګار په توګه پاتې شي.

د بلخ په بل ګاونډي ولایت کندوز کې هم د فرهنګي کار څرکونه لګېدلي، هلته هم ګڼ شمېر شاعران راټوکېدلي او په دې وروستیو وختو کې یې د یوې مشاعرې په ترڅ کې خپل شتوالی ثابت کړ او چارواکو هم هغوی په مانیزو او مادي لورېینو ونازول. دغه راز د هېواد په ځینو نورو سیمو کې هم دې ته ورته فرهنګي فعالیتونه ترسره شوي ، چې موږ دا پورتني

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه یوازې د څرګندو بېلګو په توګه یاد کړل. د یادونې وړ ده چې اکثره پورتني فعالیتونه د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب د ادارې په چوکاټ کې چې پر فرهنګي کار او هڅو کلک ټینګار کوي ترسره شوي، دوی فکر کوي چې په دې ډول به یو انتظام منځته راشي او د انارشۍ مخه به ونیول شي، د اطلاعاتو او کلتور مسوولین وايي چې موږ د ازاد فرهنګي کار او فرهنګي ټولنو مخالف نه یو، خو د دې خطر احساس شته چې یو څوک دې لومړی ازاد فرهنګي کار پیل کړي او یا دې ټولنه جوړه کړي، خو وروسته دې بیا دا فرهنګي ټولنه پر سیاسي ټولنه بدله کړي او هېواد ته بیا یو سردرد جوړ کړي، لکه چې مخکې هم داسې شوي دي. دوی وايي چې هر څوک غواړي فرهنګي کار وکړي نو رادې شي د اطلاعاتو او کلتور وزارت د ادارو په چوکاټ کې دې کار وکړي، او یا دې په رسمي ډول ځان د اطلاعات او کلتور وزارت سره ثبت کړي او کار دې وکړي، دوی وايي هر هغه فرهنګي کار چې د اسلام او محمدي شریعت او د افغانستان ملي ګټو ضد نه وي پر هغه هېڅ ډول بندیز نه شته، خو ځیني ازاد فرهنګیان بیا دا ډول فکر کوي او وايي طالبان له شرعي اصولو او احکامو نه یو خاص تعبیر لري او نور خلک بل ډول دي، فرهنګي کار یوازې د یو تنظیم او یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت مسولیت نه دی، بلکې د ټول ولس ګډ کار دی، نو دا څه جبري مسله نه ده، چې حتمي دې د یو مثبت فرهنګي کار لپاره سړی یو ځل د دولت ټولې دروازې وټکوي، له هغو دې اجازه واخلي او بیا دې کار وکړي، دوی استدلال کوي چې په دولتونو یا حکومتونو کې زیاته بېروکراسي موجوده وي، څو چې له یوې شعبې نه بلې شعبې ته او له بلې نه بلې ته یو کار خلاصوې نو په دې کې به وربانديې میاشتې تېرې وي، که حکومتونو ټول مشکلات خپله حلولای شول، نوحل کړي به یې وو، بیا خو د ولس کار او ازادو فرهنګي هڅو ته هېڅ اړتیا نه پیدا کېدله، که په وروستیو څو کلونو کې دولتي فرهنګي هڅې له شخصي او ازادو فرهنګي هڅو سره پرتله کړو، نو ریښتیا هم چې د ازادو فرهنګي هڅو تله دېره درنه خېږي.

دلته بیا دا پوښتنه را ولاړېږي چې ایا ټولې ازادې فرهنګي هڅې زموږ د هېواد په ګټه دي او که نه د ازادۍ په نامه یې د ښکېلاک او زېښناک پټ مرموز زهر هم زموږ د ولس ذهن ته تېر کړي دي؟ دلته باید سړی ووایي چې ددې دواړو احتمال او شواهد شته.

اوسني واکمن استدلال کوي، زموږ ټولنه تر یوه اوږده ناتار وروسته د فکري، سیاسي، ملي یووالي او ثبات پر لور روانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې نازک پېر کې هره نامطلوبه فرهنګي هڅه ډېر زيات زيان پېښولای شي، که سړی پورتنيو دواړو دلايلو ته انصافاً نظر وکړي، نو دواړه دلايل پر ځای دي، خو خبره داده چې څنګه به دا ستونزه حلېږي، او څنګه به دواړه لوري ګوزارې ته کېني؟ چې داسې يو کار وشي چې نه سيخ وسوځي او نه کباب. اټکل کېږي چې همداسې يوه لاره به پيدا شي، د روان کال د غويي په مياشت کې د اطلاعاتو او کلتود وزارت د وزير امير خان متقي په نوښت په کابل ښار کې د هېواد ګڼ شمېر ليکوالو، شاعرانو او د فرهنګي برخې د پوهانو په ګډون يوه غونډه جوړه شوې وه، په غونډه کې ښاغلي امير خان متقي د اسلامي امارت پرکړيو کارونو او ستونزو رڼا واچوله او له ليکوالو او فرهنګيانو نه يې وغوښتل چې د کارونو په ښه والي او د ستونزو په حل کې له اسلامي امارت سره مرسته وکړي، وروسته بيا بېلابېلو ليکوالو او پوهانو نظر څرګند کړ او ځينو په ښکاره ډول د اسلامي امارت د فرهنګي کارونو پر نيمګړتياوو انتقاد وکړ او د هغو د حل لارې يې په ګوته کړې او ځينو بيا د همکارۍ ژمنه وکړه، د غونډې فضا ډېره صميمي او ازاده وه، هر چا خپل انتقاد او نظر څرګندولای شو، له دې غونډې څخه داسې پايله اخيستل کېږي چې اوسني واکمن هم ورو ورو ديموکراسۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري درومي، کومې خبرې چې په دې غونډه کې وشوې، يو کال وړاندې يې کېدل امکان نه درلود او همداسې نوره هيله هم کېدی شي، چې واکمن به نور هم انتقاد او نيوکې ته تيار شي، خو دا هم په دې مانا نه ده چې هر څوک به انتقاد کوي او ټول مسوليت به حکومت ته راجع وي، بلکې اصلي خبره دا ده چې څوک د انتقاد وړ وي هغو ته بايد د نيوکې ګوته ونيول شي، که په ټوليز ډول خپلې خبرې راټولې کړو، نو سړی ويلای شي چې د واکمنو او ازادو فرهنګيانو ترمنځ د تفاهم او همکارۍ روحيه ورځ پر ورځ پياوړې کېږي او دا اوسنی مثبت فرهنګي خوځون چې په هېواد کې روان دی د دواړو د کړي فرهنګي کار ثمر بلل کېدی شي، که د هېواد له بهر څخه هېواد ته ګڼ شمېر علمي او ادبي کتابونه نه وای ورغلي او هلته په ګڼو کتابتونونو کې نه وای ايښودل شوي اويا په انفرادي ډول د ليکوالو اوشاعرانو لاسته نه وای ورغلي او يا هم په دې کې واکمنو همکاري نه وای کړې، دا اوسني فرهنګي يون به دومره ګړندی او بريمن نه وای.

د هېواد د نورو فرهنګي بريو په هيله

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((چغې مه وهئ کار وکړئ!))

تېره میاشت د هېواد ځو تنو ځوانو لیکوالو د افغانستان د اسلامي امارت د فرهنګي چارو له یو تن جګپوړي چارواکي سره وکتل او د هېواد د اوسني فرهنګي بهیر ستونزو، بریاوو او تګلارو په باب یې ورسره خبرې وکړې.

د کتنې په بهیر کې د بحث ډېره برخه د اسلامي امارت او د ازادو فرهنګیانو د فرهنګي تګلارو او چلند په باب متمرکزه وه، لیکوالو دا خبره څرګندوله چې پر فرهنګي کار ډول ډول بندیزونه د فرهنګي یون او پرمختګ مخه نیسي او د استعدادونو غوړېدو ته لاره چاره نه برابرېږي، د اسلامي امارت مسول فرهنګي چارواکي ویل چې په هره ټولنه او هېواد کې د هر کار لپاره ټاکلي قوانین موجود وي، د هغو درناوی او منل د ټولو وګړو دنده او مسولیت ګڼل کېږي، موږ د چا د فرهنګي کار مخالف نه یو، بلکې دا زموږ مسولیت دی، چې فرهنګیان تشویق او وهڅوو چې خپل اسلامي او ملي فرهنګ ته کار وکړي، خوموږ له ځینو فرهنګیانو ګیله لرو اودا ګیله دانتقاد تر بریده ده اوکېدی شي چې خبره د هغو د کار او چلند د بندیز تر پولې هم ورسېږي.

اصلي خبره دا ده، چې ځینې کسان د دې پر ځای چې کار وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې وهي، نور راوپاروي، خپل محکومیت او مظلویت څرګندوي او د تېرو شویو ناروااوو څرګندونه کوي، فرهنګي چاوراکي زیاته کړه: «په دې چغو او نارو نه فرهنګي کار کېږي، نه پخواني ټپونه درملېږي او نه هم مړي په ژړا باندې ژوندي کېږي، بلکې مقابل لوری او نور هم راپارېږي او په پای کې د ذهني کړکېچ تر څنګ خبره آن فزیکي ټکر ته سره ور رسېږي» د اسلامي امارت د چارواکي نغوته هغو پښتنو لیکوالو ته وه چې د کار پر ځای یې چغې او فریادونه ډېر دي. چارواکي وویل: «د اسلامي امارت د پالیسۍ له مخې د افغانستان ټول قومونه سره ورونه دي او د خپل شومره والي له پلوه د هېواد د برخلیک په ټاکلو کې حق لري، اسلامي امارت غواړي د ټولو کلتور ته وده ورکړي، نه یو خاص قوم او د هغه کلتور ته.

موږ هېچا ته اجازه نه ورکوو چې د ژبې، قوم او سیمې په نوم تحرکاتو، لمسونو او کینو ته لمنې ووهي، خو ځینې پښتانه لیکوال ددې پر ځای چې خپلې ژبې او کلتور ته کار وکړي، نورو ته بد رد وایي او د کار پر ځای خپله ژبه او خپل قوم وړاندې کوي، وګورئ په افغانستان کې نور قومونه هم شته هېچا هم د خپلې ژبې او قوم نوم نه دی اخیستی، چې زما داسې غیرتي ژبه ده او زما داسې توریالی قوم دی، بلکې غلي دي؛ خپل کلتوري کار کوي خو یو شمېر پښتنو لیکوالو د پښتو ژبې او پښتني کلتور شعار دومره ببرغي کړی چې د فرهنګي کار پر ځای نورې ستونزې ترې را ولاړېږي او آن قومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفرقه ورڅخه راپیدا کېږي، اسلامي امارت قومي تفرقه نه شي زغملای، بلکې د افغانستان ملي یووالي او د ټولو قومونو وروري زموږ موخه ده.» د اسلامي امارت فرهنګي چارواکي دا هم وويل: «زما دا خبره د هېواد د اکثریت له ژبې او کلتور سره د بې تفاوتۍ په مانا نه ده، زه هم په سینه کې د زړه په نوم د غوښې یوه ټوټه لرم، دا څه بې حسه ټوټه نه ده، هرڅه احساسولای او درک کولای شي، خو پښتنو لیکوالو نه دومره هیله لرم چې ښه به وي د چغو پر ځای کار وکړي، د تشو نارو سورو له کبله به ډېر څه له لاسه ورکړئ، خو هېڅ به تر لاسه نه کړئ اخر په چغو خو کار نه کېږي.» د اسلامي امارت له فرهنګي چارواکي سره د ځوتنو لیکوالو خبرې ډېرې اوږدې وې، په ځینو برخو کې د لیکوالو له خوا د اسلامي امارت پر فرهنګي پالیسۍ ځینې نیوکې هم وشوې خو پر دې خبره ټول موافق وو، چې «چغې مه وهئ کار وکړئ!»

اوس نو ټولو هغو پښتنو فرهنګیانو ته چې د فرهنګي کار او ولولو تر منځ یې پوره انډول نه شته، یانې د ولولو برخه یې درنه برېښي دا خبره راجع کېږي چې دوی هم باید د خپل کار په کړنلاره کې بدلون راولي، د فرهنګي چارواکي دا خبره له ځان سره وارزوئ چې «چغې مه وهئ کار وکړئ!».

په درنښت

د ډېرو فرهنګي کارونو د سرته رسولو په هیله

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟

له هغې ورځې چې په افغانستان کې روانه غمیزه پیل شوې، نو ورسره د خلکو د ځاني او ډله ییز لېږد لړۍ هم پیل شوې ده، هر واکمن او د هغه ډلې په خپلو مخالفینو پسې اورلړوني را اخیستي او د غم په تناره کې الوهی کړي دي، څوک چې له دې چپاوه ژوندي پاتې شوي، نو د کډوالۍ لمن یې نیولې ده.

د کډوالو په ډله کې ګڼ شمېر روڼ اندي او تحصیل کړي افغانان هم وو، د وخت په تېرېدو سره د افغانستان دننه جګړې خپل هغه لومړي ارزښتونه له لاسه ورکړل، د جګړې معیارونه او ارزښتونه بدل شول،ځکه خو له افغانانو او ان تحصیل کړو افرادو څخه لاره ورکه شوه او هغه هیله یې په زړه کې مړاوې او وچه شوه چې د پردیو یرغلګرو تر ماتې وروسته به خپل هېواد ته ستنېږي، د روسي یرغلګرو تر ماتې او وتلو وروسته غمیزه نوره هم اوږده شوه، د تحصیل کړي قشر د لېږد لړۍ نوره هم وغزېده اوتر ننه دوام لري.

پېښور له افغانستانه د راوتونکو تحصیل کړو اشخاصو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی دمه ځای دی. لومړی دلته د کار په لټه کې شي اوبیا نورو هېوادو ته د تللو لارې چارې برابرې کړي، په همدې ډول په لسګونو زره تحصیل کړي افغانان د نړۍ په ګوټ ګوټ کې خواره شول، اوس هم داسې اوونۍ به نه وي، چې د روڼ اندو افغانانو یوه ډله دې بهر ته ولاړه نه شي، دې لړۍ هغه نور تحصیل کړي افغانان هم وارخطا کړي چې په پېښور کې اوسېږي او یا لاتر اوسه په هېواد کې دننه پاتې دي.

د ټولو تحصیل کړو اشخاصو پر ذهن د هېواد د راتلونکي په باب د نهیلۍ او بې باورۍ یوه توره پرده پرته ده او د یو سیلاب په شان بهرنیو هېوادونو ته روان دي، که چېرې دا لړۍ همداسې دوام ولري، نو په راتلونکو څو کلونو کې به د هېواد په کچه د لوړو زده کړو لرونکو شمېره خورا کمه شي او د یو ولایت فني او مسلکي پرسونل به هم پوره نه کړای شي، د هېواد د اوسنیو تحصیلي موسسو ظرفیت هم دومره نه دی چې هېواد ته د اړتیا وړ علمي کدرونه وړاندې کړي او اوس هم که څوک له پوهنتونه فارغېږي نوبهر ته د تلو نیت ضرور ورسره وي.

دا چې بهرنیو هېوادو ته تللي افغانان په تېره بیا د لوړو زده کړو خاوندان به راتلونکي کې د افغانستان لپاره په ګټه وي که په زیان؟ دابېل بحث دی، خو د اوس لپاره دومره ویلای شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا د هېواد لپاره يو درونډ زيان دی او ستره تشه(خلا) يې را منځته کړې ده، د دې خلا د ډکولو لپاره څه هيلې او اميدونه هم شته، سره له دې چې د افغانستان اسلامي امارت دهېواد د پوهنتونو دبيا رغونې لپاره څه هڅې کړې دي، د اکثرو پوهنتونو ليليې يې فعالې کړي او د پخوا په شان يې نارينه محصلينو ته د زده کړې يو لړ اسانتياوې برابرې کړي، خوبيا هم ډېر مزل لا په مخ کې پاتې دی، د لوړو زده کړو وزير څو ځله بهرنيو هېوادونو ته سفرونه وکړل او د هغو په ترڅ کې يې له تحصيل کړو افغانانو او د پوهنتونو له استادانو نه وغوښتل چې بېرته خپل هېواد ته راستانه شي، د هېواد خدمت او د نوي پښت په روزنه کې برخه وخلي.

خو تر اوسه پورې په عملي ډول دغو تخصيل کړو افغانانو کومه ډله هېواد ته ستنه نه شوه، لامل يې دا و چې د اسلامي امارت د پاليسۍ او د دې ډول اشخاصو د ذهني چاپيريال تر منځ ډېر زيات واټن و او دوی دواړو ته د يو بل شرايط، امکانات، بنديزونه او ازادۍ د منلو وړ نه بريښېدل، نو ځکه خو يې تر اوسه کومه عملي پايله نه ده څرګنده شوې.

د اسلامي امارت دا پاليسي د قدر وړ ده، چې په بهر کې مېشت تحصيل کړي افغانان بېرته هېواد ته ستنبدنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهڅوي، خو دا هڅونه يوازې د يوې بې ځواکه غوښتنې او توصيې مانا لري، ښه به دا وي کوم څه چې د اسلامي امارت په واک کې دي له هغو نه ګټه واخلي چې د نورو مسلکي کدرونو د فرار مخه ونيسي.

د طالبانو د اسلامي تحريک تر بري وروسته هم، دا لړۍ تمه شوې نه ده، اوس چې هم اکثره تحصيل کړي اشخاص بهر ته ځي، نو د کيس منلو اصلي موضوع يې د اسلامي امارت له پاليسيو سره مخالفت، په افغانستان کې د تحصيل کړي قشر د مسلکي حيثيت بې ارزښتي او د هغوی ژوند ته د خطرونو او ګواښ پېښېدنه وي.

د اسلامي امارت له چارواکو نه د ځينو دردمنو روڼ اندو هيله دا ده چې په اوس وخت کې د هغو تحصيل کړو افغانانو غم وخوري، چې د دوی ټوله پاليسي يې منلې او اوس هم د دهېواد د خدمت لپاره پر کار بوخت دي،د دوی لپاره دې اسانتياوې برابرې کړي،چې دا يې له لاسه ونه وځي، تحصيل کړي افغانان چې بهر ته تللي، هغوی د هوايي مرغانو په شان دي چې د دوی له لاسه الوتلي دي، هېواد او خپلو ځالو ته يې بېرته راتګ په خپله خوښه دی، نه د اسلامي امارت په غوښتنه.

هېواد ته د ټولو افغانانو دبېرته راتګ په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلمې پېړۍ په مخه دې ښه!

شلمه پېړۍ د افغانانو لپاره د لویو بدمرغیو او لویو ویاړونو پېړۍ وه، د شلمې پېړۍ په سر کې افغانانو ستره زور واکه انګریزي دکتاتوري ړنګه کړه او د همدې پېړۍ په پای کې یې د روسیې کمونیستې امپراتوري د تاریخ کندې ته ټېل وهله. د دې امپراتوریو ړنګول او پرځول څه اسان کارنه و، په ملیونونو افغانانو ورسره خپل سرونه په تله کې کېښودل، د لومړۍ ښکېلاکیزې امپراتورۍ د ړنګولو بشري بیه د دویمې هغې په انډول کمه وه، خو د ټولنې ذهني تخریب یې تر اوسه محسوسېږي، د سرې امپراتورۍ د ړنګولو لپاره یو نیم ملیون افغانانو خپل سرونه نذرانه کړل، یو نیم ملیونه معلول او شپږ ملیونه بې کوره او مهاجر شول، د شل کلنې جګړې په ترځ کې د جګړې ټولو غاړو پر جګړې دومره پیسې ولګولې، چې تر جنګ د مخه د هېواد د عادي بودیجې په انډول د (۸۰۰) کلونو بودجه جوړوي، د ټولنې له هرو پنځو تنو څخه یو تن شهید او معلول شو، په هر کیلو متر مربع کې دافغانانو اټکل (۷۰) لېتره وینه توی شوه، په دې ډول ټول هېواد په وینو رنګ شو.

د انګریزي امپراتورۍ د ړنګولو غچ د لومړۍ سقاوي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستو کې په ډاګه شو او د روسيې امپراتورۍ د پرځونې غچ په دويمې سقاوۍ کې راځرګند شو، دواړه ځله کابل او ټول هېواد له سراسري انارشۍ سره مخامخ شو.

د شلمې په پېړۍ په دويمه لسيزه کې په افغانستان کې د عصري ښوونې او روزنې بهير پيل او د همدې پېړۍ په وروستۍ لسيزه کې په شا وتمبول شو.

دهمدې پېړۍ په بهير کې د افغانانو د قربانيو له کبله له انګريزي ښکېلاک نه ګڼ شمېر هېوادونه خپلواک او دشوروي روسيې له زنځيره (۱۴) هېوادونه بېل شول،همدارنګه پنځلسو نورو کمونيستي هېوادونو ازادې نړۍ ته مخه کړه، د افغانانو د مبارزې له کبله د برلين ډبرين دېوال ونړېد خو د سياسي بېکفايتۍ له کبله د ډيورنډ سياسي دېوال د يو ډبرين دېوال بڼه ونيوله.

په ټوليز ډول افغانانو د دې پېړۍ (۲) لسيزې په نسبي سولې او ثبات کې تېرې کړې، خو تقريباً څلور لسيزې يې په لويو درنو جګړو او نا امنه حالاتو کې ژوند وکړ.

په پښتو او دري ژبو د اټکل له مخې (۲۵-۳۵) زره عنوانه کتابونه چاپ شول، (۲۰) کاله راډيويي او (۱۴) کاله ټلويزيوني خپرونې وشوې، د افغانانو ښاري ټولنه له نړيوال تمدن سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا او ان رووړدې شوه.

د همدې پېړۍ په بهير کې تر (۲۰۰) څخه زياتې لويې او وړې فابريکې، دستګاوې او کارځايونه جوړ چې اکثره يې بېرته تباه شول.

په هرو سلو تنو کې د ټولنې د لوستي قشر سلنه تر (۱۰) تنو پورې لوړه شوه، خو په وروستيو کلونو کې اټکل دوو فيصدو ته راټيټه شوه، د ټولنې علمي کدرونو ډېره زياته برخه تر هېواده بهر ووتله، د مادي او تاريخي شتمنيو په لړ کې د افغانستان ملې موزيم د (۷۳) کلن ژوند او يو لک اثارو په لرلو سره تباه شو، د ملي شتمنۍ (۴۲) ټنه سره زر لوټ شول او په سلګونو تاريخي ودانۍ تباه شوې.

په ټوليز ډول شلمه پېړۍ زموږ د ملت لپاره د سترو بدمرغيو او دوو سترو وياړونو پېړۍ وه، چې د سترو وياړونو ګټلو لپاره افغانان دل خو اکثره نړيوال پرې سوکاله شول، په علمي ډګر کې افغانانو نه خپل ځان او نه هم نړۍ ته څه ورکړای شول، يوازې په سياسي تاريخ کې يې دوه ستر نړيوال وياړونه(د دوو نړۍ خورو امپراتوريو ړنګول) وګټل چې د نړۍ په تاريخ کې يې ځان ته د وياړونو يوه زرينه صفحه پرانيسته، داسې ښکاري چې په (۲۱) پېړۍ کې بوازې نه په تاريخي وياړونو ژوند کېږي او نه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړو اخلاقي او عقیده ییپ معیارونو؛ (۲۱)مه پېړۍ به د علم او تخنیک او مادیاتو پېړۍ وي، څوک چې دا ونه لري د اخلاقو او ویاړونو پېټې به یې پر سر او د خاورو پر ډېرۍ به ناست او له نورې نړۍ نه به تجرید وي، داسې ښکاري چې افغانان ۲۱مې پېړۍ ته کومه پوهنیزه ډالۍ نه لري، یوازې له ۹۸فیصده نالوستي قشر، خپلو سترو تاریخي، عقیده یي او اخلاقي ویاړونو او د نالوستۍ او اقتصادي ستونزو له درنو پېټو سره ۲۱مې پېړۍ ته داخلېږي، داسې ښکاري چې د دې پېړۍ په پیل کې به یو ځل بیا زموږ هېواد له یو ستر ښکېلاک (امریکایي ښکېلاک) سره مقابلې ته وځي او ټول جهان به یې ننداري ته حیران ولاړ وي، خدای خبر چې بیا به خپل ژوندبا یلي او نور به سوکالوي، که څنګه؟

که په (۲۱)مه پېړۍ کې د نړۍ جلبل او د افغانانو اسکېرلي ژوند ته سرې وګوري، نو د ارزونې تله به یې د افراط او تفریط حالت ته ورسېږي، خو کله کله داسې هم وي چې:

«خرقه پوه شو په خرقه کې دی موندلی- هغه حظ چې په دنیا یې دنیادار کا»

افغانان به د پخوا په شان په دې پېړۍ کې هم، یو ځل بیا د هغه ذات پر مینې او لورېینې تکیه وکړي، چې خپل سرونه او زړونه یې د هغه لپاره نذرانه کړي او د خپل نیکه په شان «د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشال خان ختک تکیه پر ذوالجلال ده» دوی به هم پر ذوالجلال ډېره ولګوي.

موږ په دې هیله شلمې پېړۍ ته مخه ښه وایو چې د شلمې پېړۍ بدمرغې پېښې زموږ په هېواد کې بیا تکرار نه شي او ۲۱مه پېړۍ زموږ د هېواد او خلکو لپاره د سولې، نېکمرغۍ او پرمختګ پېړۍ وي.

د همداسې هیلې د پوره کېدو په هیله.
د هیلې داره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسلك له خاوندانو

يوه هيله

کله کله چې له ځينو افغانانو سره د خپل سوي لوي هېواد د بيا رغونې او درملونې سوچ او اند پيدا کېږي، نو دا پوښتنې هم ورسره راولاړېږي، چې څه ډول، چېرې او پر کوم وخت خپل هېواد ته خدمت وکړي او د هغه په بيا رغونه کې برخه واخلي؟

ځينې کسان چې کارونو ته يې ذهن جوړ کړی وي، د عملي امکان لاره ترې ورکه وي، ځينې چې امکان لري، مينه او هېواد پالنه يې ډېر اورني نه وي، ځينې بيا سياسي حالات پلمه کړي، ځينو ته جګړه دېوال شي، ځينو ته ددغې يا هغې ډلې يا واکمن واک او سليقه او ځينو ته هم نورې نورې پلمې. همدغه ټول لاملونه ددې سبب شوي، چې ټول افغانان که تر هېواد دننه دي که بهر، په پوره ډول د هېواد دخدمت پر چارو بوخت شوي نه دي.

دا منو چې په هېواد کې سياسي جګړيز کړکېچ لاپا يته رسېدلی نه دی، ځينې به له سياسي واکمنو سره وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي او لـه ځينـو سره بـه سياسـي واكمـن، ذهنـي او ذوقـي ازادي محـدوده لاځـه چې ترلـې بـه وي، كـار بـه د كـار سړي تـه نـه وي سپارل شـوی او پـه لـسګونو نـورې سـتونزې بـه هـم وي، خـو دې ټولو سره سره هېـواد لـه هېوادوالـو څخـه د خدمت هيلـه لـري او ستونزو سـره مقابلـه كـول پـه كـار دي. كـه مـوږ دې تـه كېنـو چې لومړی دې ستونزې حل شي بيا به كار پيل كړو، نو دا خو هم يـو تصور دی؛ ستونزې خو هم په خپله نه اوارېږي، دهغو اوارول هم كار غواړي. ښه به داوي چې موږ د يوعملي كار پر تيـوری غـور وكـړو، هغـه دا چې ځـان حـالاتو تـه تسـليم نـه كـړو، نـه وخت تـه انتظار وباسو او نه د واكمنو سياسي چلند پورې خپل كار وتړو. هر څوک چې د هر مسلک خاوند وي که پـه همغـه خپـل مسـلک کې لږه هڅه هم وکړي، نو پـه ټوليز ډول به هېواد ته زيات خدمت سبب شوي وي. د بېلګې په توګه، د يوه ليكوال دنده دا ده چې يو اثر وليكي او بيا يې چاپ او هېوادوالو تـه يـې ورسـوي. د يـو انجنير دنده داده چې عمراني كارونه وكړي، د ډاكتـر دنـده داده چې روغتيايي چارې سمبال كړي او ويـې پـالي. د تېـر دوه لسـيز نـاورين پـه بهيـر كـې د هېـواد ګـڼ شـمېر مسـلكي اشـخاص لـه هېواده ووتل او ځيني يې اوس پـه يو شمېر پانګوالو هېوادو كـې ژوند كوي. د افغانستان هېڅ داسې سيمه به نه وي چې لـه هغـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه دې ډاکتر، انجنير، ليکوال او د کوم بل مسلک خاوند بهرنيو هېوادو ته وې مهاجر شوي. ددې کسانو اقتصادي ژوند اوس د هغو کسانو په انډول ډېر ښه دی چې په خپل هېواد کې اوسېږي.

اوس نو که د هرې سيمې (د يوې ولسوالۍ انډول) څو تنه په کوم بهرني پانګوال هېواد کې ژوند وکړي، نو دوی کولای شي دخپلې سيمې لپاره د يو روغتيايي يا ټولنيز مرکز د جوړېدو او کار لګښت برابر کړي. د بېلګې په توګه د هېواد هغه ډاکتران چې بهرنيو هېوادو ته تللي دي، کولای شي له هغو ډاکترانو سره چې په افغانستان کې اوسېږي، د طبي اړتياوو، درملو، وسايلو، لابراتوارونو، کتابونو، د طبي اثارو په چاپ، د تجربې په لېږد او يو څه مالي برخه کې مرسته وکړي، که چېرې دا کار تر سره شي، نو پوره باور دی چې د افغانستان د طبي اړتياوو يوه درنه برخه به پوره شي، د انجنيرانو برخه هم همداسې محاسبه کېدلای شي.

يو څو عملي بېلګې به هم وړاندې کړو: ښاغلی ډاکټر عبدالوکيل د افغانستان د کرنې يو لوی متخصص دی، ده په خپلو شخصي هلو ځلو د هېواد دکرنې په برخه کې دومره باغونه جوړ کړي او دومره خدمتونه يې کړي دي، چې آن د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خدمتونو انډول دي. دغه راز ښاغلي ډاکټر عبدالولي وردګ له خپلو څو تنو نورو ملګرو سره د (وفا) موسسې په جوړولو سره وکړای شول په وردګو کې د چک برېښنا کوټ ترميم او په ځينو سيمو کې د اوبو لګولو سيستمونه بيا جوړ کړي.

همدغه ښاغلي د کابل پوهنتون مرکزي ليليې ته برېښنا راوسته چې هره شپه پرې د (۲۸۰۰) تنه محصلينو خونې رڼا کېږي.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه او د پښتني فرهنګ د ودې او پراختيا ټولنه چې دواړه په جرمني کې د ځينو افغان ليکوالو په منډو ترړو جوړې شوي، د دوو کلونو په ترڅ کې يې شل عنوانه علمي، ادبي، تاريخي کتابونه چاپ کړي او ګڼ شمېر يې په هېواد کې علمي مرکزونو او ليکوالو ته په وړيا ډول ورکړي دي.

داسې په لسګونو نورې بېلګې هم شته چې يوه بېلګه يې هم همدا (هيله) مجله ده، چې د يوه افغان ليکوال (عبدالمالک بېکسيار) په مټ دا دی ۱۷ مه ګڼه يې خپرېږي او د هېواد د مطبوعاتو په تاريخ کې يې ځانته جلا پاڼه پرانيستې ده.

که پورتنۍ بېلګې په پام کې ونيسو، نو سړي ته دا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کېږي، چې افغانان په تېره د مسلک خاوندان که په خپله حرکت وکړي، نو خدای(ج) پاک په کې زيات برکت اچوي، پورتنيو کسانو چې کوم خدمتونه او کارونه کړي دي، په همدومره وخت کې دولتونو هم نه دي کړي، نو که دوی دې ته فکر کړی وای چې اول بايد شرايط ښه شي او بيا کار پيل کړي، نو دا دومره لاسته راوړنې به يې نه درلودې. افغانان په تېره بيا د مسلک خاوندان هر يو که په خپل مسلک کې خدمت ته ملا وتړي او مسلک د سياست تابع او مربوط نه کړي، نو باور دی چې ډېر کار به وشي، زموږ هيله هم داده چې راځئ سياستونه يوې خواته کړو، مسلکونه مخکې کړو، له ستونزو نه ونه ډار شو او ځان ته د ((شرايطو)) په نوم ذهني او رواني ستونزې جوړې نه کړو، بلکې په هر ډول شرايطو کې کار ته ودانګو، د زمانې له سختيو سره ډغره ووهو، وخت له لاسه ور نه کړو، ځکه چې ((وخت لکه سره زر دي)) او چاته انتظار نه باسي.

په درناوي
هېواد ته د مسلکي خدمتونو
د سرته رسولو په هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله درې کلنه شوه

یو درې کلن مزل او د کلونو واټن
اغـــزنـې لارې او ګـلـورینې بریاوې

دهمدې ګڼې په خپرېدو سره د هیلې مجلې دعمر درېیم پسرلی پوره شو. تېر درې کلونه لکه څنګه چې د هېواد په سیاسي، ټولنیز او فرهنګي ژوندانه کې تاوده او تاوجن کلونه وو، دهیلې مجلې لپاره هم د ازمون، هڅون او پرمخیون کلونه وو. په دې تېرو (۱۰۹۸) ورځو کې د هیلې هیله والو چلوونکو یوه ورځ هم بې تفاوته او ارامه تېره نه کړه او شپه ورځ یې د هیلې پاڼو د ځلا او ښکلا لپاره منډې ترړې وکړې. په دې موده کې په ټولیز ډول (۳۵۰) تنو بېلابېلو لیکوالو د هیلې په پاڼو کې د خپل اند، هیلې او خیال ستوري وځلول او اټکل (۵۰۰) تنو نورو د خپلو لیکونو، نظرونو او وړاندیزونو له لارې د هیلې لاره مستقیمه کړه.

د خوښۍ خبره داده چې د هیلې بنسټوالو هیله والو چې د هیلې د خپرولو لپاره کومه موخه ټاکلې وه، هیلې دهمغې نښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ وویشت؛ هېواد پالنه، ملتپالنه، ژبپالنه او انسانپالنه چې د هېواد د شل کلن ناورين په بهير کې د رالېږل شويو او بيا سره ښکېل شويو ايډيالوژيو له خوا تر ګواښ، بريد او ستم لاندې وه، هيلې ورته يو ځل بيا د خپل کړېدلي ولس پام راواړوه او هغه يې د خپلې ټولنې د درملونې يوه ښه نسخه وبلله. هيلې د خپلو (۱۸) ګڼو او (۱۲۰۰۰) ټوکو ټوليز شمېر په واسطه د لسګونو زرو هېوادوالو ذهنونه روښانه کړل او هغوی يې له خپلې ملي مېنې او مينې سره لاپيوند او روږدي کړل. تر خپله وسه يې د هېواد پېښې د واقعيت او حقيقت په هنداره کې لوستونکو ته څرګندې کړې.

هيلې د يوې ربښتينې، ازادې، خپلواکې او ناپېيلې خپرونې په توګه خپل رسالت لکه څنګه چې لازم و ترسره کړ، پر هېواد واکمن سياسي او ذهني چاپېريال سره يې داسې ځان اعيار کړ چې نه د غومبسو ځالې ته لاس وروړي او نه هم د هغوی له زهرونو او قهرونو څخه سترګې پټې کړي، د يوه متناسب انډول د ساتلو له لارې يې د هځونې، نيوکې او لازمې ستاينې ټولې چارې وکارولې خو د مضر احتياط پر سيند يې خپل ارمانونه لاهو نه کړل. هيله د دريو سره لرې ان متضادو فرهنګي چاپېريالونو ترمنځ د وصل کړۍ شوه، داسې چې د هيلې په تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې کلن ژوند کې پر افغانستان باندې يو ډول ذهني، سياسي او فکري چاپېريال حاکم و، په ټوليز ډول پر کوزه پښتونخوا د يوې متبذلې او اروړه ديموکراسۍ، دملي روح دنشتوالي او بې تفاوتۍ فضا حاکمه وه او ده او هلته په لويديځه ټولنه کې بيا بـل ډول کلتـور او ذهنـي فضـا ده چـې زمـوږ لـه دې دواړو چاپېرياليونو سره څرګند او ان متضاد توپير لري. هغه افغانان او په تېره د هيلې هيله وال او مينه وال چې په دې دريو متضاوتو چاپېرياليونو کې اوسېږي، طبعاً دهغوی ذهني، ذوقي، فکري اوو ان سليقه يي يو والي راوستل يوه هغه ګرانه مسله وه چې هيلې ورته له پيل نه پوخ تکل کړی و.

له نېکه مرغه د هيلې چلوونکي په دې ستر او ستونزمن کار کې د داسې يوې خپرونې په خپرولو تر ډېره حده بريالي شول چې په درې واړو چاپېرياليونو کې د چلند وړ وي. دا منو چې کله به په هيله کې داسې ليکنې هم راغلې وي، چې پر هېواد باندې د واکمنو ځينو چاروا کو تندی ورته تريو شوی وي، خو ددې ترڅنګ به يې داسې ليکنې هم تر سترګو شوې وي، چې بېرته يې تندی ورين شوی او د غوسې تاو به يې ناست وي. همداسې بـه يـوه لويـديځ مېشـتي افغـان ورور تـه هـم کلـه کلـه داسـې سرخوږی پيدا شوی وي چې دوی ته لاګوره؛ خلک يو ويشتمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېړۍ ته داخل شول او ټول ژوند يې کمپيوټرايز شو، خو دوی لا تراوسه د شاعرۍ او زړو ببولالو له ښکېله نه دي راوتلي او تراوسه لاوعظ او نصيحتونه کوي. په پېښوري چاپېريال کې خو پر اوسېدونکو افغانانو د دواړو چاپېريالو يخ او تود شمال لګېږي.

اساسي خبره داده چې د هيلې چلوونکي د ذهني تصادم او ذوقي اختلاف پر دغسې يوې درې لارې کې ولاړ دي او که چېرې په تلې کې يې لږه ډنډۍ ووهله، نو ضرور به له يو لوري د زياتې نيوکې تر بريد لاندې راځي.

د مجلې چلوونکو په همدغسې متصادمې درې لارې کې تراوسه پورې هم خپل ځان ساتلی او هم يې د هغه ملي ارمان لپاره کار کړی چې زموږ په هېواد کې يې دخدمت اړتيا تر بل هر کار زياته احساسېږي.

زموږ د بهرنيو افغاني خپرونو يوه اساسي ستونزه داده چې دوی تراوسه پورې د خپلې ټولنې له دردونو او واقعيتونو سره بشپړ منطبق شوي نه دي، زموږ د ولس ځپل شوې هيلې او دهغوی سوي اهونه چې د انعکاس وړ دي په پوره ډول په خپرونو کې نه منعکسېږي او دوی يوازې په خپلو ذهني او ځانګړو يادونو او وړانديزونو هغو ته د حل لاره ښيي او بس. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې ترمنځ هم ډېر واټن رامنځته شوی دی، د تخنیکي ستونزو شتوالی بله اساسي مسئله ده چې ددې خپرونو چلوونکي نه شي کولای پر خپل ټاکلي وخت خپله خپرونه هېواد ته ورسوي. په دې ډول په بهر کې د افغاني خپرونو اود هېوادمېشتو افغانانو ترمنځ ډېر واټن رامنځته شوی دی.

خو هیله یوازینۍ افغاني خپرونه ده، چې د دریو چاپېریالونو، افغانستان، کوزه پښتونخوا او نورو بهرنیو هېوادونو کې د خپلو لوستونکو هیلې خړوبوي او تراوسه پورې په دې برخه کې ډېره بریمنه ده. (د شیطان غوږونه دې کاڼه وي). د یوې خپرونې لپاره به تر دې زیات بری چېرې وي، چې یوه ګڼه یې شل تنه ولولي. د کابل پوهنتون د محصلینو د ډېرو شکایتونو او غوښتنو او بیا بیا ټینګار له کبله د مجلې اداري د کابل پوهنتون محصلینو ته د مجلې (۴۰) ګڼې بېلې کړې، خو څو تنو محصلینو څرګنده کړه چې دا مجلې ډېر کمې دي؛ اوس چې موږ ته هره ګڼه راشي، نو په نوبت سره یې لولو، لست ورته جوړوو، یو محصل مجله ځان سره یوسي او بیا یې راوړي، بیا یې بل یوسي، کله داسې هم شوي چې په دې لست کې د راغلو نومونو شمېر (۲۰-۲۵) تنو ته رسېدلی دی. سره له دې چې موږ مجله له (۵۰۰) ګڼو څخه (۱۰۰۰) ګڼو ته اوچته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، خو د یوې اټکلیزې او ولس میلیوني ټولنې لپاره دا شمېر خورا کم دی.

په اوسنیو شرایطو کې د یوې خپرونې د برې یو بل راز د هغې د چلوونکو په رښتینوالي او صداقت کې نغښتی دی، ایا ددې خپرونې چلوونکي کوم څه چې خپروي له هغو سره رښتیا هم مینه لري که هسې نور ګرموي؟ هر کله چې د صداقت او عمل ترمنځ واټن وي، پر لوستونکي څوک خپله خبره نه شي منلای. خدای پاک د وګړو ترمنځ دومره رازونه پټ کړي؛ چې پوهېدل پرې اسان نه دي، چې د زړه خبره نه وي پر زړه نه لګي.

هیله مجله داسې هم نه ده چې پر یوه اواره لاره روانه وي او دهغې چلوونکي به له هېڅ ګوابښ، نیوکې او غندنې سره نه وي مخامخ شوي او یوازې همدا ستاینې به وي او بس.

د مجلې د ادارې د شمېرنې او انګېرنې له مخې هیلې ډېره موده د ستاینو او غندنو ترمنځ خپل کار ته دوام ورکاوه.

په لومړیو وختونو کې خو اساسي نیوکه دا وه چې هیله ولې یوازې په پښتو چاپېږي؟ ایا افغانستان کې نور ((ملیتونه)) نه شته، دهغوی حقوق به څنګه شي؟ (دري) باید حتمي په کې ځای شي که نه دا خو رښتیا (!) هم یوه نشنلیستي او فاشیستي هڅه او خپرونه ده!؟ کله چې د هیلې مجلې د ادارې له خوا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې برخه کې جدي غبرګون ونښودل شو، چې وروره خبره داسې نه ده؛ هر څوک حق لري چې خپل غم په خپله وخوري، که مونږ ددې وس ولرو چې نورو ته خدمت وکړو دا خو نو ښه کار دی، خو که نه یې لرو او خپله د رنځونو په دریاب کې ډوب یو، نو ایله دومره وکړو چې خپله بېړۍ له ډوبېدو وژغورو او که خپلې ژبې او قوم ته خدمت کول نشنلیزم یا فاشیزم وي، بیا خو له پښتنو پرته د دنیا ټول قومونه نشنلیستان او فاشیستان دي.
څرنګه چې هغه وخت هیله په پېښور کې یوازینۍ افغاني مجله وه چې ټوله پښتو خپرېدله، نو ځکه ژبنی عکس العمل هم زیات و، خو چې د هیلې چلوونکو ورته ځان ټینګ کړ او خلک هم له خپل مسلم حق سره روږدي شول او دا یې خپل روا حق وګاڼه نو یو کال وروسته دا نیوکې غلې شوې. که هیلې دا سپین سترګي (!) نه وای کړې نو نن به یو شمېر نورو نږه پښتو خپرونو ته لاره نه اوارېدله. څه موده وروسته ځینو کسانو بیا خپل ذهنونه سره وجنګول او په هیله کې د عیب پیدا کولو په فکر کې شول او ویې ویل: «والله نو دې کې خو اسلامي لیکنو ته ځای نه ورکول کېږي» سره له دې چې هر چا کومه اسلامي لیکنه رالېږلې، په هیله کې بې له ځنډه خپره شوې ده.
په کابل کې یو چارواکی هم په دې اند و چې اسلامي لیکنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې کمې دي، دهيلې يو چلوونکي ورته وويل چې مهرباني وکړه! هم ملا يې هم چارواکی، هم ښه مبلغ يې او هم د اسلامي شريعت د نفاذ لپاره د چارواکي درسره دي، راځه که نه هرې ګڼې ته په منظمه توګه يوه اسلامي ليکنه رالېږه او موږ به يې خپروو، تر هغه وروسته هغه هم دا ډول نيوکه ونه کړه.

ځينو نورو دوستانو ويل: «پاره دا پښتوبازي په کې ډېره زياته ده». دوی ويل ښه به وي که د چغو او خبرو پرځای پښتو ته عملي کار وکړو، ځکه چغې څه ګټه نه لري. د دوی خبرې پرځای وې او دي، موږ هم په همدې نظر يو. د هيلې تګلاره اساساً داده چې داسې مطالب خپاره کړي، چې نه يوازې د اسلامي اصولو او زموږ له ملي ګټو سره ټکر، ونه کړي، بلکې دهمدغو آرونو په رڼا کې ليکل شوي وي او هم يې دا هيله ده چې د چا مثبته ليکنه د سانسور په زنځير، ونه تړي. فکر کوو پښتنو باندې په خپرنۍ برخه کې څه ظلم شوی او تېر ستمي ناورين هم دوی ذهناً وټکول، د تېر محروميت د جبران لپاره دوی اړ دي چې پر پښتني مسايلو او پښتنو زياتې ليکنې وکړي او خپل زړه تش کړي، دا کار هم کېدی شي ډېر دوام ونه کړي کله چې ټولنه نورمال حالت ته راوګرځي. ليکوال يې هم طبعاً د ژوند د نورو اړخونو په باب فکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه کار خو همدا دی چې زموږ ښاغلي ليکوال د ژوند پر بېلابېلو خواو ليکنې وکړي او د هيلې مجلې پاڼې پرې رنګينې کړي.

د هيلې مجلې داسې لوستونکي هم شته چې د هيلې ټولې ګڼې يې ګام پر ګام څارلي او د کمزورو ليکنو په باب يې خپل نظر په ډېر جرئت سره څرګند کړی دی. دساري په ډول يو شمېر لوستونکو د هيلې مجلې د ۱۳۷۸ل کال دويمه ګڼه تر نورو کمزورې وبلله او واقعيت هم همداسې و. له ډنمارک نه يو لوستونکي دهيلې مجلې د همدې ګڼې په باب په يوه ليک ليکلي وو: ((له (۷۰) مخونو څخه يې (۳۰) مخونه په لوستلو ارزېدل او نور ټول سوليدلي مطالب وو)). موږ تر خپله وسه د ټولو لوستونکو او ليکوالو نظرونه، نيوکې او لارښوونې منلې او د هغو د عملي کولو لپاره مو عملي هڅې کړې دي. يوه دا خبره ده چې ځينې شيان زموږ په وس کې نه وي او لوستونکي زموږ له ستونزو خبر نه وي او موږ نه د نورې پرمختيا هيله کوي، راځئ چې دا خبره به هم لوستونکو سره شريکه کړو: دا ټوله هيله مجله چې تاسې ګورئ دا په اوس وخت کې د دوو کسانو د زيار او خولو محصول ده.

يو تن عبدالمالک بېکسيار نومېږي چې په ډنمارک کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسي او د خپل تندي د خولو په بيه د هيلې پاڼو ته ساه ورکوي او بل تن اسمعيل يون دی چې په کابل او پېښور کې اوسي او د هيلې علمي او تخنيکي چارې پرمخبيايي، پخوا يوه بله ميوند واله (صفيه صديقي) هم د هيلې يو بل متې و، خو هغه هم اوس پرديسه او له هيلې لرې ده.

ايا څوک به داسې فکر وکړي چې داسې يوه مجله دې (لکه هيله) نه دفتر ولري، نه مېز، نه پرسونل، آن په پېښور کې يې پوستي پته هم د بل چا وي او لنډ مهالې يې رانيولې وي. خو له دغو ټولو ستونزو سره سره موږ د خپلو هيله والو، مينه والو او درنو ليکوالو پر همېشنيو مرستو او لاربښوونو ډېره لګولې، هوډ مو سست شوی نه دی او د خپل ملي ارمان لپاره مو چاته کمه هم نه ده ويلې. لکه څنګه چې د هيلې مجلې هيله والو د هيلې خيال ساتلی، داسې موږ هم د خپلو مينه والو هرې مثبتې غوښتنې ته مثبت ځواب ورکړی دی؛ غوره بېلګه يې د هيلې مجلې همدا ګڼه ده، ښاغلي ډاکټر جاويد وردګ يو نيم کال وړاندې د هيلې مجلې د يونيم کلن عمر د ارزونې په غونډه کې هيله څرګنده کړې وه: ((هيله لرم هيله يو وخت په (۵۰۰) مخونو کې د (۵۰۰۰) ټوکونو په شمېر چاپ شي)). دادی د هيلې مجلې او خپل ښتنې فرهنګ د يوه اورني مينه وال او لېوال دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله خو پوره شوه، د هیلې دا ګڼه خو (۵۰۰) مخه شوه نور نو خدای(ج) لوی او مهربان دی، که د درنو لوستونکو او قلموالو همکاري تر دې هم زیاته شي، نو موږ به هم تر دې زیات کوښښ وکړو چې د کالګڼې مخونه تر دې هم زیات کړو او هم د عادي ګڼو په مخ شمېر کې زیاتون راولو. دا هم کېدی شي چې دمخونو د شمېر د زیاتون پرځای دهغو د څرنګوالي د ښه والي په اړه فکر وکړو. خو په هر حال هیله مجله خپلو هیله والو ته اړتیا لري او هیله وال یې دمجلې ښه والي ته.

خو په هر ډول لاژمه ده چې د یو بل په مرسته خپلې ستونزې غوڅې کړو او نیمګړتیاوې له منځه یوسو او په هېواد کې د یو مثبت فرهنګي اوښتون او خوځون لپاره په ګډه هلې ځلې وکړو. ښه به وي که د سیاسي اوښتونو پر ځای د فرهنګي اوښتون او مثبت بدلون لپاره هڅه او هاند وکړو.

دهیلې د ځلا، ښکلا او د هیلې د هیله والو د بریا اوسوکالۍ په هیله.

په درناوي

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

«راځئ چې سره کېنو په ټغر د روغې جوړې»

دوه ویشت کاله وشول چې افغانان له پردیو او هم په خپل منځ کې یو بل سره لاس وګرېوان دي، د جګړې بهرنی لوری ظاهراً د پردې پر مخ نه ښکاري، خو په حقیقت کې اوس هم بهرنۍ لاسوهنه د جګړې اساسي لامل دی، دا چې بهرنیان د افغانستان په جګړې کې څومره ګرم دي او د افغانستان پر وړاندې څومره اخلاقي، انساني او بشري مسولیت لري، دا یو بېل بحث دی اوپه سیاسي ډګر کې څوک چا نه د ګیلې حق هم نه لري، ځکه سیاست د کوم اخلاقي معیار تابع نه دی، زړه خوږی،انسانیت، مینه او ورورولي د اخلاقي کلتور برخې دي، له پردیو ان دښمنانو د ښو هیلو لرل په خپله زموږ فکري ارزونه له پوښتنو سره مخ کوي، ښه به دا وي چې هر څه له ځانه پیل کړو، ځان ګرم وګڼو او له بحرانه د وتلو لار پیدا کړو.

که د افغانستان د جګړې فکري او تدارکي چارې له بهرنیو سرچینو برابرېدلې او برابرېږي، خو د عملي کولو چارې یې په خپله د افغانانو له خوا ترسره کېدې او پر افغانانو عملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدي،افغانستان د مختلفو ګروهو او وسلو د ازموئنځي حیث غوره کړی دی، ددې ازموینو زهرجن لوګي زموږ ولس تنفس کړي، خو د امتیاز ډیوې یې د نورو خونې روښانه کړي دي.

هرې ډلې او ډلواک چې د ځواک توره ترلاسه کړې او پر واک یې ډډه لګولې نو بیا یې د هېواد د ودانۍ پر ځای د خپلو مخالفانو د کور وراني لپاره توره راکښلې او په وینو یې سره کړې ده ، مقابل لوري بیا د غچ اخیستنې ځواک راټول کړی او بیا یې دومره افراط کړی چې لومړۍ ډله د خلکو له یاده وتلې ده، د دوه ویشتو کلونو په بهیر کې دا کار او عملیه څو ځله غبرګ شول او اوس یوځل بیا د اوج پوړۍ ته رسیدلي دي، لویه بدمرغي داده چې زموږ د لوستي قشر د یاد وړ یوه برخه د سرو او شنو، سپینو اوتورو، خوږو او رنګینو شعارونو سراب تېر ایستې وه او په همدغه مخالفو ډلو او ډلګیو کې تنظیم شوې وه، د دې ډلو د ټکر په نتیجه کې د دې لوستو کسانو زیات شمېر هم له منځه لاړ او هېواد ته یې درانه کلتوري، اقتصادي او ټولنیز زیانونه هم واړول. نتیجه یې ان دا راووته، هرې ډلې چې دکومې ګروهې د پراختیا او واکمنۍ لپاره چغې وهلې، په پای کې یې عملونه دهمغې ګروهې پر ضد تمام شول او اکثر یې بیا له خپل مخالف موقعیت سره یو ځای شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې انګليزي شمېرنې له مخې دهېواد په سلو کې (۹۵) وګړي نالوستي دي او د لوستي قشر ياد وړ برخه په همدې مخالفو ډلو کې تنظيم شوې وه،د يوې ښېرازې ټولنې د جوړېدو لپاره بايد لږ تر لږه د وګړو زياته برخه لوستواله شي او ټول تر حده زيات کار وکړي، که اوس موږ ټول تنظيمونه راټول کړو او غړي هم ټول لوستوال حساب کړو او بيا يې څو ځله زيات محاسبه کړو، نو بيا به هم د افغان ولس لسمه برخه ترې جوړه نه شي، که چېرې دا لسمه برخه وګړي، له اختلاف پرته شپه او ورځ کار وکړي، نو بيا به هم د هېواد د ټولو وګړو ژوند پوره سوکال نه شي کړای.

مختلفو ډلو نه د ولس هيله داده چې دوی خو د نفاق تجربه وکړه، دا ځل دې اتفاق وازمويي، چې مثبته نتيجه ورکوي او که نه؟ اوس هم وخت شته، که د مختلفو فکري لارو د ټکر اوسيالۍ پر ځای مينه،انسانيت او هېوادپالنه د خپلې مبارزې تګلاره وټاکي، نو کېدی شي د نورې ورانۍ مخه ونيول شي او ولس ته د دې امکان برابر شي چې د خپلې ناروغۍ درملنه په خپله وکړي او خپل زخمونه په خپله وګنډي.

زموږ سياستوال بايد لږترلږه يو ځل سر په ګرېوان کې ښکته کړي او خپلې تېرې ورانۍ ځان سره تداعي او محاسبه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې هم محاسبه کړي چې دوی نور څومره عمر لري چې بېرته د هغو ورانیو عمران ته ملا وتړي؟ ایا هر تنظیم او دهغه مشر چې افغانستان ته کوم زیان اړولی؟ که اوس یې څوک له ګرېوانه ونیسي چې راشه تاوان یې ورکړه! نو دا ډله او ډلواک به یې پوره کړای شي؟

خو زموږ ولس د ډېرې اوسېلې خاوند دی، دوی ته یې ډېر زغم وکړ او د خدای (ج) دربار ته یې د خلاصون په هیله لاسونه پورته کړل، خدای پاک پر مختلفو ډلو او ډلواکو داسې طاعون خپور کړ او د شرم داسې جامې یې ور واغوستلې چې اوس په بهر کې هم له شرمه ډک ژوند تېروي او په داخل کې خو یې هډو ځای نه شته.

له نویو واکمنو هم دا ګیله کېږي، چې د تېرو، ترخې تجربې تکرار نه کړي، ټولو ته یوه د مینې او صمیمیت فضا رامنځته کړي، چې خپل ولس یې سوکاله او ارام شي:

«راځــئ چــې ســره کینــو پــه ټغــر د روغــې جــوړې
پــه خپــل وطــن کــړو جــوړ ملـي اختـر د روغــې جـوړې»

په ټول هېواد کې د ملي خوشالۍ او سوکالۍ په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا چا شل کړې ده؟

په پښتو کې (شل) له (شمېرنومه) پرته بوه داسې نومونه هم ده چې د بوه سخت اونا شوني کار د بشپړاوي لپاره کارول کېږي، یانې داچې یو چا د یو ستومزمن کار وروستی مورچل وواهه، نو بیا ورته وایي چې ده (شل) کړه، ځکه خو دډېرو دنیایي کارونو او چارو په باب ویل کېږي چې ((نولس کېږي، خو شل کېږي نه)) پښتنو په حقیقت کې (شل عدد) د هر هغه ستونزمن کار لپاره چې ترسره کول یې یو خارق العاده اند وځواک غواړي یو معیار ټاکلی، دې معیار ته رسېدل څه اسان کار نه دی، او هر څوک یې (شل) کولای نه شي.

ډېرو لسو، پنځه لسو، اوولسو او نولسو ته رسولې خو شل کړې یې نه ده، خوداسې خلک هم شته چې نه یوازې شل کړې یې ده ، بلکې تر هغه څخه د لالوړتابه په تکل دي.

همدا ((هیله)) همدا چې تاسو یې اوس لولئ، همدا به درته بېلګه کړو، یو وخت چې مورډ هیلې لومړنۍ ګڼه د اغزن ذهني چاپېریال له ډول ډول خنډونو او فشارونو سره سره چاپ او خپره کړه، نو سم له لاسه لکه د ځینو نورو پښتنو مهالنیو خپرونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځېر د هغې د مړينې انځور هم په ذهن کې تېر وبېر شو، خو کله کله به تخيل اوتصور د ذهن پر سترې ارمان يو خوږ شال را خور کړ او دې ارمان به مو غځونې وکړې: ((يو وخت به داسې هم راشي چې د مجلې (شلمه) ګڼه خپره شي او موږ ورته د خوښۍ او نمانځنې جشن جوړ کړو)) دا دی له هغې ورځې (۱۱۴۰) ورځې تېرېږي او نن موږ هغه هدف ته رسېدلي يو، چې يوازې په تصور کې مو لاس ورته رسېدی شو او بس، پر دې مهال بری وکه نابری، ارامۍ وې او که نا ارامۍ، دمې وې که ستړياوې، منډې وې که ناستې، ټول له يو ډول روحي ډاډ سره ملګري وو، همدغې اروايي خوږلنۍ زموږ متې مضبوطې کړې وې، نو ځکه مو خبره له (صفره) (شلو) ته ورسوله، داچې له مانيز پلوه به شلو ته رسېدلي يو که نه؟ ګرانه به وي خو د عدد له مخې مو هغه شمېره ترلاسه کړه، چې ډېر يې په ترلاسه کولو کې پاتې راغلي دي، د هيلي د شلمې ګڼې خيرېدا موږ ته دا په ډاګه کوي، چې که د هېوادني فرهنګ لپاره مينه، ولوله، اند، مالي ځواک او صداقت ټول سره ملګري شي، نو په هېواد کې د فرهنګي رکود او سقوط مخه نيول کېدی او د بيا رغونې لپاره لارې چارې برابرېدی شي.

اوس مهال چې د ژوند د نورو ډګرونو په شان فرهنګي ډګر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات کار او خدمت ته اړتيا لري، د فرهنګيانو او فرهنګپالو مسوليت هم تر بل هر وخت څخه درنېږي، اوس بايد موږ د پخوا په انډول څو برابره کار وکړو، ويجاړ شوی او تالا شوی فرهنګ بېرته تر لاسه کړو، هڅه او هاند وکړو چې له فرهنګي پلوه؛ تر کودتايي او کړکېچنو نظامونو د مخه حالت ته ورسوو او بيا نوره هڅه وکړو چې د هېواد دفرهنګي پرمختيا لپاره لاره چاره برابره شي.

لنډه دا چې فرهنګيان او فرهنګپال بايد جګړه مارو ته وښيي چې که تاسو د هېواد په ورانۍ او خيانت کې نه ستړي کېږئ، موږ يې په ودانۍ او خدمت کې نه ستړي کېږو، تاريخ به بيا پر دواړو قضاوت کوي.

ډېـر تـفاوت شتـه پـه انـسان کې دمانا په لحاظ
واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

په درناوي
د زياتو فرهنګي هڅو او خدمتونو په هيله
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسنيو پښتو خپرونو موضوعي وېش

هغـه فرهنګـي خپرنيـزه تشـه چـې پخـوا د پښـتو خپرونـو د نشتوالي او کموالي له کبله احساسېدله، دادی د خدای (ج) پـه لورېينـه او د ګڼـو فرهنګپـالو پـه همـت اوس تـر يـوه بريـده ډکـه شوې او ډکېدونکې ده.

اوس د کال له لومړۍ ورځې نه نيـولې بيـا د کـال تـر وروسـتۍ ورځـې پـورې هـېڅ داسـې ورځ نـه شـته چـې پـه هغـې کـې دې پـه پښـتو ژبـه کومـه خپرونـه چـاپ نـه شـي، لـه ورځپـاڼو نيـولې تـر کالګڼو او ځانګړو ګڼو پورې، هـر ډول جريـدې، مجلې او نـورې خپرونې خپرېږي، که اوس يوازې د پښتو مجلو شمير په پام کې ونيسـو، نـو شـمېر يـې تـر لسـو عنوانـو اوړي، همـدا اوس يـا پـه منظم ډول او يا هـم پـه لړ ځنډ سره ، سباوون، بـاختر، ګـوربت، داستـانونه،شمشـاد ، هيلـه، ګنـدهارا ، ورځ، کـونړ، ننګرهـار ، خوسـت، شـمله او دوه ژبـې لکـه مسـتقبل، وطـن، تعـاون، معـارف، رنګين کمان، سپيده، اسمايي، صدف، روزنه، کابـل پوهنتون، صبا ، خلافت، کتاب او ځينې نورې مجلې خپرېږي.

د مجلو دې شمېر او څرنګوالي ته چې سړی ګوري، نو پـه زړه کې يې ډېرې فرهنګي هيلې راټوکېږي، که دازادو خپرونو دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړندی او ګڼشمېره بهیر همداسې ګړندی روان وي، نو بې له شکه به زموږ فرهنګ ته زیاته وده ورکړي، ګڼ شمېر لیکوال، شاعران او د قلم خاوندان به را وټوکېږي، او ډېر به په کې وځلېږي، خو له دې سره سره که ازادې او دولتي خپرونې وخت پر وخت ونه ارزول شي او د نیمګړتیاوو له منځه وړلو لپاره یې هڅه ونه شي، نو کېدی شي ځینې یې خپل ارزښت او اغېز وبایلي او ځینې آن د انحراف خواته لاړې شي.

لکه څنګه چې څرګنده ده، اکثره خپرونې ظاهراً د یو نېک کار او خدمت په هیله پر خپرونو پیل کوي او په ټولیز ډول د عقیده یي، هېوادنیو ،ملي، فرهنګي، ټولنیزو او پوهنیزو مسایلو د خدمت په نوم او هیله خپرونې کوي.

اوسنۍ پښتو-افغاني خپرونې هم د همدې نومونو او موخو پر چورلیز راڅرخي، په دې کې یوشمېر داسې خپرونې شته چې ټولې یوه موضوعي لیکه تعقیبوي، نه یوازې د لیکنې محتوایي بهیر او رنګ له یوې بلې سره یو شان وي، بلکې د خپرونې ظاهري بڼه، استر او ډیزاین یې هم یوې بلې ته ډېر ورته وي، دا ستونزه په ازادو خپرونو کې ډېره احساسېږي او داسې ښکاري چې د ځینو خپرونو چلوونکي پر موضوعي فقر اخته دي. له موضوعي فقر،پاشلتیا ، ګډوډۍ او بې ځایه رنګارنګۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د خلاصون او ژغور لپاره په کار دي چې د يوې مجلې او خپرونې لپاره داسې يوه مشخصه مانيزه او آن شکلي تګلاره او کړنلاره وټاکل شي، چې نورو خپرونو تر اوسه نه وي تعقيب کړې.

په پښتو کې يې غوره بېلګه ((داستانونه)) مجله ده، چې د هېواد د پياوړو ليکوالو؛ اسدالله غضنفر او اجمل پسرلي په نوبت او هڅو رامنځته شوې ده، دا مجله يوه ځانګړې موخه تعقيبوي او هغې ته ځکه د خدمت جوګه کېدی شي چې د چلوونکو ذهني او فزيکي ځواک پر يوې واحدې موضوع باندې راټول شوی دی.

هغه مجله چې په ټوليز ډول يو لوی ملي ارمان ته خدمت خپله دنده ګڼي، د ملت جوړونې بهير ګړندی او پياوړی کوي او د خلکو د شعور کچه اوچتوي، د هغوی د کار ساحه نسبتاً پراخه ده، ددې مجلو لپاره په کار دي چې د داسې کسانو له خوا ايډېټ او خپرې شي چې د ملي خدمت او خيانت تر منځ ټولې پولې ورته معلومې وي او خپله هم په ښه پوره ډول د ملي ولولې څښتن وي، داسې ليکنې چې دټولنې په هره برخه کې ګټورې وي، ملت رغاندې او هېواد رغاندې وي، خپرې کړي، په دې برخه کې هم د ليکنو موضوعي تسلسل ته پاملرنه په کار ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس ځینې داسې خپرونې شته چې یا خو یې موضوعي تګلاره تته ده او یا بېخي نه شته او ځینې په کې د نورو خپرونو کاپي کوونکې دي، پر یوه موضوعي لیکه د ګڼو خپرونو خپرول د لوستونکو په ذهن کې د یو رنګۍ فکر پیاوړی کوي او په نتیجه کې د ذهني ستړیا سبب کېږي، پر ګڼو خپرونو د پخو لیکوالو د لیکنو وېش هم د مجلو مانیز ځواک سره وېشي او د یوې (ښې) پر ځای، ډېرې (کمزورې) مجلې راوځي، البته دلته باید داسې ونه انګېرل شي، چې دخپرونو زیاتون ګټه نه لري، د خپرونو زیاتون یا کمیت په حقیقت کې د هغو د کیفیت سبب کېږي، د ګڼ شمېر لیکوالو د راټوکېدو او ځینو نورو د ځلېدو لامل ګرځي، د ځو تنو چلوونکو (وړ-ناوړ) انحصار ماتېږي، خو اصلي موخه داده چې ګڼې خپرونې باید ګڼې موضوعګانې راونغاړي، نه داچې ټولې یوې موضوع ته اړم شي، که چېرې هره خپرونه یوې مشخصې موضوع ته ځانګړې شي، نود خپرونو موضوعي وېش له مخې به د لیکنو وېش هم رامنځته شي، دې سره لیکوال اړ وزي چې هر څوک له خپلې لېوالتیا سره سم په خپله ځانګیزه برخه کې لیکنې وکړي او اړوندې خپرونې ته یې ورکړي.

د خپرونو تر منځ محسوس او نا محسوس رقابت به هم پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورسېږي، ځکه چې د هر چا د کار ساحه به مشخصه شي، د کار د همدغې وېش په پايله کې به د ټولنې ټولې اړتيا وړ خواوې په متوازن او انډوليزه توګه وده وکړي، د افراط او تفريط د پوالونه به ونړول شي او د يوې بې خطره منځنۍ لارې پر لارې به خپلې هيلې ته ورسېږو.

((هيله)) د همداسې هيلې د پوره کېدو په هيله ده

په درناوي

اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي کار جغرافیايي موقیعتونه

دد ې څو ورستیو کلونو په بهیر کې د یو شمېر فرهنګیالو او فرهنګپالو افغانانو په همت افغاني فرهنګ ته د خدمت کار ښه په خوند او درز کې روان دی، کېدی شي نور هم بډایه او ګړندی شي، دې فرهنګي کار ته ډېرې هیلې شته، خو د اغېز او کار د څرنګوالي په باب یې هم له همغه پیله او هم دا اوس یو لړ پوښتنې وې او شته، بنسټیزه خبره داده چې زموږ د کار اساسي موخه افغانستان او افغاني فرهنګ ته خدمت دی، نور هدفونه د همدې اساسي هدف پر شا وخوا راڅرخي، خو اوس راڅو دې ته چې زموږ فرهنګي هڅو د خپلې نښې منځ ویشتلی او که نه؟ فرهنګي هڅې په تېره بیا خپرونې افغانستان ته رسېدلي او که نه؟ که چېرې دې موخې ته نه یو رسېدلي، نو ددې مانا دا ده چې موږ په حاشیه کې یو او متن ته دننه شوي نه یو.

اوس د لوی خدای(ج) په فضل او په خپله د افغان فرهنګیانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارانو په همت په بهر کې ګڼشمېر فرهنګي ټولنې جوړې شوي او د ټولو په تګلار کې راغلي چې د خپل هېواد فرهنګ او ژبې ته به خدمت کوي.

دا فرهنګي ټولنې عملاً پر خدمت بوختې دي، خو د ډېرو کمو فرهنګي ټولنو اغېز په هېواد کې محسوس دی، د اغېزمنو ټولنو د بېلګې په توګه د افغانستا د کلتوري ودې ټولنه او د پښتني فرهنګ ودې او پراختیا ټولنه یادولای شو، دوی خپل ګڼشمېر خپاره کړي اثار د هېواد داخل ته لېږدولي او هلته یې د هغې فرهنګي تشې په ډکولو کې ونډه اخیستې، چې له اوږده؛ نږدې دوه نیمو لسیز ناورین څخه رازېږېدلې ده، البته یو شمېر نورې ټولنې به هم وي چې په بهر کې به ښه په ځل او بل کې کارونه کوي، هلته به یې اغېز هم زیات وي، خو په هېواد کې یې اغېز زیات محسوس نه دی، البته دا خبرې باید داسې ونه انګېرل شي چې تر هېواد د باندې فرهنګي هڅو او خدمتونو ته اړتیا نه شته، هلته هم د افغانانو د ژبې، کلتوري او ملي ویاړونو د ژوندي ساتلو او ځلولو لپاره او همدا راز د نوي پښت د مسخه کېدو د مخنیوي په خاطر زیاتو فرهنګي هڅو ته اړتیا ده، خو هر وخت او په هر ځای کې باید موږ خپلې مهمې اړتیاوې تشخیص کړو او بیا یې د خروب لارې ولټوو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د ټولو افغانانو لپاره د شمسي نظام په شان دی، په دې شمسي نظام کې افغانستان د لمر په څېر دی او نور افغانان د ستورو او سیارو په شان، که موږ فرض کړو چې په شمسي نظام کې لمر نه وي او یا یې رڼا تته وي، نو نور ستوري به هم له مداره ووځي او رڼا به یې تته شي، نو اوس موږ ټولو ته په کار ده چې تر هر څه لومړی د لمر ځلا ته له ورپېښو خطرونو او ګواښونو سره مقابله وکړو، که چېرې افغانستان کې د فرهنګ ډیوه روښانه وي، نو د دې ډیوې رڼا به د افغانانو خونې تر لرې لرې ځایونو پورې روښانه کړي، خو که چېرې په لوی کور کې تیاره وي، نو پر وړو خونو به په خپله تیاره واکمنه شي.

که چېرې زموږ پر هېواد یو ځل د بل چا ژبه او کلتور واکمن شول او هېواد د نورو تر کلتوري یرغل لاندې راغی بیا خو نو ټول بهر مېشتي افغانان په ډېره اسانۍ د نورو په کلتور کې ډوبېږي، ځکه چې د دوی روحي، ژبني، فرهنګي او مانیز ډاډ ځای له منځه لاړ او دهیلو چینه یې وچه شوه.

اساسي خبره داده چې موږ تر ټولو لومړی د فرهنګي او ملي کار جغرافیایي موقعیتونه تشخیص کړو، د کار زیاته برخه خپل هېواد؛ ګران افغانستان ته ځانګړې کړو. بیا پاکستان او ځینو نورو ګاونډیو هېوادونو کې د اوسېدونکو افغانانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسخه کېدو د مخنیوي لپاره هڅې وکړو او د کار درېیمه برخه په لویدیځو او ځینو نورو هېوادونو کې، د افغانانو لپاره فرهنګي او ملي کار ته بېله کړو.

اوس خو همدا امکانات دي، چې د لویدیځمېشتو افغانانو مالي امکانات، په کوزه پښتونخوا کې تخنیکي امکانات او خلاصه فضا او تر هېواد دننه د افغانانو فرهنګیانو فکرونه او قلمونه سره ملګري او مثمره نتیجه تر لاسه کړو، که چېرې د هر جغرافیایي موقعیت د وګړو د شمېر او دهغو د استحقاق له مخې خپله لاسته راغلې ثمره پر همدې جغرافیایي موقعیتونو وویشو نو بیا به مو هم د انصاف پر لوري اساسي ګامونه اخیستي وي او ټول افغانان به په متوازنه توګه له فرهنګي بریاوو اولاسته راوړنو څخه برخمن شوي وي، د دغو جغرافیاي موقیعیتونو ترمنځ د پر اغېزمن او ذهني دېوالونه او نورې ستونزې شته، خو د هغو د حل لپاره هم باید له اړتیا سره سم ګامونه پورته شي، که چېرې اکثره افغان فرهنګیان (هېوادمېشتي او بهرمېشتي) د قربانۍ او تدبیر په یو ځای کولو سره عملي هڅې وکړي، نو پوره باور دی چې هم به فرهنګي بریاوې ولرو، هم به په هر جغرافیایي موقعیت کې د اوسېدونکو افغانانو تر منځ فرهنګي انډول رامنځته شي، هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

به دایمي اړیکي ټینګ شي، هم به فرهنګي خلاوې له منځه لاړې شي او هم به له فرهنګي او ژبني پلوه د افغانانو د مسخه کېدو مخه ونیول شي.

د همداسې یو ستر ارمان د برې او همداسې یوې ورځې د را راسېدو په هیله

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ملتپاله فرهنګي ستراتیژي

د نړۍ اکثره هېوادونه د خپلې ملي ستراتیژۍ پر بنسټ جوړشوي دي، فرهنګي ستراتیژي او هڅې ملي ستراتیژي او د ملت مټ غښتلي کوي او ځواکمنوي يې. اکثره سیاسي نظامونه او حکومتونه د ملت دبقا، پرمخیون او سوکالۍ لپاره د نورو لاملونو ترڅنګ دا سترعامل تل په پام کې ساتي. زموږ په هېواد کې هم د افغانستان له جوړېدو راهیسې بیا د ثور تر ناورینه پورې اکثرو حکومتونو خپل سیاسي تګلوري دملي ستراتیژۍ او ملي ارمان پر بنسټ عیار کړي وو، خو د ملت جوړونې او دهغه د غښتلتیا لپاره بیا فرهنګي هڅې پوره همغاړې نه وې، په دې مانا چې په ژبنۍ برخه کې د هېواد اکثریت ژبې(ملي ژبې پښتو) ته دويم رول ورکړل شوی او په نورو فرهنګي برخو کې هم د ملت جوړونې لپاره په پاخه تدبیر کار نه کېده. ځکه نو په دې دومره کلونو کې د یو واحد ملت جوړونې بهیر له خنډ وځنډ سره مخامخېده. خو زموږ ګاوندیانو بیا نه یوازې خپلې فرهنګي او ملي ستنې ټینګولې، بلکې زموږ د ګران هېواد د ویجاړونې او د افغان ملت د پاشنې لپاره یې هم یوه ستراتیژي جوړوله. و ګورئ زموږ د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي (ايران) واكمنو پر درېيو سياسي بنسټونو خپل هېواد او ملت ټينګ كړى: ايران پالنه، پارسي پالنه(ژبپالنه) او مذهب پالنه(شيعه مذهبپالنه). په ايران كې چې هر سياسي نظام راځي، نه يوازې دې درېيو اصولو ته درناوى كوي، بلكې د هغو د لاپياوړتيا لپاره هم هڅه كوي، ان تر دې حده چې غواړي سيورى يې زموږ پرهېواد هم را خوركړي.

زموږ يو بل ګاونډي چې د اسلام په نامه يې دخپلو ملي ګټو د تضمين لپاره يوه اوږده ستراتيژي جوړه كړې، د افغانستان د كمزورى لپاره يې هم يو اوږد پلان جوړ كړى و. نظامونه په كې ډېر بدل رابدل شول، خو يو نظام يې هم نه د اسلام په نامه جوړه كړې پاليسي بدله كړه او نه د افغانستان په باب خپله ستراتيژي.

اوس خو ټول افغانان پردې پوهېږي چې هېڅ ګاونډى بل ته په زړه كې صاف نه دى؛ (هر سړى تر خپل مطلبه پورې يار دى)، نو خپله موږ ته څه په كار دي چې يوڅه بايد وكړو؟

كېدى شي ځينو سره دا پوښتنه راولاړه شي چې د افغانستان اساسي بنسټونه او دملت رغنده توكي نړول شوي او له منځه وړل شوي، افغانان ځپل شوي، نتل شوي او اسكېرل شوي، نور نو په چا كې دمه او شيمه نه شته چې بيا دې پورته شي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو قوت په توګه دې ځان راڅرګند کړي. آن افغانان دومره ځپل شوي چې تش د شعار ورکولو ځواک هم نه لري، اقتصادي تنګسيا او نورو ناوړه چلندونو او ناخوالو دومره پسې اخيستي، چې آن هويت، حيثيت او عقيدې ته يې هم خطر دی اود حضرت پيغمبرمحمد (ص) د هغه حديث :"ډېر خلک به له فقر نه کفر ته متمايل شي." پوره عملي کېدنې ته خبره رسېدلې ده.

خلک د خپل افغاني هويت د بدلون په هيله خيراتونه کوي او نذرونه ورکوي. پر افغانانو خپل هېواد داسې سور تنور شوی چې اوس د اکثرو افغانانو په زړه کې بهر ته د تنګ هوا او فضا ګرځي راګرځي او ځينې خو ورته ان د خپلې عقيدې په قيمت هم حاضر دي.

واکمنو او د هغو مخالفينو لپاره، خو ځان ته ځکه د مشورې او نصيحت حق نه ورکوو، چې ځوک کله د ځواک او قدرت په ټال زنګېږي، نو بيا يې د ملت سطحې ته راټيټول ګرانه خبره ده، هغوی خپله ستراتيژي لري او هغه به پلې کوي.

د عام ملت رنځونو ته خو مو وړاندې نغوته وکړه، يوازېنی سرچينه چې لږ د اميد سترګې ورته اوښتی شي، هغه دهېواد د شعوري قشر همدا څو په شمېر فرهنګيان او فرهنګپال دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبس.

لیکوال دټولنې تر ټولـو شـعوري او انـدیال قشـر دی، دوی کولای شي په خپلو لیکنو د ټولنې ذهني تګلوری بدل کـړي، ان هغه واکمن چې زړونه یې تر کاڼو هـم کلـک دي، کېـدی شي د وخت په تېرېدو سره ډېر نرم کړي او دټولنې ښېرازۍ ته یې پام واوړي.

خو د لیکوالو او فرهنګیانو یوه ډېره غټه ستونزه دا ده چـې دوی عاطفي وګړي دي، د حوادثو پروړاندې ډېر ژر غبرګون ښیي، ولوله او جذبه یې ډېره پیاوړې وي، ځیـنې یـې دخپلـو عواطفو په چاپېریال کې فکر کوي، ځینې یې لږ څـه پـراخ او ځینې یې د ټـول ملـت پـه کچـه. خـو اساسـي خبـره دا ده، لیکوال باید پردې پوه شي چې دقلـم خاونـدان دټـولنې تـر ټولو شعوري پاړکی دی، دټولنې دشعوري کولو او هڅونې تـر ټولو ستره دنده هم ددوی پر غاړه ده، د لیکوالـو تـرمنځ هـم کله کله د ذوقي،سلیقه یي او یو شـمېر نـورو لاملونـو لـه املـه اختلافونه پیداکېږي ،دا اختلافونه بیا کله دومره ژور شي چې لیکوال له خپل اصلي کار څخه څنګ تـه کـړي، پـر شخصـي سیالیو یـې اخته کـړي. دې ډول هڅـو کـې د لیکـوال فکـري دایره له ورایه ښکاري، چـې ډېـره تنګـه اولنـډه ده. اوس نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ارمان سرچينه او تمه ځای يوازې همدا فرهنګيان او فرهنګپال دي. که چېرې فرهنګيان د يوه لوی ملي ارمان لپاره کار وکړي او دهغه لپاره له ځان سره يوه فرهنګي ستراتيژي جوړه کړي او تر خپله وسه د هغې د عملي کولو لپاره هڅه و هاند وکړي، نو هم به يې خپل واړه اختلافونه له منځه وړي وي، هم به يې دملت د ملي شعور په پياوړتيا کې برخه اخيستې وي، هم به يې د خپل ملت او هېواد د پايښت بنسټونه پياوړي کړي وي او هم به روحي ارامي ورپه برخه شوې وي.

خـو دې تـوان رسـي پـه لـوی دريـاب کـې ګرځـه
پـــه ويالـــه کـــې دې زوال ويـــنم نهنګـــه

د ملي ارمان دبري په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هيله)) د خپل ژوند د نيمې لسيزې په درشل کې

د همد ې ګڼې په خپرېدو سره د هيلې پر ژوند څلور کلونه واوښتل او پنځم کال يې راپيلېدونکی دی. دا تېر څلور کلونه د هيلې لپاره د زياتو بريو، ستړياوو او هيلو کلونه وو.

د هيلې چلوونکو په دې موده کې د خپل ستر ملي ارمان (د هېوادني ملي فرهنګ او ملي ژبې) د پاللو لپاره يوه شېبه هم ارامه تېره نه کړه او د خپل وس او امکان تر وروستي بريده يې لاس او قلم، فکر او خيال پر کار واچول، چې دا بله شوې ډيوه (هيله) مړه او تتــه نـه شـي، بلکې لاځلانـده او روښـانه شـي. ګواښونه اخطارونه، خطرونه، سفرونه، خپګانونه، انتقادونه، لسمونې او سمونې، نقدونه او داغونه ټول يې وزغمل، خو هيله يې پر هغه مستقيمه لاره بوتله چې هدف ته رسېدله.

ښه به وي چې دلته دا ټولې برياوې، نيمګړتياوې او ناخوالې سره ډلبندي کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریاوې:

موږ په تېرو څلورو کلونو کې چې ټولې (۱۴۲۴) ورځې کېږي، په خپرنۍ برخه کې په ټولیز ډول (۲۴) ګڼې چې د ټوکونو شمېر یې (۱۸۰۰۰) او د مخونو عمومي شمېر یې (۵۰۰۰) مخونو ته رسېږي، خپاره کړي دي. یانې دا چې موږ هره ورځ خپلو افغانانو ته لږ تر لږه (۳،۴) مخه چاپ کړي او د مجلې د ټوکونو د شمېر له مخې مو هره ورځ (۱۲،۲۹) ټوکه مجله ټولنې ته وړاندې کړې ده. په ویاړ سره ویلای شو چې دا د هیلې یو ستر ملي ریکارډ دی، چې په همدې وخت کې نه تر هېواد دننه او نه بهر، نه حکومتي چارواکو او نه کوم بل چا په دومره څرنګوالي او څومره والي سره او بیا په همدې قید شوي واټن کې په پښتو ژبه داسې خپرونه چلولې ده، نو ځکه ویلای شو چې هیلې د تېرو څلورو کلونو په بهیر کې د څومره والي او څرنګوالي او د چلوونکو د شمېر له پلوه یو ملي ریکارډ ټینګ کړی دی. دهیلې ادارې ته د پورتنۍ خبرې یادونه هم یوه غټه سپین سترګي ښکاري، خو که سړی له حقیقت او واقعیت څخه سترګې پټې کړي، نو دا به هم د اشخاصو له کړي او شوي کار سره بې انصافي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محتوايي برخه:

هیلې مجلې په تېرو څلورو کلونو کې په ټولیز ډول تقریباً (۱۲۰۰) عنوانه بېلابېلې لیکنې او شعرونه خپاره کړي دي. چې ملي، اسلامي، ټولنیز، طبي، اقتصادي، سیاسي، معلوماتي، انتقادي، روزنیز او پوهنیز محتویات یې درلودل، لنډې کیسې، طنزونه او شعرونه هم په کې شامل وو.

د هرې ګڼې د پښتې لومړی مخ د هېواد ملي اتلانو او لویو شخصیتونو ته ځانګړی شوی و، همدا مسله د مجلې د منځپانګې مرکزي ټکی جوړوي، موږ پر ملي مسله او ملي ژبه ځکه زیات ټینګار کوو، چې همدا برخه د ((سرو))، ((شنو))، ((تورو)) او ((سپینو)) ایډیالوژیو تر برید، ګواښ او خطر لاندې ده او د زیات خدمت اړتیا ورته احساسېږي. که زموږ ملت او هېواد نه وي نو بیا خو موږ هېڅ ډول ایډیالوژۍ ته اړتیا نه لرو، ځکه ایډیالوژي ((سره)) وي که ((شنه))، ((سپینه)) وي که ((توره)) په هوا او خلا کې خو نه تطبیقېږي. د هغو لپاره انساني ټولنو او ټاکلو جغرافیایي حدودو ته اړتیا وي. که موږ د هیلې مجلې محتویات سره ووېشو، نو ملتپالنه، ژبپالنه، اسلامپالنه او انسانپالنه یې اساسي توکي دي، خو د ژوند نور ډګرونه مو هم له یاده نه دي ایستلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ښاغلي کلتوري چارواکي پر موږ دا نیوکه کړې وه چې د هیلې چلوونکي یوازې ژبې او ملت ته اړم شوي او اسلام یې له یاده وتلی دی.

موږ سره له دې چې د اسلام چغې نه وهو، نه مو هغه د ځان لپاره د ډوډۍ، مقام او څوکۍ ګټلو وسیله ګرځولی، خو له خپل خدای(ج) څخه ډېر خوښ یو چې مسلمانان یې پیدا کړي یو، د دین خدمت پر موږ ټولو فرض دی، خو نه د دین په نامه ځان اوچتونه او ځانښودنه.

موږ په هره ګڼه کې ژورو او ضروري اسلامي لیکنو ته ځای ورکړی او هره لیکنه چې موږ ته راغلې هغه مو خپره کړې ده او هم مو ډېرو ربښتینو اسلامپوهانو سره د نورو لیکنو لپاره اړیکي ټینګ کړي دي. موږ په هیله کې داسې اسلامي لیکنې هم خپرې کړې دي، چې تر موږ څو میاشتې وروسته بیا هماغه لیکنې په رسمي مطبوعاتو کې دویم ځل خپرې شوي دي. موږ چې هرڅه خپاره کړي دي، هېڅکله د اسلامي اصولو خلاف نه دي او نه به دا کار وشي. موږ هغه مطالب خپاره کړي او خپروو یې چې زموږ د ټولنې لپاره ګټور وي. د یوه ایراني اندیال اسلامپوه ډاکتر علي شریعتي په اند: ((هر څه چې ګټور وي، هغه اسلامي دي)). دلته د (ګټور) تعبیر داسې دی چې جانبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضرار ونه لري. موږ د اسلام د همدغه پراخ مفهوم په پام کې نیولو سره ګټور مطالب خپاره کړي او خپروو یې.

لیکنۍ برخه:

په لیکنۍ برخه کې هیلې د یوه واحد او معیاري لیکدود پلوي کړې او هغه یې تر خپله وسه پورې کارولی دی. معیاري لیکدود د یوې معیاري ژبې په رامنځته کولو کې ډېره مرسته کوي او معیاري ژبه د ملت جوړونې بهیر ګړندی کوي او قبیله یي ذهنیت ختموي. موږ همدغه لوړ ارمان ته د رسېدو په هیله هڅه کوو، چې معیاري لیکدود وکاروو.

د هیلې مجلې په پیلګڼو کې چې موږ ته له بېلابېلو سیمو څخه لیکنې راتللې، نو په لیکنۍ برخه کې یې ډېر زیات اختلاف او توپیر و، خو کله چې موږ د معیاري لیکدود لړۍ پلې کړه، نو اوس خپله لیکوال د مجلې له هماغه معیاري لیکدود څخه الهام اخلي او اکثره لیکنې په همدغه معیاري لیکدود رالېږي، د ژبې د نږه والي په برخه کې موږ یوه منځنۍ لاره خپله کړې ده.

موږ هڅه کړې د ژبني جوړښت په برخه کې تر ټولو د مخه ګرامري جوړښت په پام کې ونیسو او په دویم ګام کې تر ممکنه بریده د ژبې نږه والی. موږ د ژبې د نږه والي بهیر ته په یوواریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول بدلون نه ورکوو، بلکې د انځولونو او نويو ويي رغاونو تر دود يدو وروسته هڅه کوو، چې پردي وييونه لرې کړو. که په چورلټ ډول موږ د ژبې د نړه والي پر مسلې ټينګار وکړو، نو مجله به د يوه داسې کتاب بڼه خپله کړي چې د يوه ليکوال له خوا ليکل شوی وي، د بېلابېلو ليکوالو ژبني سبک او د مجلې رنګارنګي به هم ختمه شي، البته د ژبې نړه والی د ژبې د ساتنې او پالنې لپاره يوه ضروري لاره او چاره ده، خو نه په يو واريز ډول.

روزنيزه برخه:

هيلې په څلورو کلونو کې ګڼ شمېر ليکوال، نويو ليکنو ته وهڅول او يو زيات شمېر ځوان ليکوال او شاعران يې وروزل. دهغوی په ذهن کې يې د خپل هېواد او ولس وياړلې ماضي تداعي کړه او د نوي ژوند او سوکالۍ لپاره يې ورته فکرونه ورکړل.

دهېواد يو زيات شمېر نوميالي يې له هېرېدو څخه وژغورل او له ملي تاريخ سره يې د ځوانانو مينه زياته کړه.

په ملي کچه يې د ملي شعور په ويښولو کې کارنده ونډه واخيسته او د ډېرو افغانانو پام يې خپل هېواد، خپل ځان، خپل تاريخ، ملت او خپلې ټولنې ته واړاوه. د ملت جوړونې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایېدنې رغنده توکي يې ولس ته په ګوته کړل.

هیلې په پښتنو افغانانو کې پر خپل ځان د باور روحیه پیاوړې کړه او هغه طلسم يې مات کړ چې پښتنو به په خپله ژبه په مستقل ډول خپلواکه مجله او یا خپرونه خپرولای نه شوه. د هیلې تر خپرېدو وروسته د نورو لیکوالو روحیه هم پیاوړې شوه او په پښتو ژبه يې خپلواکې مجلې راوویستلې چې اوس يې شمېر تر لسو هم اوړي. البته تر هیلې د مخه هم يو شمېر نورې پښتو مجلې خپرې شوي، خو ملي، ژبنیو او فرهنګي مسایلو ته يې په دې کچه پاملرنه نه ده کړې او نه يې د ولس د ملي شعور په اوچتوالي کې دومره ونډه اخیستې، سره له دې چې د هیلې د ټوکېدو پر وخت سیاسي فضا هم ډېره تاوجنه او کړکجنه وه خو بیا هم د هیلې د چلوونکو هوډونه پاخه وو.

د لیکوالو همکاري او مالي برخه:

په ټولیز ډول په تېرو څلورو کلونو او په تېره بیا په تېر یوه کال کې په لیکنې برخه کې له موږ سره زیاته مرسته شوې ده. ټولو په ډېره مینه او له هېڅ ډول مالي امتیاز پرته موږ ته لیکنې رالېږلې دي. موږ ته آن دومره لیکنې رارسېدلي چې موږ يې د ټولو د خپرونې وس نه درلود.

په مالي برخه کې موږ په تېرو څلورو کلونو کې د ګډونوالو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسپنو او نورو مالي مرستو له لارې د مجلې په سلو کې (۳۵) برخې لګښت برابر کړی دی. د مجلې (۲۵٪) پاتې لګښت ټول د هېواد د پیاوړي شاعر عبدالمالک بېکسیار له خوا برابر شوی دی. دا هغه بېسارې قرباني ده، چې په ډېرې ستاینې او یادونې ارزي. بېسارې قرباني او اتلولي خو ورته ځکه وایو چې بېکسیار نه پانګوال دی، نه ځمکوال، نه ډېر ګټیالی دی او نه ډېر ګټندوی، یو پردېس افغان شاعر دی چې ایله همدومره ګټې چې خپل ژوند پرې ژغوري او مجله ژوندۍ ساتي. یانې دا چې بېکسیار د خپل ورځني ژوند د اقتصاد پاموړ برخه مجلې ته بېله کړې ده.

ناخوالې:

څرنګه چې ډول ډول ناخوالو زموږ ټولنه زبېښلې او مروړلې ده او اوس یې هم ځپې، نو د خپرونو چلوونکې، لیکوال او فرهنګیان هم له دې ناخوالو سره مخ دي. هیله مجله هم د درېیو متضادو چاپېریالونو لپاره خپرېږي، لیکوال او لوستونکي یې هم له دې ټولنو څخه دي، په داسې یو حالت کې طبعاً د ذوقونو، فکرونو او ګروهو ټکر رامنځته کېږي.

سره له دې چې هیله په دې برخه کې ډېره بریمنه وه، چې په یادو شویو چاپېریالونو کې یې خپل مینه وال، لېوال او ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال پیدا کړي، خو بیاهم څرنګه چې په وروسته پاتې ټولنو کې د خدمت معیار معلوم نه وي، نو ځینو کسانو سره به زموږ د کړي فرهنګي کار په باب شک او ګومان پیدا شوی وي او ځینو خو به لا آن (سوی تبسم) هم کړی وي. دګواښ، تردید، تهدید او نورو فشارونو عملي او نظري څرکونه هم وو، خو بیا هم زموږ هوډ او تکل کمزوري نه شول، دتحمیلي سانسور، خپلسري او ذهني سانسور یو ډول سیوری هم و، چې زموږ کار یې ټکنی کاوه.

نیمګړتیاوې:

هر څوک چې یو کار کوي، طبیعي خبره ده چې که بریاوې ولري، نیمګړتیاوې به هم ولري. موږ هم د بریاوو ترڅنګ یو شمېر نیمګړتیاوې لرلې، چې دلته یې یادونه کوو:

- دچاپ په برخه کې یو څه ځنډ پېښېدل.
- د مجلې د وېش ناسموالی.
- د زیاتو مالي مرستو په راجلبولو کې پاتې راتلل.
- مجلې ته د ټولو راغلو لیکونو پوره نه خپرول او نه ځوابول.
- دمجلې له یوې ګڼې نه بلې ته د چورلټ نوښت نشتوالی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دمجلې له يو شمېر استازو څخه د ځينو مينه والو (حق او ناحق شکايت).
- له نړيوالو مطبوعاتو سره په اړيکو ټينګولو او په انټرنټ کې د پاڼې په جوړولو کې پاتې راتلل.

او ځينې نورې نيمګړتياوې.

اړتياوې:

د نړۍ په هر هېواد کې هره مجله او يا بله خپرونه ځان ته ټاکلی پرسونل او دفتر لري، تر څلورو کلونو وروسته موږ ايله پر دې بريالي شو، چې له يو بل کلتوري مرکز سره هيلې ته يو دفتر پيدا کړو، په مجله کې لاد څو تنو د شتوالي اړتيا هغسې پرځای پاتې ده. که چېرې هيلې مجلې لږ تر لږه څلور تنه پرسونل او هغو ته ټاکلی معاش لرلای، نو پورتنۍ ټولې نيمګړتياوې به نه وای.

تر هېواد دننه د چارواکو يوازې دومره همکاري چې د مجلې په وېش کې مرسته وکړي.

په بهر کې د زياتو قلمي همکارانو او مالي مرستندويانو راجلبول.

په پای کې د هيلې له ټولو هغه مينه والو، لېوالو، خواخوږو، ليکوالو او مالي مرستندويانو څخه چې په تېرو څلورو کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې له موږ سره همکاري کړې او خپله هيله يې تر دې دمه رارسولې، ډېره مننه کوو، زموږ راتلونکې ګڼه به ان شاالله دهيلې د عمر د نيمې لسيزې لومړۍ ګڼه وي، هيله ده هيله په خپلو نوښتونو، وړانديزونو، رغنده نيوکو او رنګارنګ ليکنو ښکلې کړئ.

ژوند مو هيله من او هيلې مو بريمنې شه!
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارخپله سخت کاردی

زموږ په فرهنګي کړیو او ټولیوکې زیات وخت دفرهنګي کاراوزیار پرڅومره والي او څرنګوالي خبرې کېږي. یو شمېر لیکوال په دې کار کې دمهارت ترېربېده رسېدلي دي چې څنګه پر نورو تبصره وکړي، دنوروعیب څرګند او نیمګړتیاوې یې په ډاګه کړي. ددې ډول لیکوالوچې لیک کم اوخبرې ډېرې کوي، ذهني انرژي او وخت پردې لګېږي چې دنوروکړی کار بې ارزښته او یا کم ارزښته وښيي.ځینو یې بیا دکره کتونکي جامه اغوستې اوهمدې ته منتظرناست دي چې څوک څه ولیکي اویاکوم فرهنګي کار ترسره کړي نو بیادوی ته موضوع پیداشي او د نورو دکړي کار په غندلو،ارزولو او بل ډول ښودلو ځان په ټولنه کې مطرح کړي.
په دې ډله کې داسې لیکوال هم شته چې په ادبي او فرهنګي کارکې یې ونډه په سلوکې لس برخې ده خو نیوکې یې نوي برخې دي. دوی بیانورو ته د فرهنګي او علمي کار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربښوونې او سرته رسونې په لسګونو لارې ګودرې هم ښيي چې بايد داسې وکړي ، داسې وکړي او داسې وکړي. خوکله چې ترې وپوښتل شي، ښه به نه وي هغه کارچې نورو ته يې د سرته رسونې نصيحت کوې، په خپله يې وکړې؟ کله چې له دې ډول پوښتنې سره مخامخ شي، نو بيا درته خپلې لس پلمې، عذرونه او ستونزې را د مخه کړي ، والله نو موږ خو په لسګونو ستونزې لرو ايله همغه غوڅې کړو، دوی خو ښه دي ځان يې همدې کار ته وزګارکړی دی.

دوی د هغو کسانو هغه کار و زيار ته نه ګوري چې د فرهنګي کار په خاطر يې د ژوند نورې ستونزې پر شاتمبولي او ځان ته يې دکار و زيار لاره خلاصه کړې ده. د کار خلک همېشه کارکوي، خبرې او نظرونه يې کم وي خو عملونه يې زيات. (د مبصرينو او کره کتونکيو) بيا کارونه کم دي، خو انتقادونه يې زيات.

په ټوليز ډول زموږ په نني فرهنګي بهيرکې دوه ډله ليکوال ليدل کېږي: يوه ډله هغه ليکوال دي چې کارکوي، زيارکاږي او خپلې ټولنې ته د خپل فکر او خيال ثمره وړاندې کوي او دويمه ډله هغه ليکوال دي، چې خپله يا هېڅ کارنه کوي او يا ډېره کمه فرهنګي هڅه کوي، خو د نورو په کار يا د لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلې د کار پر ځرنګوالي زياتې خبرې کوي، پـه حقيقـت کـې دوی د لومړۍ ډلې د کار (ارزونې) ته کارويلی دی.

په دې کې بيائينې کسان داسې هم دي چې کله دکـار لـه نه پيداکېدلو نه سرټکوي، خو کله چې ورته کار پيداشـي بيـا ترې په شلو پلمو اوړه تشوي او د خپل ذوق، شوق، شخصـيت او سليقې له شان سره يې برابر نه بولي، خو اصلي خبره داده چې په دې ډول اشخاصوکې د لټۍ هغه تومنه ډېره زياتـه وي چې سړي ته لنډ مهالی ارام او خوړلني وربښي.

د طمعې او حرص يوه بله ناروغي هم په ځينـو کسـانو کـې شته، د ساري په توګه هغه پلانی ليکوال ولې مـوږ تـه کـار نـه پيداکوي؟ ولې موږ سره کارنه وېشـي؟ ولـې دومـره ډېـر کـار کوي؟ ولې هرڅه تـه لاس اچـوي؟ ولـې پـر هـر څـه خېټـه اچوي؟ ولې زموږ په غم کې نه دی او داسې په لسګونو ډولـه ولې ولې....

دا ډول (ولې) چې دوی نورو ته راجع کوي، په خپله دوی ته هم راجع کېدی شي، په حقيقت کې همـدا (ولـې) د دوی پر کاري سستيا، بې تفاوتۍ او د فرهنګي مبارزې په برخه کـې د دوی پرناکامۍ دلالت کوي. څرنګه چې اوسمهال فرهنګـي هڅې او کارونه تر زياتې کچې او برېده له دولت څخه ازادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوالو او فرهنګي ټولنو ته لېږدېدلي دي او هغوی د خپل ملي او فرهنګي رسالت لـه مخـې دا فرهنګـي کارونـه سـرته رسوي، د امتياز خبره په کې هم تر زياتې کچې مطرح نـه ده، يوازېنی معيار فرهنګي کار دی او زيات فرهنګي کار.

نو اوس که چا کې متره وي او فرهنګي کار سـره پـه رښتيـا هم مينه لري د فرهنګي کار د ازمون دې سختې اورنـۍ ښټـۍ ته دې راودانګـي، خپـل ځـان دې وازمـويي، کـه د فکـر او احساس له دې سـخت ازمونـه رابهرشـو، نـو د ټولـو بـاور بـه راخپل کړي او که داسې نه وي نو دا هم شونې نه ده چې يو څوک دې نه کارکوي ، نه دې سخته زغمـي او نـه دې هڅـه کوي، يوازې ګيلو، مانو او پر نورو باندې پر تبصرو دې وخـت تېروي او بيا دې دا طمع هم کوي چې نور دې دی ونازوي، کار دې ورته پيداکړي پرشا دې وټپوي.

نو ځکه خو وايـو چې (خپله دکارترسره کول سخت کاردی) او هغه څوک چې د کار نه کولو لپاره پلمې لټـوي پـه حقيقـت کې خپله هغه بې کفايتي او کمزوري پټوي چې دی يې د هغه کارپرورږاندې لري، ښه به دا وي چې مـوږ نـورو تـه د کـار د نصيحت پر ځای خپله کار ته و دانګو او له نورونه دا طمع هم ونه لرو چې موږ ته بايد کارونه پيـداکړي او يـادې نـور زمـوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه ترسره کړي، ځکه یوه مقوله ده چې (کـه غـواړې کـار ترسره شي خپله یې وکـړه). د نـړۍ یـو سیاسـتوال بـه ویـل: "څوک چې کارکوي هغه یې د وسایلو په لټه کې وي او څـوک چې کارنه کوي هغه یې د دلایلو"، نوموړ ته هم لازمه ده چې د کار سرته رسولو لپاره وسایل پیداکړو، نه د هغـه د مخنیـوي لپاره دلایل.

په درناوي
هېواد او ملي فرهنګ ته د زیات او مثبت کار په هیله
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان، اسلام او پښتو؛
درې ستر ارزښتونه او
څو په خوله خد مت

په وروستيو درييو لسيزو کې چې په افغانستان کې جګړه ييزو سياستونو او جګړه مارو ګوندونو ته دژوند، شعار او غږ پورته کولو لاره اواره شوې ده، نو دې ډلو ټپلو نه يوازې زموږ هېواد ته ستر مالي تاوانونه اړولي، بلکې ټوله ټولنه يې له ستر بشري ناورين، ذهني او روحي ناروغيو سره مخ کړې ده.

دې ګوندونو او ډلو له سترو معنوي ارزښتونو او ايډيالونو سره هم لوبې وکړې، هغو چې ځان يې دخلکو مدافعين ګڼل او د"افغانستان خلکو ديموکراتيک ګوند" په نامه يې ګوند جوړکړی و، دخلکو دګټو، ژوند او هوساينې شعارونه يې ورکول، هغوی تر ټولو لومړی دخلکو په ورکاوي، سپکاوي، وژنې او ترټنې پسې ملې رابډ وهلې، خو يو وخت بيا داسې راغی چې دهمدې ګوند غړي او مشران دهمدې ګوند په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه شرمېدل، نو ځکه خو يې "دوطن ګوند" په نامه ونومـوه ، يو چا دپوهنتون له يوه استاد څخـه وپوښتـل چـې دوی ولـې خپل ګوند د " دوطن ګوند" په نامه يادکړ، هغـه ورتـه وويـل: ((ځکه چې خلک يې وشرمول اوس دوطن وار دی.))

ددوی پر وړاندې بيا اسلامي ګوندونه راپورتـه شـول، چـې په عمل کې په کې اسلام و که نه و، خو پـه اصـولو او نومونـو کې ټولو اسلام ياداوه، بيا داسې وخت راغـی چـې دوی هـم داسلام په نامه داسې ناوړه کارونه وکړل چې کفـرکې بـه هـم چا نه وي کړي، د هر اسلامي تنظيم نوم چې به چا واخيسـت ، نو په ذهـن کـې بـه يـې د غلـو او داړه مـارانو يـوه ډلـه او دوحشت او بربريت يوه څپه تداعي شوه، د دوی د نوم د مانا او د دوی د عملونو ترمنځ دېښن شـوي تضـاد يـوه بېلګـه بـه راوړو:

په کابل کې د يو ښاري کور د (اتحاد اسلامي) او (وحدت اسلامي) ګوند ترمنځ دېښنو شويو جګړو لـه کبـه لـوټ او تبـاه شوی و. يوه شپه دکور يو ځوان له خپلې مور او نورو غړو سره دماسخوتن ډوډۍ ترخوړلو وروسته دالله (ج) دربار ته لاسـونه پورتـه کـړل او دعـاېې وکـړه چـې ای خدايـه! زمـوږ کورتـه (وحدت) او (اتحاد) راولې چې مـوږ نـور لـه دې دربـد دريـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص شو.

په دې وخت کې يې مور په لړزېدلي غږ ورته وويل! وه زويه دادې څه وويل، خدای دې (وحدت) او (اتحاد) زموږ کورته نه راولي، ځکه چې همدغو خو زموږ کور لوټ کړ او موږ يې دربه دره کړو. ددې ښځې په ذهن کې د (وحدت) او (اتحاد) کلمې د (اسلامي وحدت او اسلامي اتحاد) تنظيمونو په مانا تداعي شوې وې. سره له دې چې ددې دواړو تنظيمونو په نومونو کې د يووالي مانا پرته ده، خو په عمل کې دواړه ديووالي او اتحاد پرضد وو. د " اسلامي" کلمې له مانا سره يې عملي تضاد هم همداسې درواخله!

همدارنګه نورو لويو وړو ډلو هم کله چې د افغانستان او يا د پښتو ژبې ستاينه او يادونه کړې دعملي خدمت پرځای يې ورته زيان اړولی دی، ځکه چې ددې ډول کسانو دشعار جذبه پياوړې او د عملي کار قوه يې کمزورې او يا هم په نشت حساب وه، دغه راز يو شمېر خلکو دخپل ځان او شخصيت دتبارز لپاره هم ستر ارزښتونه لکه اسلام، وطن، ملت او ژبه(پښتو) په ناوړه بڼه کارولي دي.

داسې خلک هم ليدل شوي چې هېڅ ډول اخلاقي، علمي او هنري شخصيت نه لري، په اصطلاح د دوو خرو اوربشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به نه شي بېلولای، خو له سترو ايډيالونو به يې شعارونه جوړکړي وي او ځان به پرې ځلوي، يو شمېر ژبپالو(پښتوپالو) هم دعملي خدمت پرځای د ګړنيز تبليغ لمن نيولې او غواړي په دې ډول په ټولنه کې ديوه محروميت دانعکاس له کبله ځان تثبيت کړي، ځينې داسې کسان هم شته چې دژبې دپورته کولو اواز يو مقام ته رسولی، خو کله چې دعملي خدمت وخت رارسېدلی ، بيا يې دخپل مقام په خاطر ځان غلی کړی، نو ځکه خو شاعرچې دټولنې تر ټولو ځيرمن موجود دی، دې رمز ته متوجه شوی او وايي:

ځوک چې دپښتو په نوم ښاغلي دي
هغه د پښتو پر مـــــری غـــلي دي

ځينو سياستوالو بيا دخپلو ناوړو عملونو له کبله دافغانستان نړيوال حيثيت او غرور پيکه کړ. تر نن تقريباً ۲۱کاله وړاندې ښاغلي سلطان کشتمند په يوه مرکه کې ځرګنده کړې وه: ((موږ افغانستان ته دومره خدمت وکړ چې دټولې نړۍ په کچه موږ خلکو ته ور وپېژنده، خو تر موږ دمخه افغانستان په نړۍ کې چا نه پېژنده.))

ښاغلي سلطان علي کشتمند او د هغه ګوند پر افغانستان د راغلې ورستی غميزې او پردي ښکېلاک له امله هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخـپلې خپلواکـۍ او نـاپېيلتوب دقربانـۍ پـه بـدل کـې يـو دردوونکی او غمـوونکی شهرت ورکړ، نـه هغـه عـزت، شـهرت، حيثيت، ژوند او مقام چې پخوايې درلود.

ددې خبرو مانا دا نه ده چې موږ بايد ايډيالونه ونـه لـرو او ملت پر واحدو ايډيالونو راټول نه کـړو، بلکـې هـدف دا دی چې ايډيالونه بايد پيکه نه شي او ناوړه ګټه ترې وانه خيسـتل شي، دسترو ايډيالونو دځلونې، بري او هغو ته درسېدنې لپاره ايډيالو شخصيتونو، سپېڅلو لارښوونکو او رښو لارويانو تـه اړتيـا ده، موږ بايد په ړندو درنـا شـننه ونـه کـړو او نـه لـه کرغېړنـو اشخاصو دايډيال نظام دجوړولو هيله ولـرو. دسـترو ايډيـالونو دمسخه کېدو دمخنيوي لپاره يوه لاره داده، هغه څـوک چـې سترو ارزښتونو او اوچتو ايډيالونو سره دمينې جذبه پـه زړه او دتدبير قوه په فکر کې ونه لري، بايد د لويو ايډيالونو شعار تـه پرې نه ښودل شي، اوس دعمل نړۍ ده، په تشو شعارونو نـه کلي ابادېږي، نه ښارونه او نه ايډيالونه پـرې بـري تـه رسـي، بلکې دلويو ارزښتونو دسولېدو او پيکه کېدو سبب هم ګرځي، نو ښه لاره دا ده چې موږ دشعار پرځای عمل ته ترجيح ورکړو او څه شی چې غواړو هغه په عمل کې خلکو ته څرګند کړو او دخپل ايډيال مطابق له ځـان نـه همغسې ايډيـال شخصـيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړکړو. ددې کار ګټه به داوي چې دوچو شعارونو له کبله به دلویو ایډیالونو دپیکه کولو مخه نیول شوې وي، که څوک افغانستان ، اسلام، ملت او پښتو ته خدمت کوي، نو ښه کار دادی چې چغې دې نه وهي، او شعارونه دې نه ورکوي، عملي خدمت دې وکړي او دخدمت په هنداره کې دې خپل ارمان وځلوي، ځکه چې دعمل دخاوند او دوینا دخښتن ترمنځ دشخصیت له پلوه ډېر تفاوت وي، هغه د استاد الفت خبره:

د عمل دخاوندانو په حضـــور کې
د وینا خاوند ولاړ لاس په سلام دی

افغانستان، اسلام، افغانانو او پښتوته دربنتیني او عملي
خدمت په هیله
په درناوي
دهیلې اداره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بحراني شرایط او فرهنګي کار

هره ټولنه چې له کوم سیاسي، پوځي، ټولنیز بحران او ناورین سره مخامخ شي، نو د ټولنې ډېر ستر ارزښتونه او ایډیالونه هم ورسره له ډول ډول ګواښونو او خطرونو سره مخامخېږي. کله چې دټولنې ستر او مانیز ارزښتونه او ایډیالونه لږ کمزوري شي، نو د ټولنې وګړي له ذهني پلوه سره وېشل کېږي، همدغه وېش ددې سبب ګرځي چې د ټولنې دخلکو ذهني ځواک له یو بل سره په اختلاف کې اوبه شي او دترقۍ او سوکالۍ لپاره ورته څه پاتې نه شي.

زموږ ټولنه هم په تېرو درویشتو کلونو کې له ډول ډول سیاسي او پوځي بحرانونو او نورو ډول ډول غمیزو سره مخامخ شوې ده. له دې غمیزو څخه راپیدا شوي زیانونه دومره زیات دي چې که له هره پلوه یې وسنجوو نو ساری به یې نه زموږ دهېواد په تاریخ او نه دنړۍ دنورو ولسونو په تاریخ کې ولیدل شي او که سړی د احساس له زاویې ورته ځیر شي نو غوني به یې زېږه شي.

افغاني ټولنې ته د اوښتو زیانونو په اوږدې لړۍ کې فرهنګي زیانونه د ډېرې ویرنې وړ دي. له ملي موزیم، سیمه ییزو موزیمونو، دبامیانو دسترو تاریخي مجسمو، علمي مرکزونو او لویو کتابتونونو را نیولې دلیکوالو تر شخصي کتابتونو پورې ټول لوټ او تباه شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. دهېواد پر فرهنګ داسې پرله پسې ناتارونه راغلل چې يو تربله دردوونکي وو، ان تر دې بريده چې دټولو ليکوالو، فرهنګپالو او نورو هېوادپالو هيلې يې ومروړلې.

په داسې بحراني شرايطو کې دفرهنګي کار او فرهنګي خدمت خبره مطرح کول يو بابيز او بې اغېزې کار ګڼل کېږي، لامل يې دا دی يو خو دا چې دفرهنګي ويجاړونې لړۍ لا بنده شوې نه ده او بل دا چې دژوند دنورو خواوو اړتياوې دومره مهمې شوي چې که هغه پوره نه شي، نو خپله ژوند له ګواښ سره مخامخېږي. خو د ياد وړ خبره دا ده دهېواد فرهنګيان چې دفرهنګ درغونې شعور او مسووليت لري، ددې ډول بحراني شرايطو ناوړه اغېزو ته تسليم شي؟ او که نه د يوه وقايوي درمل په توګه ورو ورو دخپلې ټولنې فرهنګ ورغوي؟ دې ته مو هم بايد پام وي چې زموږ په هېواد کې ډېر ناورينونه دهمدې فرهنګي بنسټونو، ملي ارزښتونو او ايډيالونو دبنسټونو له نړېدو او ښورېدو څخه راپيدا شوي دي.

په هېواد کې د۲۳کلونو په اوږدو کې د (۳۵۰۰) ښوونځيو د نړېدو له امله د اټکل اتو مليونو وګړو دلوستوالېدو مخه نيول شوې ده. په همدې کلونو کې به دې جګړه مارو وګړو له کومې لارې خپل ژوند خړوبولای او يا به يې خړوبوي؟ ځواب يې څرګند دی، تر زياتې کچې له جنګ جګړو او نورو نامشروعو لارو.

که چېرې زموږ په ټولنه کې همدومره نالوستي کسان نه وای، نو د جګړه مارو تنظيمونو ليکې به چا ډکولې؟ او څوک به دلوستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

منفي سياستوالو دښکار سبب ګرځېدل؟ ایا هغو وسله والو سره چې دهېواد ملي شعور وای او له متمدنې نړۍ سره اشنا وای، دهېواد ملي موزیم یې لوټوه؟ هغه یې په نورو پلوره او یا ړنګوه؟ ملي ګالري او ملي ارشیف یې چورول او دنړۍ ستر شهکارونه د(بامیانو تاریخي مجسمې یې نړولې؟) دا ټولې بدمرغۍ زموږ دفرهنګي فقر له کبله او د ملي فرهنګ دروحیې دنشتوالي له امله راپیدا شوي دي. که چېرې زموږ په ټولنه کې دعلمي مرکزونو او فرهنګي بنسټونو د بیا رغونې غم ونه خوړل شي، نو دغلا او لوټ دا لړۍ به همداسې روانه وي او زموږ پاتې فرهنګي شتمنۍ به هم همداسې لوټېږي او نوي غله به د زړو غلو ځای نیسي، نو اوس چې ټولنه له داسې یو بحران سره مخامخ ده، فرهنګي ټولنو او فرهنګپالو ته په کار دي چې د اوږده زغم لاره خپله کړي، دې پسې ونه ګرځي چې اوس ددوی کار ته په ټولنه کې په کومه سترګه کتل کېږي او خلکو ته څه ارزښت لري، دټولنې او دعامو وګړو دبې تفاوتۍ کچه څنګه ده؟ بلکې دوی باید دې ته پام وکړي چې دفرهنګي کار اغېز په یوه ورځ، یو کال او یوه وخت کې نه معلومېږي، فرهنګي کار دسرو زرو او هغو غرنیو غمیو په شان دی چې دکلونو او پېړیو په تېرېدو سره یې دا ډول ارزښت ګڼلی او د وخت په تېرېدو سره یې هره ورځ ارزښت نور هم زیاتېږي. فرهنګي کار هم همداسې در وبوله ځکه چې تر ډېرو کلونو وروسته یې ارزښت څرګندېږي او د وخت په تېرېدو سره یې ارزښت نور هم زیاتېږي، دهمدغه معیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ارزښت په پام کې ساتلو سره فرهنګيانو ته په کار دي چې د فرهنګي کارلندۍ مهالې ګټه په پام کې ونه نيسي، بلکې ددې کار اوږد مهالې ګټې ته پام وکړي او خپل زغم او هيله همداسې زيات کړي.

هېواد ته د زيات فرهنګي خدمت لپاره دفرهنګيانو، دزغم او
حوصلې دزياتېدو په هيله
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې سل نصیحتونه ورته وکړل!

جرګې لاړې، مرکې لاړې، عذرونه وشول، ننواتې وشوې، لوی، واړه، زاړه، ښځې، ځوانان، روښنفکران، مخور، لیکوال، فرهنګپال، سوداګر، استادان او دبېلابېلو مسلکونو پوهان له کور، کلي، هېواد او لرې لرې هېوادونو مشورو او عذرونو ته ورغلل، خو چړیان، طالبان، ملایان، مولیان او واکمن "علما کرام" دخپل جهل پرخره سواره وو، دهېچا پر خبرې یې سر ونه ګراوه، دهېچا یې ونه منله، بل هېڅ شی یې نه و زده، خو یوازې دومره یې زده و چې (نه منم، نه منم) او بس.

د اسلام دسپېڅلي دین د ۱۴ سوه کلن تاریخ په اوږدو کې هېڅکله هم ملا، طالب او یا په بله نومونه روحاني قشر په دومره یو اړخیز او مطلق ډول واک ته نه و رسېدلی، لکه طالبان چې واک ته رسېدلي وو، داسې برېښېده، چې دپېړیو پېړیو محرومیتونو، غریبیو او ډول ډول کینو او عقدو دهغوی زړونه دعام ولس پر وړاندې دکرکې او غوسې برید ته رسولي وو، ځکه یې دقدرت پر مهال دهمغه ولس پر ځورولو، ټکولو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیکه کولو پیل وکړ، چې دوی یې پاللي، لوی کړي او دکابل د واک ترتخته یې ورسره منډه کړې وه. ترهغه مهالـه چـې پـر ملا او طالب د واک دخوړلنیو ورمې نه وې لګېدلي، نـو همـدا چغې به یې وهلې، چې "موږ خو دشریعت غـرای محمـدي د نفاذ لپاره راپورته شوي یو، موږ دڅوکۍ او مقام غوښتونکي نه یو او کار خپـل اهـل کـار تـه سپارو" خـو کلـه چـې واک تـه ورسېدل، نو ایله دخپلو محرومیتونو دپوره کولـو پـه لټـه کـې شول، څـوک دڅوکـۍ، څـوک دمـوټر او څـوک هـم دځلـورو شرعي نکاحو دپوره کولو په هڅه کې شول.

د ټولنیز ژوند دښېرازۍ مخه ډب کړای شوه او یوازې خپـل ژوند مطرح شو. دټولنې ټول مجموعي تفکر یوازې (ږیرې) تـه راټول شو، ږیرې او نورو سنتونو دفرضو ځای (!) ونیو او فرضـو دسنتو. دانسان کرامت تر ږیرې قربـان شـو او دښځـې فرضـي زده کړې تر چادرۍ لاندې زندۍ شوې.

دا خبرې په دې مانـا نـه دي، چـې ګـنې اوس طالبـان لـه سیاسي میدانه ګوښه شـوي او ځـواک یـې پـه اصـطلاح اوبـه شوی، نوموړ ته خبرې کول اسانه دي. موږ دهیلې په تېر پنځه کلن خپرنیز بهیر کې هر وخت ځینې انتقادي لیکـنې کـړي او طالبانو ته مو نیکې مشورې ورکړي دي، دبېلګې پـه توګـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتېر کال د (طالبان، بتان او بت پالان) لیکنه او دهمدې روان کال په لومړۍ ګڼه کې د(مدرسه او ښوونځی) او همداسې نورې لیکنې یادې کړو. سربېره پردې (هیله) هغه یوازینۍ پښتو مجله وه چې دطالبانو تر واکمنۍ لږ وروسته خپره شوه او دپنځو کلونو په بهیر کې په منظمه توګه کابل او دهېواد زیات شمېر ولایتونو ته رسېدله. موږ په هیله کې د اصلاحي لیکنو ترڅنګ وخت پر وخت طالبانو ته په ګړني ډول هم دعام ولس او هم د لیکوالو دردونه، نظرونه او وړاندیزونه ور رسولي، خو هغوی نه یوازې دا چې منلي یې نه دي، بلکې موږ ته یې ګواښونه هم کړي او اخطارونه یې هم راکړي دي، خو له دې سره سره موږ د عام ولس په شان په دې نظر وو چې که چېرې طالبان له منځه ځي، نو داسې څوک یې باید ځای ونیسي چې لاسونه یې دملت په وینو سره نه وي، که چېرې ستمي او افغان ضد ځواکونه بیا واک ته رسول کېږي، نو تر دوی بیا همدا طالبان ښه دي، ځکه که طالبان تنګنظره دي، له ترقۍ او تمدن سره علاقه نه لري او ان چې مخالف یې دي، خو لږ تر لږه د یوې عقیدې خاوندان دي، دخلکو سر، مال او عزت خو خوندي دی. طالبانو ته مو هم په سوونو ځله دا خبره کړې وه چې افغانستان پرته له هغه هم جګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځپلی او نور دجنګ توان نه لري، زموږ له دنیا سره په دښمنۍ کې ګټه نه شته، که امریکا (۵۲) ټوټې هم شي افغانستان ته یې څه ګټه؟ ګټه به یې عربو او نورو عجمو ته رسي، لکه دشوروي د ټوټه کېدو ګټه چې نورو ته ورسېده، هر هېواد ته خپلې ملي ګټې ډېرې مهمې دي، خو هغوی خپله عقیده له افغان ملتپالنې سره مخالفه ګڼله او د چا خبرو ته یې اهمیت نه ورکاوه، هغوی ته ځانونه (علماء) ښکارېدل، نو ځکه د ناعلمۍ په دریاب کې ډوب شول.

زموږ اساسي ربړه دا وه چې دطالبانو مخالف ځواکونه طالبانو سره دمذهب پربنسټ جګړه نه کوي، بلکې د خپلو قومي عقدو له مخې جګړه پرمخ بیایي او هم دهر بهرني هېواد هرې مداخلې ته (لبیک) وایي او ورته ناځي. هغوی طالبان دپښتنو استازي (!) ګڼل، خو طالبانو بیا پښتو پالنه او ملتپالنه یو شرک او جرم باله، طالبانو دا زغم هم نه درلود چې پښتنو کې یو شعوري حرکت او قوت رامنځته شي، ځکه چې هغوی دا د خپل واک لپاره خطر ګڼه، نو اکثرو روښنفکرانو سره همدا وېره وه، چې طالبان خو هسې هم له پښتونولۍ سره وران دي، خو ددوی دماتې په غېږ کې به ټول پښتانه در په دره شي، پښتانه به دطالبانو دتېروتنو کفاره ورکړي، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه خو ټولو پښتنو روښنفکرانو ځانونه ستړي کړل او په سوونو ځله يې طالبانو ته وويل چې مه کوئ دا کارونه مه کوئ، تاسو سره ټول قوم بربادېږي. د افغانستان لوی عالم پوهاند عبدالشکور رشاد دطالبانو ډېرو مشرانو ته په وار وار دا وويل: "ستاسو بريالیتوب يوازې دملا او طالب بريالیتوب دی، خو ماته مو دټولو پښتنو ماته ده".

داستاد دخبرې مانا دا وه چې امتياز يوازې دطالب او ملا دی خو په زيان او تاوان کې ټول پښتانه ورسره شريک دي.

دطالبانو تر سقوط نه څو مياشتې دمخه مو په کندهار کې يو لوړ پوړي چارواکي سره همدا خبرې مطرح کړې، چې ګورئ پښتانه درسره بربادېږي، هغه په يوه زهرجنه خندا موږ ته وويل: ((دا پښتانه روښنفکران دې موږ نه د پښتو په خاطر دفاع نه کوي، موږ مسلمانان يو، پښتانه نه يو، زموږ هدف اسلام دی نه پښتو او پښتانه))، موږ ورته همدلته ښه په زغرده وويل چې وروره ستاسو هدف به ستاسو دخپل تعبير اسلام وي، خو پښتانه تاسو ته په دې خاطر مشورې نه درکوي چې تاسو ياښه مسلمان ياست او يا ښه پښتانه، تاسو د اسلام په نامه دپښتنو دفاعي ځواک له منځه وړی، اوس چې واک درسره دی، هغه دملا او طالب دی، په نوم پښتون روښنفکر درسره په حکومت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نه شته او نه هم کوم مخور قومي مشر، ميم زرما ټوله د ملا ده، خو کله چې له منځه ځئ، پښتون ولس به ستاسو د اعمالو کفاره ورکوي، موږ دې خبرې ته ډېر ځورېږو، نـه دا چـې تـه عرب مسلمان يې که بل بې قومه مسلمان؟ دا خبـرې مـو هـم ورته وکړې چې تاسو خو پښتانه نه يئ خو دپښتنو مخالفين مـو دپښتنو استازي بولي او ستاسو په نامه يې زموږ دپښتنو د وژلـو پلان جوړ کړی دی.

موږ ورته وويل چې کـه مـوږ تـه طالبـان او غـير طالبـان دا تضمين راکړي چې د طالب تر زوال وروسته به يوازې طالـب د طالب د اعمالو سزاويني او موږپښتانه بـه ورسـره نـه کـړول کېږو، موږ به هېڅکله هم تاسو ته دمشورو لپاره درنه شـو، خـو که ستاسو د اعمالو ټول زيـان زمـوږ قـوم تـه متوجـه وي، نـو هغوی مجبور دي چې ستاسو سر په دې خبره خلاص کړي او ان ګرېوان مو ونيسي.

طالب چارواکي موږ ته وويل: ((يه موږ چاته تضمين نـه شـو ورکولای، هر سړی پوهېږي خپل کار يې، مـوږ داسـلام خبـره کړې نه دقوم)).

اوس له هغه وخته نږدې اته مياشتې وتي او د طالبانو نظـام هم رنګ شوی، هغه وېره چې پښتنو روښنفکرانو درلودله کـټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټ عملي شوه، په لسګونو زره پښتانه ووژل شول، کورونه يې لوټ او بمبار شول، طالبانو هم دنړدې (۵۰) زرو طالبانو دقربانۍ ثمر، د ږيرې، حجاب، سر زورۍ او خپل افراطي عمل نه قربان کړ، له همغه پيله بيا تر پايه عروجه او بيا تر زواله د سرتمبګۍ دجهالت پر خره سواره او د چا نصيحتونو لارې ته سم نه کړای شول، هغه دشاعر خبره:

که مې سل نصيحتونه ورته وکړل
هغه خدای بې لارې کړی په لار نه شو

په هېواد کې ديو ملي حکومت دجوړېدو او ټولنيز عدالت
دتامين په هيله
په درنښت
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مطبوعات ازاد شي

په افغانستان کې تر یوه۲۳ کلن پرله پسې اختناق وروسته یو ځل بیا په هېواد کې د قانون، قانونیت، ازادۍ او ولسواکۍ، سولې او ښېرازۍ، ټولنیز عدالت او هېوادنۍ پرمختیا خبرې ډېرې اوربدل کېږي، یوځل بیا د شعارونو بازار ګرم دی، خوله ور، ژبور، اړیکوال او هغه لوبغاړي بیا ډګر ته راوتلي چې د رنګارنګ لوبو په هر سره، شنه ، سپین او تور ډګر کې د لوبېدو وړتیا او قابلیت لري، په یوه شېبه کې جنایت پر خدمت او خدمت پر جنایت عوضولای شي،پر خپلو ټولو عیبونو د غرونو غوندې پردې را اړولای شي او د نورو د مچ وزر په شان تېروتنه د غره غوندې غټولای شي.

د همدغسې واکوالو په واکمنۍ کې یو ځل بیا د ازادۍ او دیموکراسۍ انګازې خورې دي او ددې انګازو په منځ کې بیا د مطبوعاتو ازادي او د ازادو مطبوعاتو خبرې ډېرې زیاتې تودې دي.

ظاهراً خو ازادي، دموکراسي، ولسواکي، ټولنیز عدالت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مختګ، ازاد مطبوعات او د مطبوعاتو ازادي خورا خوږې خبرې دي، آن د سترو ارمانونو په توګه باید ورته وکتل شي، خوله بده مرغه چې په افغانستان کې د شعارونو او عملونو تر منځ زیات واټن وي، نه یوازې واټن وي، بلکې شعار او عمل زیات وخت یو د بل پر ضد واقع شوي دي، چا چې د (خلکو) شعار ورکاوه، هغوی خلک له منځه یوړل، چا چې د اسلام شعار ورکاوه هغوی اکثرو بیا د کفر له ګرېوانه سرونه راوکښل او د ځینو عملي جهاد پر فساد بدل شو او د ځینو چې د بهرنیو مداخلو د بندولو چغې وهلې هغوی بیا بهرنیان راوبلل، د همدې ۲۳ کلنې پخې تجربې له مخې په کابل کې د یوې ولسوالۍ د زورواکو قومندانانو د مطلق واک په حدودو کې د مطبوعاتو ازادي یو ځل بیا د همغې تجربې د تکرار تداعي ده، بیا به هم عملونه د شعارونو خلاف وي او په کابل کې خو یې اوس عملي بېلګه هم همداسې ده.

د کابل ټلویزیون او راډیو د پنجشیر ولسوالۍ د وګړو په لاس کې ده، له دولتي راډیو ټلویزیون نه یې د یوې ډلې او یوې ولسوالۍ خپرنۍ وسیله جوړه کړې ده، راډیو ټلویزیون کې چې د احمدشاه مسعود په باب دومره ستاینې او ویرنې خپرېږي، د لنډمهالې ادارې مشر حامد کرزي په باب دومره څه نه شته، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې پر ټلويزيون او راډيو د ټوپک شپېلۍ واکمنه نه وي، نو د نارسمي اشخاصو په باب به په رسمي خپرونه کې په دې کچه خپرونې شونې وي؟

څرنګه چې اوس په کابل کې د نړيوال سوله ساتي ځواک سرتېرو حضور شته او د دې هېوادونو حکومتونه د عمل او شعار تر بريده د ديموکراسۍ او مطبوعاتو د ازادۍ خبرې کوي، نو پر کابل باندې د اصلي واکمن ګروپ مخور هم غواړي خپل سکتارستي خصلت د مطبوعاتو د ازادۍ تر پردې لاندې پټ کړي، دوی پر دې پوهېږي چې دوی د بهرنيانو په مرسته د هېواد لوی اکثريت(پښتانه) د القاعدې او طالب تر نامه لاندې لږ تر لږه اوس په کابل کې له سياسي واکه محروم کړي، نو ځکه خو ميدان دوی ته تش دی، دوی خو په کابل کې پښتانه آن عادي ژوند ته نه پرېږدي، نو پاتې لاهغوی ته د مطبوعاتو د ازادۍ حقوق، نور نو که څوک څه خپروي هغه يا د دوی خپل خلک وي، يا به ورسره تنظيمي اړيکي لري، يا ژبني، سيمه ييز، قومي او نور روابط، دوی به هڅه وکړي چې د ديموکراسۍ تمثيل وکړي، خو د دوی مالي سپورټ او فکري کيلي به واکمنې ډلې سره وي.

اساسي خبره داده چې په لنډ مهاله اداره کې د اساسي واکمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګروپ عملونه او د مطبوعاتو ربښتينې ازادي يو د بل خلاف دي، دا واکمن اکثره په جنګي جرمونو کې ککړ دي او د ازادو مطبوعاتو رسالت دادی چې د دا ډول جنګي جنايتکارو له څېرو څخه پرده پورته کړي، خوکله چې واکمن پر دې پوه شي چې زما په اوږو کې شګه ده، نو بيا خو هېڅکله داسې ازادۍ ته اجازه نه ورکوي.

د کابل د لنډمهالې ادارې د دوو واکمنو ډلو تر منځ يو غټ نظري او عملي توپير پروت دی، د روم د سولې د بهير اووه تنه وزيران چې ښاغلی حامد کرزي هم له هماغې جملې څخه دی، داسې خلک دي چې په هېڅ ډول جنګي جرمونو ککړ نه دي، ټول د اهليت او مسلک خاوندان دي، دوی په دولت کې حقوقي صلاحيت لري خو عملي واک يې ډېر کم دی، خو په مقابل کې د نظار شورا ډله چې اکثره د يوې ولسوالۍ اوسېدونکي دي او په حکومت کې د مطلقيت تر بريده واک ورسره دی، واقع ده، د دې ډلې زياتره غړي په جنګي جرمونو ککړ دي، د روم د سولې بهير غړي وزيران داسې فکر کوي چې دوی خو هسې هم جنايت نه دی کړی، پرېږده چې مطبوعات ازاد شي، چې له دې نورو جنايت کارانو خو بنګې وباسي، خو د نظار شورا غړي بيا فکر کوي چې ظاهراً به د مطبوعاتو په ازادۍ د امريکا متحده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایالات خوشاله کړو، ځانپلوي مطبوعات به ازاد کړو او د مخالفو خولې به وتړو او په دې ډول به پر خپلو بدرنګو عملونو پرده خوره کړو.

په اوسني وخت کې د مطبوعاتو ازادي له دغسې متضادو لارو او واټونو څخه تېرېږي، دلته یو ځل بیا خپله اساسي خبره راغبرګوو چې د یوې ولسوالۍ په حاکمیت کې د مطبو عاتو ازادۍ مانا د ځان تېر ویستل دي، ددې خبرې اصلي علت دادی چې د مطبوعاتو ازادي د دې خلکو له سیاسي ګټو سره متضاده ده، که مطبوعات ازاد شي نو هغه به ضرور ولیکي چې یوې ولسوالۍ ته د ټول هېواد د برخلیک ټاکلو حق د هغه هېواد له ولس سره چورلټ ظلم او ناروا کار دی.

د ابو حنیفې مدرسې فارغ باید په قضا - څارنوالۍ کې مقرر شي نه د امنیتي او دفاعي چارو د مسول په توګه.

د هر جعلي نوټ ګرځول یو جنایي او سیاسي جرم دی پاتې یې لاچاپول، نو روسیه چې اوس هم نظار شورا اواستاد رباني ته په ټنونو پیسې چاپوي، ددې مسلې ډاګیزول او پوښتنه به څنګه کېږي؟

د امریکا متحده ایالتونو او د نظار شورا د واکمنې ادارې دادعاوو پر بنسټ د یوې فرضي په توګه که طالبان(له Aنه تر Z)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ټول جنايتکار وګڼل شي، نو تر طالب د مخه جنايتکاران چې په کابل کې يې (۲۵) زره خلک ووژل، د هغو حساب به څنګه شي؟ د کابل په افشارو، دربيمه کارته او نورو سيمو کې چا هزاره ګان په ډله ييز ډول ووژل؟

هغوی چې په سرونو کې يې ميخونه ټک وهل او خلکو ته يې د مړي نڅا ښودله، هغه خلک څه شول؟

د شهيدې ناهيدې په شان د نورو لسګونو شهيدو خويندو قاتلين څه شول؟ چاپټ کړل او دچا په ليکو کې ننوتل؟

د هېواد په شمال کې د طالب په نامه د هر پښتون سرومال او عزت لوټوونکي د چا وسلوال کسان دي؟ دفاع او کورنيو چارو وزارت، کوم جنايتکار تر اوسه پورې ونيو؟

په مزار شريف کې د جنرال مالک او محقق د جنايتونو دوسيه چاته وړاندې کېږي؟

د شمالي سالنګ، بنګي پل، متهک پل او نورو پلونو د الوزولو مسوليت د چا پر غاړه دی؟

په کعبه شريفه کې د قسم خوړونکو پر خبرو به دبيا باور نتيجه څه وي؟ او همداسې نورې هغه په سلګونو او زرګونو (ولې) چې د اوسنيو واکمنو پر وړاندې پرتې دي او ځواب ترې غواړي، خو که دې پورتنيو يادونو سره سره اوسنۍ واکمنۍ کې د زغم روحيه پياوړې شوې وي، خپلو عيبونو ته يې پام شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، د سمون لپاره يې هڅه کوي، د خپل ځان ترڅنګ نور هم زغمي، په زړونو کې يې د کينې پرځای د مينې او ولولې څپې غالبې شوې وي او رښتيا هم د زړه له تله غواړي مطبوعاتو ته ازادي ورکړي، نو دا به زموږ د هېواد په تاريخ کې د فکري او ژبنۍ ازادۍ په برخه کې يو ځلاند څپرکی وي. د مطبوعاتو ازادي له يو لړ کمو زيانونو پرته بې شمېره ګټې لري، ځکه که مطبوعات ازاد شي، د ولس او حکومت ترمنځ نېغ په نېغه ذهني اړيکي ټينګېږي، د سالم انتقاد روحيه پياوړې کېږي، پر واکمنو باندې د ولس د باور کچه اوچتېږي، ټولنيز عدالت ورسره تامينېږي، ذهني پرمختيا ورسره رامخته کېږي، که واکمن رښتيني خدمتګاران وي د ازادو مطبوعاتو له لارې په ولس کې نور هم خپل محبوبيت زياتولای شي، ولس د نړۍ د تمدن له کاروانه خبرولای شي، د ګڼو استعدادونو غوړېدو ته لاره اوارولای شي، خو لنډه دا چې ازاد مطبوعات په سلګونو نه اټکلېدونکې ګټې لري. موږ له اوسنيو واکمنو هيله لرو، لکه شعار يې چې ورکړی همداسې يې په رښتيني ډول عملي هم کړي او يو ځل بيا د شعار د مخالف عمل تېره ترخه تجربه تکرار نه کړي.

په هېواد کې د رښتينو ازادو مطبوعاتو د خپرېدا په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېواد کې
د واک انحصار څنګه له منځه تللای شي؟

هرکله چې زموږ په هېواد کې يوې سياسي ډلې واک ترلاسه کړی او هغه يې بيا په خپل انحصار کې ساتلی نو عام ولس ورڅخه خوابدی شوی او بيا يې ورسره کرکه پيدا شوې ده.

هرڅومره چې واکمنو پر خپل واک ټينګار کړی همدومره يې مقابل لوري سخت افراطي غبرګون ښودلی او کله چې يې هغه واکمن سياسي جريان راپرځولی نو بيا يې دې بل ځای نيولای، دوی بيا هم همغه تجربه تکرار کړې او تر دې اوسه لا دا لړۍ روانه ده.

له ۱۳۵۷ل کال راهيسې چې کوم افراطي حکومتونه راغلي، که ښي اړخي وو که کيڼ اړخي هغه ټول، ولس ته نامعقول وو. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته سياسي واک قومي بڼه خپله کړه. د استاد رباني او جميعت واکمني مانا د تاجکانو واکمني، دې خبرې وزن او حقيقت هم درلود، ځکه په وروستيو کې ددې تنظيم موخه او هدف خپلې قومي، سيمه ييزې او ژبنۍ ګټې وې او دا يې عملاً ثابته کړې وه. ددې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې چې هغه وخت کوم ځواکمن ګوند جنګېده هغه د انجنیر حکمتیار اسلامي ګوند و، چې اسلامپاله ایډیالوژي یې درلوده او ملتپالنه یې د ایډیالوژۍ په حدودو کې نه ځایېدله. حکمتیار د خپلو سیاسي او ایډیالوژیکو ګټو لپاره له جمیعت تنظیم سره جګړه کوله، خو ځرنګه چې دی په خټه پښتون و نو جمیعتیانو دده جګړې ته قومي بڼه ورکوله او غوښتل یې په دې ډول خپل قوم پلمه او د خپلو ګټو ساتنه وکړي. نور لړه کې یې هم په همدې نامه راپارول، خو دا ټولو ته معلومه ده چې حکمتیار هېڅکله هم نه په عمل او نه په وینا کې په شعوري توګه د اکثریت د قومي حقوقو د خوندي کولو لپاره مبارزه کړې ده. د استاد رباني د بې کفایته واکمنۍ له امله په هېواد کې د طالبانو د اسلامي تحریک په نامه یو بل سیاسي مذهبي جریان ته ذهني او عملي لاره اواره شوه. دې تحریک د افغانستان له پنځه نوي فیصده خاورې څخه د جمیعت او نظار شورا ټغر ټول کړ او د یوه واحد حاکمیت تمثیل یې وکړ.

د طالبانو اکثره غړي پښتانه وو، خو ددوی مبارزه ددوی د خپل تعبیر مطابق سوچه مذهبي مبارزه وه او پر همدې بنسټ یې د خپل حاکمیت ستنې ټینګې کړې وې. دوی قومیت، ملت پالنه او ژبپالنه یو شرک باله، دا چې په پښتو یې خبرې کولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

علت یې دا و چې بله ژبه یې زده نه وه. طالبانو په سلو کې دوه سوه یو مذهبي نظام حاکم کړ، ددوی په نظام کې له ملا او طالب پرته بل هېچا ته اړتیا نه وه او نه ورته د تقرر چانس برابرېده، ان د ترافیکو او روغتونونو د ریاستونو رئیسان یې هم ملایان ټاکل شوي وو. خو جمیعتیانو د طالب واکمني هم د پښتون د واکمنۍ په نامه یادوله او انګېرله او نړۍ ته یې هم دا ښودله چې دا د پښتنو واکمني ده.

طالبان په پای کې د یو نړیوال ټکر په نتیجه کې له منځه لاړل او د تخت وبخت او کبر جام یې نسکور شو. یو ځل بیا همغو ټوپکسالارانو او پاټکسالارانو ته واک ورسېد چې طالبانو زیاتي د مرګ کومي ته ور ټېلوهل، خو د یو نړیوال تصادف او تصادم له کبله د مرګ له خولې څخه وژغورل شول او د بي ۵۲ الوتکو په زور د کابل پر تخت کېنول شول. دا ځل داسې هیله کېده چې نظار شورا به همغه پخوانۍ نظار شورا نه وي، دا ځل به یې له حالاتو درس او عبرت اخیستی وي، دا ځل به افغان ولس ته دا ثابتوي چې دوی د واک په لټه کې نه دي، دوی ته یوازې همدا انعام بس دی چې د مرګ له کومي را ایستل شوي او همدا شکرانه ورته کفایت کوي، خو دوی یوځل بیا د بل ورکړې واکمنۍ په بهیر کې ثابته کړه چې ددوی په خصلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ ډول بدلون نه دی راغلی؛ څه چې ښځـوا وو همغسـې دي او ان تر هغه لا هم بتر شوي دي.

نظار شورا دا ځل پر واک داسې خېټه واچوله، چې تـر دوی د مخه ټولې واکمنۍ یې چلنج کړې، د هېواد پـه پنځـه زره کلـن تاریخ کې هېڅکله هم یوې ولسوالۍ ته داسې بشپړ واک نـه و ور رسېدلای.

په اوسني وخت کې پنجشېر ولسوالۍ ته شـپږ وزارتونـه، ۱۷ معینیتونـه او (۸۳۲) ریاسـتونه ورکـړل شـوي دي. لـه شـپږو وزارتونو پرته څو داسې نور لوی ریاستونه دي چې تـر وزارتـه یې هم واک وځواک زیات دی، لویه څارنوالي، سـره میاشـت، راډیو ټلویزیون. یوازې د کابل ښار د ۱۲ګونو امنیتـي حـوزو له جملې د (۱۳) امنیتي حوزو قوماندانان پنجشېریان دي، پـه بهرنیو سفارتونو کې هم همـدا حـال دی. پـه سـلو کـې اتیـا برخې کار کوونکي او سفیران یـا پنجشـېریان دي او یـا هـم د نظار شورا پلویان.

د نظار شورا غړي پر واک دومره مین دي چـې اوس خپـل پخواني موئتلفین؛ جنرال دوستم او وحدت ډله هم نه مني او میم زرما ټوله زما غواړي. ملګري ملتونه او سوله ساتی ځـواک هم څـه اساسـي رول نـه لـري، دوی نـه دا ګیلـه ده چـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د خلکو ساتنه نه کوي، بلکې د نظار شورا واک ساتي. په کابل کې ددې لپاره پراته دي چې څوک پر نظار شورا برید ونه کړي او واک يې ونه لړزوي، يوازې نظار شورا ته د ټوپک ګرځولو اجازه شته نور هېچا ته هم نه شته، دوی اوس هم يوې ډلې ته حکومت وايي، که دا ډله هرڅه کوي، که وزيران وژني، بنديانوي يې، که خلک وژني، موټر تښتوي او يا عامه شتمنۍ لوټوي، دوی ته اجازه شته، خو بل هېچا ته اجازه نه شته، چې پر دوی برید وکړي. که له شمال نه کابل ښار ته په سلګونو زره وسله وال او ټوپکوال داخلېږي، هغوی ته اجازه شته خو که له سوېل ختيځ او لويديځ څخه څوک له چاقو سره هم ښار ته داخلېږي نو پلټنه او څارنه يې کېږي.

په خواشينۍ سره بايد ووايو چې ملګري ملتونه اوس يوازې د نظار شورا د ساتنې دنده سرته رسوي او دې بانـدې عام افغان ولس سخت ګيله من دی. دې کې شک نه شته، چې که د ملګرو ملتونو پوځونه په کابل کې نه وي، په کابل کې ديوې ولسوالۍ حکومت يوه مياشت هم ژوند نه شي کولای، نو که ملګري ملتونه غواړي په رښتيا هم د افغان ولس باور را خپل کړي، بايد ديوې خاصې ډلې ملاتړ او ساتنه پرېږدي، بلکې د ټول ولس ساتنه او ملاتړ وکړي. لازمه خو داده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې باید د هېڅ یوې ډلې وسله وال کسان نه وي چې ټول ملت کابل خپل ښار او مرکز وګڼي، که چېرې حالت همداسې روان وي او دیوې ولسوالۍ حکومت جاري وي، نو بیا به ددې ظلم د پرځولو لپاره یاکینهلاسي یا ښیلاسي افراطي حرکت ته ضرورت وي او را پیدا کېږي به. بیا به د جنګونو لړۍ پیلېږي، بیا به کابل محاصره کېږي، بیا به وینې تویېږي او د یوې ولسوالۍ واک به ختمېږي، خو مخکې تر دې چې خبره دې حد ته ورسېږي، ښه به وي چې ملګري ملتونه، د نظار شورا بهرني ملاتړي، د امریکا متحده ایالات او نور پر یوه معقوله طرح غور وکړي، چې هم د افغان ولس غوښتنې او هیلې پوره کړي او هم د نړیوالې ټولنې تشویشونه رفع کړي.

هم زموږ د ولس او هم د ټولې نړیوالې ټولنې باید دې ته پام وي چې په کابل کې داسې یوه ډله واک ته رسول شوې چې هغه د هېواد په زیات شمېر جنګونو او وژنو کې پوره لاس لري، له انساني او سوله ییزو لارو یې لرې کول یو خوب وخیال دی او پرځای پرېښودل یې هم هېواد ته زیات زیان رسوي، نو د محوه کولو ښه لاره یې داده چې نړیواله ټولنه یې له ملاتړه لاس واخلي.

ددوی ډله او عسکر، د دولت او پوځ په نامه په رسمیت ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژني، خپلې مرستې پرې بندې کړي، يا ددوی قوتونه لکـه د نورو تنظيمونو د ځواکونو په شان له کابله وباسي، کـه چېـرې دا نه کوي، نو نړيوال سوله ساتی ځواک دې له کابله د هېواد نورو لويو ښارونو ته لاړشي، بيـا بـه هلتـه د يـوې ولسـوالۍ د عسکرو زور معلوم شي چې څومره وخت پـه کابـل کـې پـاتې کېدلای شي او خپل واک ته دوام ورکولای شي.

هغه وخت به يا له کابله وځي او يا به د ملت ارادې ته غاړه ږدي، خو که د اوس په شان سوله ساتی ځواک په کابـل کـې يوازې ديوې ولسوالۍ د واکمنۍ ساتنه کوي او هغـوی خپلـو کارونو ته خلاص مټ پرېږدي او د نورو لاسونه ورته تـړي. نـو دا کار خو بيا نه د ملګرو ملتونو له منشور سره سمون خوري او نه د افغانستان له ملي ګټو سره.

په افغانستان کې د انحصاري حکومتونو د پای ته رسېدو او
د ملي حکومت د جوړېدو په هيله
په درنښت
دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې څول، څول ساتي؟

د افغانستان د اوسنۍ غمیزې په بهیر کې به تل داسې فکر کېده چې که نړیواله ټولنه (ملګري ملتونه)، د امریکا متحده ایالات او نور ځواکمن هېوادونه د افغانستان حالاتو ته ډېر پام راواړوي، نو د مشورې سر به پیدا شي او مسئله به ژر اواره شي، دا د نظر په توګه دحل یوه ښه لاره وه، خو هر وخت چې یوه نظریه د تطبیق او عمل جامه اغوندي، هغه وخت معلومېږي چې نظریه لویه ده که وړه، نیمګړې ده که پوره، کره ده که ناکره، د پېښې هر اړخ ته د هغې دلید وړانګې ورسېدی شي او که نه، لنډه دا چې ټوله پېښه په بشپړ ډول رانغاړلای او ټولولای شي که نه؟ دغه پوښتنې او خبرې هغه وخت حلېږي او سپېنېږي چې نظریه د عمل ډګر ته وړاندې شي.

اوس دادی په افغانستان کې د ملګرو ملتونو او د نړۍ دسترو ځواکونو د عملي حضور، همکارۍ او مداخلې نظریه د تطبیق ډګر ته وړاندې شوې او دادی نږدې شپږ میاشتې پوره کېږي، خو له دې زماني واټن څخه داسې ښکاري چې اوس لا هم د مشورې سر ورک دی او یا څوک قصداً نه غواړي پیدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کړي. يو اساسي او حقيقي خبره خو داده چې نړيواله ټولنه په تېره بيا د امريکا متحده ايالات ديو ځانګړي مجبوريت او واقعيت له مخې افغانستان ته راغلي او د خپلو ځانګړو هدفونو په لټه کې دي، زموږ د خلکو د هيلو او ددوی د هدفونو ترمنځ منحني خط موجود دی، ددې منحني خط هغه برخې چې زموږ د ولس غوښتنې او ددوی هدفونه سره موازي کوي، ګټه يې دواړو غاړو ته رسېږي، له هغه څخه دواړه لوري خوښ دي، خو هغه چې ټکر کوي طبعاً يو لوری به پرې خوشاله وي او په دې برخه کې نو امتياز د هغه چا په برخه دی چې زورور وي.

د امريکا په مشرۍ د نړيوالې ټولنې او زموږ د ولس د ټکر تر ټولو ستر ټکی ديوه ځانګړي جنګي او سياسي جنايتکار ګروپ واک ته رسول دي، دا ډله نه هېوادني ارزښتونه مني، نه ملي، نه انساني او نه هم اسلامي، خو څرنګه چې دې ډلې د طالبانو پرضد هلې ځلې کولې او طالبانو د نړۍ له ډېرو زورورو سره ټکر وکړ، نو نړيوالو د طالبانو د سقوط په بدل کې زموږ پر ولس دا ډله واکمنه کړه، يانې زموږ ولس يې له بارانه ناوې ته ودراوه، دلته اوس امريکا دې پسې نه ګرځي چې ولس دا خلک غواړي که نه؟ خو دې ته ترجيح ورکوي چې بس همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار خلک دي، فرمان اوامر ښه پرځای کولای شي، د نوکرۍ ښه او پخه مسلکي تجربه لري، له ډېرو سره يې سرونه خوځولي او ډېرو نورو ته يې سرونه ټيټ کړي دي.

دې جنګي ډلې بيا دا غنيمت ګڼلای چې د بهرني ځواک تر سيوري لاندې د نړيوال تروريزم ضد شعار په پلمه خپلې بقا ته دوام ورکړي او نور هم خپل ځان وپړسوي، هغه سيروم چې اوس د ګډ دښمن د له منځه وړلو په هيله دوی ته له بهره غځېدلی، ددوی دبقا اصلي عامل دی، دا جنګي ډله پر دې پوهېږي چې که نن بهرني ځواکونه نه وي، نو په کابل کې يې د ژوند شپې د ګوتو په شمار دي، نو هغه سياسي جنګي ډله چې له ولس سره په يو ځای پاتې کېدو کې د خپل عمر شپې دومره لنډې ويني، پرچا به ډډه لګوي؟ طبيعي ده چې پر بهرنيو ځواکونو به تکيه کوي. په بهرنيو لوبغاړو کې هم ټول ديوې لوبډلې خلک نه دي، هرڅوک خپله اجنډا لري، خو يوازې د لوبو ډګر يې يو دی (افغانستان). امريکائيان اوس د طالبانو او القاعدې په لټه کې دي، پر شمال ټلوالې ډېر په زغرده نه راځي، ايران او روس له نظار شورا سره ګډ ستراتيژيک هدفونه لري، دلته يې ښه اوږده مزي غځولي او تر امريکا ښه پخه او پخوانۍ سياسي سابقه لري، امريکا هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وېرې د حقيقت پر ځای د "ګوزارې" پاليسي غوره کړې او ددې ترڅنګ پر نظار شورا د ناز لاس هم راتېروي، نړيوال سوله ساتي ځواک چې د کابل پر واټونو او سړکونو ګزمې کوي، هم په اغېزمن ډول د نظار شورا د ساتنې او عمر اوږدونې لامل شوی دی، ددوی د فعاليت له امله د نظار شورا ملېشو ارامه ساه وکښله، خپل پکولونه، واسکټونه او دسمالونه يې لرې کړل، رېږې يې وخريلې، عسکري يونيفورم يې پرځان راکاږه، ځوک مديران شول، ځوک رئيسان شول، ځوک وزيران شول، ځوک جنرالان، ځوک ستر جنرالان او ځوک ان مارشالان.

له محلي قومندانی، ټوپکسالارۍ، پاټکسالارۍ، لوټ او تالان ښخه ښاري واکمنې، عصري درغلۍ او قانوني لوټ او تالان ته داخل شول، قانوني لوټ او تالان خو ورته ځکه وايو چې اوس يې د دولت او قانون ماسک پرمخ راکاږلای، نو اوس به کومه سرچينه او ځواک ددوی مټ تاو کړي او د غلا لاس به يې ونيسي. اوس ايله جاري ملېشې ديو منظم او په اصطلاح ملي پوځ تمثيل کوي، خلک هماغه دي، خصلتونه هماغه دي، لباسونه او موقعيتونه يې بدل شوي، هماغه پاټکسالاران دي او همغه پاټکسالاري، پخوا به يې په لويو لارو کې لوټ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالان کاوه، خو په کليوالي بڼه، اوس يې په ښارونو کې کوي، خو په ښاري بڼه. اوس لا ان هوايي ډګرونه هم ددوی له شرنه په امن کې نه دي، ان وزيران په الوتکو کې په چړو وهي او وژني يې. خو په نويو بڼو. ددې ډول جنايتکارانو يو بل غټ امتياز په اوس وخت کې دادی چې پخوا به دوی په کليوالي سيمو او لويو لارو کې کوم ناوړه کار ترسره کاوه، نو په کابل او يا کوم بل ځای کې به ددوی مخالف ځواکونه هم وو، دهيلې يو څرک به و، خو اوس نه په کابل او نه په کوم بل ځای کې کوم ښکاره او اغېزمن مخالف ځواک موجود دی، چې ددوی عملونه وڅېړي، د جناياتو دوسيه يې بشپړه او دوی محکمې ته راکش کړي، ځکه خو اوس دوی ته دا امتياز او واک حاصل دی چې هم وزير ووژني او هم د قتل د دوسيې د څېړلو صلاحيت د ځان کړي، نو کله چې په يوه ټولنه کې څوک خپله هم قاتل شي، هم قاضي او څارنوال، قاتلين به د چا له خوا په ګوته شي؟

البته دا خبرې په دې مانا نه دي چې زموږ ولس ددې ورتيا نه لري چې ددې ډول جنايتکارې ډلې پر وړاندې راپورته شي او د تخت کاسه يې نسکوره کړي او يا يې لږ تر لږه د مخالفت لپاره وسلوالې ډلې جوړې کړي، خو دا چې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې ډېر ژر دا کار نه کېږي، علت یې دادی چې زموږ ولس دیوې جنګي ډلې د سیاسي معاملې او د نړیوالې ټولنې دغلطفهمی، بې تفاوتی او د ځینو د غچ اخیستنې ښکار شوی دی.

زموږ پر ولس په تېره بیا پر اکثریت اوس د القاعدې او طالب ټاپه لګېدلې. اوس چې هرڅوک په کابل کې د اصلي واکمن ګروپ (نظار شورا) پرضد پاڅون کوي، نو د هغوی له خوا بهرنیو ځواکونو په تېره امریکایانو ته داسې ښودل کېږي چې دا ټول طالب او القاعده دی، مانا دا چې د نظار شورا هر سیاسي مخالف، طالب او القاعده دي، ان هغه ډلې چې د طالبانو تر پیدا کېدو د مخه یې دوی سره خونړي جنګونه کړي وو، هم د طالبانو په شمېر کې راولي.

بهرني ځواکونه په تېره بیا امریکائیان د افغاني ټولنې یو دقیق تصویر او تحلیل نه لري او یا هم تر لږه اوس نه غواړي پر واقعیتونو پوه شي، نو ځکه خو د نظار شورا مشورې پرې ډېر اغېز کوي او سر ورته خوځوي، له همدې کبله خو په اوسني وخت کې په افغانستان کې بهرني پوځي ځواکونه او کورنی واکمنه پوځي ډله د یو بل ساتنه کوي نه د ولس.

خو اوس پوښتنه داده چې د افغانستان د ملي ګټو خلاف

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې يو حالت به تر ډېره دوام وکړي او که نه له منځه به لاړ شي؟

حقيقت دادی چې څوک تر پايه پر واقعيتونو خاورې نه شي اړولای، خو دا خبره هم رښتيا ده "څو چې رښتيا راځي دروغو به کلي وران کړي وي"، د امريکائيانو او نظار شورا يارانه ډېره باوري نه ده، ځکه چې د نظار شورا اصلي حاميان روسيه او ايران دي، دا هېوادونه له امريکا سره په ستراتيژۍ کې جوړ نه دي، خو اوس وخت کې د روس او امريکا ځينې هدفونه منطبق شوي او ايران هم د طالبانو له شره ژغورل شوی، پلوي ډلې يې واک ته رسېدلي او د فرهنګي ستراتيژۍ د تطبيق لړۍ يې پيل شوې ده، خو دا حالت ډېر دوام نه کوي، څه موده وروسته کېدی شي ددوی ګټې يو ځل بيا په ټکر کې شي، هغه وخت نو بيا نظار شورا نه شي کولای چې درې هندوانې په يو لاس کې ونيسي، د نظار شورا د عمر د لنډون نور عوامل د هغوی خپل ناوړه عملونه، جنګي جرمونه، قومي تعصب او د واک چورلټ انحصار دی، دا هغه لاملونه دي چې د بهرني ملاتړ د نشتوالي او يا لږ تر لږه د ملاتړ کموالي په حالت کې ددوی عمر له کاله، مياشتو او له مياشتو ورځو ته رالنډولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانا دا چې په هېواد کې د اوسني واکمن حالت پای ته رسېدو زیات واک د بهرنیو ځواکونو په لاس کې دی، ځکه چې دا حالت هم همدوی واکمن کړی دی، هغه د شاعر خبره:

شومره چې زه یمه خبر له ملکه
د مشورې سردی بهر له ملکه

په هېواد کې دملي ایډیالوژۍ او ملي ستراتیژۍ پر بنسټ د یو ملي حکومت د جوړېدو په هیله.

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې قانوني واک او عملي واک

د کاغــــذ پرګل بلبلې نه ټولېږي
بې مېوې دی باغ و بڼ د ریا کار

په هره ټولنه کې د هغې ټـولنې د پرمختیـا، سـمون او سـوکالۍ لپاره پر قانون، قانونیت او د هغو پر واکمنۍ ډېر ټینګار کېـږي او دا د ولس د هوساینې اساسي لامل ګڼـل کېـږي. پـه ګڼـو ټولنـو کـې کېدی شي همدې کار غوره نتیجه ورکړې او ولس یې د ښېرازۍ پر لوري خوځولای وي، خو زموږ په ټولنه کې لا تر اوسه پورې قانون پوره واکمن شوی نه دی او په تېره بیا د واک د قـانوني او عملـي بنې او شکل ترمنځ واټن او تضاد موجود دی. مانا دا چې قانون لا د زور ځای نه دی نیولای، کله خـو قـانون وي او د عملـي کېـدو لپاره یې زور نه وي، کله بیـا زور وي خـو قـانون نـه وي، کلـه بیـا قانوني واک یو چا سره وي خو عملي واک نه لري، کله بیـا عملـي واک یو چا سـره وي خـو قـانوني واک نـه لـري. د افغانسـتان پـه لنډمهاله شپږمیاشتنۍ اداره کې هم واک او قـانون نـا انډولـه و او اوسنۍ منځمهاله اداره کې هم د واک عملي او قـانوني وېـش لـه همدغسې یو جنجـالیز او بحرانـي حالـت څخـه تېرېـږي. همدغـه بحران او نا انډولي ددې سبب شوي چې د کابل اداره بـې ثباتـه شي او ولس ته د خیر پرځای شر ور پېښ شي. دساري په توګـه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډمهاله اداره کې ښاغلي کرزی صيب د ادارې د مشر په توګه د قانون له مخې د دولت لومړی او اساسي شخص ګڼل کېږي او بايد د واک کيلي وګڼل شي. دا خو د کرزي صيب قانوني واک و، خو په خواشينۍ سره چې په عملي ډول د کرزي صيب د واک کچه ډېره ټيټه وه، ان دده په اداره کې د چارو د ادارې د رئيس يوسف اعتبار عملي واک تر ده زيات و.

د بېلګې په توګه په لنډمهاله اداره کې يوسف اعتبار په دې توانېدلای چې له کرزي صيب سره د ګڼو افغان شخصيتونو، قومي مشرانو د کتنې مخه ونيسي او ګڼ شمېر هغه اسناد او غوښتنليکونه چې د کرزي صيب لاسليک او حکم پرې لازمي وو، له ځان سره خوندي کړي او کله چې بيا کرزی صيب د کوم سفر په نيت وتلای نو ده ټول اسناد په محمدقسيم فهيم چې د کرزي صيب مرستيال او د فاع وزير ګڼل کېږي، لاسليک کړي. د باوري او د قيقو سرچينو له مخې په لنډمهاله اداره کې چې يو ځل کرزي صيب يو بهرني هېواد ته سفر درلود، يوسف اعتبار له همدغه څو ورځني غيابت نه ګټه پورته کړه او په مجموعي ډول يې د (۸۰۰) تنو د تقرر اسناد چې د نظار شورا له خوا يې سپارښتنه شوې وه، په فهيم لاسليک کړل، په دې کې اکثره کسان د پنجشېر ولسوالۍ وو، چې د دولت په حساسو پوستونو کې مقرر شول. له دې جملې نه د راډيو ټلويزيون د هغه وخت د رئيس تقرر و چې پخوا ځنډول شوی و.

يوسف اعتبار په لسګونو ځله دا کار کړی چې اساسي اسناد له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان سره ساتي او کله چې کرزی صيب چېرته په کورني او بهرنـي سفر ووځي نو بيا دې ددې اسنادو دوسيه فهيم صيب تـه وړانـدې کوي. له همدې کبله په کابل کې د دولت د واک بيلانس داسې نا انډوله دی چې د هېواد په پنځه زره کلن تاريخ کې يې بېلګـه نـه شته او نه هم په جنوبي افريقـا کـې چـا د اپارتائيـد داسـې بېلګـه ليدلې ده. په کابل کې اساسي واک د افغانستان د ټـول نفـوس لـه صفر اعشاريه درې(۳، ۰) فيصده وګړو سـره دی او نـور نهـه نـوي اعشاريه اووه (۷,۹۹) سلنه ترې بې برخې ده. کـه چېـرې د ګـردې نړۍ د هېوادونو د حکومتونو تشکيلات راوسپړل شي، نو پـه يقـين سره ويلای شو چې هېڅکله به هم داسې نا انـډولي پـه کـې ونـه ليدل شي، د بيړنۍ لويې جرګې لپاره د انتخابـاتو د کـړنلارې لـه مخې په افغانستان کې د ټولو ولسواليو شـمېر اوس (۳٦۲) ولسـواليو ته رسېږي، خـو لـه دې ټولـو (۳٦۲) ولسـواليو څخـه واک اخيسـتل شوی او يوازې يوې ولسوالۍ (پنجشېر) تـه ورکـړل شـوی دی. دا ددې خبرې ښکارندويـه ده چـې پـه افغانسـتان کـې د قـانوني او عملي واک ترمنځ زيات واټن موجود دی، په همدې لنډمهاله اداره کې د قانون له مخې بايد د پيسـو ټـول واک خپلـه کـرزي صـيب، ماليې وزارت او د افغانستان بانک سـره وای. خـو پـه عملـي ډول داسې نه وه، پيسې په روسيه کې چاپېدې، په کانتينرونو کـانتينرونو استاد رباني ته چې دا وخت يې په افغانستان کې هېڅ ډول رسمي دنده او مکلفيت نه درلودل او همدارنګه جنرال فهيم تـه راتللـې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پرې د کرزي صيب زور رسېده، نه د ماليې وزارت او نه هم د افغانستان بانک.

نړيوالو سوله ساتو ځواکونو او امريکايانو ته هم دا خبره ښه معلومه وه، خو ټولو ځانونه غلي کړي وو. تر بېړنۍ لويې جرګې پورې په افغانستان کې د قانوني او عملي واک ترمنځ هېڅکله هم توازن رانغی او په دې ټوله موده کې عملي واک پرقانوني واک حکومت وکړ، په نتيجه کې په لسګونو زرو نا اهلو کسانو د دولت په اکثرو پوستونو کې ځای ونيو.

کله چې خبره لويې جرګې ته ورسېده، نو داسې هيله وه چې قانون بايد واکمن شي، هرڅوک بايد د خپلو قانوني حدودو تر بريده واک ولري. لويې جرګې پر کرزي صيب ډېر غټ باور وکړ، له (۱۵۰۰) تنو څخه (۱۲۹۵) تنو کرزي صيب ته په دې خاطر رايې ورکړې چې دولت کې مثبت بدلون راولي او نا مشروع واکمنې ختمه کړي، خو کرزي صيب له هرې منفي وجې چې و يو ځل بيا پر ټوپکسالارانو او جنګسالارانو د خپلې مينې او لوريښې لاس راکاږه، بيا يې واک همغو کسانو ته وسپاره چې دا ټولې ناخوالې ترې ټوکېدلې وې. يو ځل بيا يې مرېې پر ګودام پيره کړې، ان دا چې د خپل رياست د چارو د ادارې رئيس ښاغلی اعتبار يې هم لرې نه شو کړای، چې د کابل د فاشيستي او تبعيضي ادارې په ترکيب او جوړښت کې ډېر اساسي رول لري او ان د کرزي صيب او ولس ترمنځ حايل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظار شورا ته نه یوازې ددې واک ورکړل شوی چې دحکومت په ټولو اساسي پوستونو کې د شمال ټلوالې غړي په تېره بیا پنجشېر ګروپ مقرر کړي، بلکې ددې حق هم ورکړل شوی چې هغه پاتې یوه نیمه څوکۍ چې پښتنو، هزاره وو او ازبکو او یا نورو قومونو پورې منسوب اشخاصو ته رسېږي، په هغو کې هم د خپلې خوښې غوراوی او چاڼ وکړي، څوک چې بیا دوی ته ډېر نږدې وي، همغه بیا پر دې څوکۍ کېنوي، د بېلګې په توګه به تاج محمد وردګ یاد کړو چې د نظار شورا ډېر نږدې پلوی دی او په امریکا کې د ستمیانو د نشراتي ارګان (امید) جریدې ډېر نږدې همکار او ملګری پاتې شوی، د یادونې وړ ده چې امید جریده او ستمیان اساساً د افغانستان وجود نه مني او د افغان او افغانستان له تصور سره مخالف دي، خو ښاغلی تاج محمد (وردګ) صیب یوازې نسلي پښتون دی چې ددې افغان ضد خپرونې همکار او ملګری پاتې شوی دی.

له بل پلوه تاج محمد وردګ صیب له پنجشېریانو سره خپلولي هم لري او عمر یې هم تر اتیا کلونو اوړي (د عمر دومره زیاتوالی په اداري بې کفایتۍ کې ستر رول لري)، د همدغو عواملو له کبله د کابل په اداره کې پنجشېر ګروپ غوره وبلله چې د کورنیو چارو وزارت پوست د پښتنو د سمبولیکې استازۍ په توګه په تاج محمد وردک ډک کړي. په کورنیو چارو وزارت کې له تاج محمد وردګ څخه د همدې وزارت د یو بل لوړ پوړي پنجشېري چارواکي دین

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمدجرئت واک ډېر زيات دی.

د عملي واک دا نامشروع برید ان تر دې پورې غځېدلی چې په دې وزارت کې د وزير د يوه پنجشېري سکرتر واک تر وزيره هم لوړ دی. په بهر کې په افغاني سفارتونو کې په سلو کې نږدې (۹۰) مامورين په پنجشېر ګروپ پورې تړلي دي او په بورسونو کې هم همدا حال دی.

همدغه حال پر اکثرو وزارتونو او ادارو واکمن دی، یانې دا چې هغه وزارتونه چې نېغ په نېغه شمال ټلوالې (پنجشېرګروپ) پورې تړلي، د هغو واک هم سل په سلو کې له پنجشېريانو سره دی او هغه ادارې چې له پنجشېر ګروپ سره نه دي، د هغو واک په سلو کې (۹۰) له پنجشېريانو سره دی، له نورو قانوني واکمنو سره د واک فيصدي ډېره کمه او په نشت حساب ده. په مجموعي ډول ټول واک صفر اعشاريه درې(۳,۰) فيصده وګړو ته سپارل شوی او نهه نوي اعشاريه اووه (۷,۹۹) فيصده خلک ترې محروم دي.

دا افراط پنجشېر ګروپ يوازې په خپل زور او طاقت زموږ پر ولس نه دی واکمن کړی، بلکې په دې کې ورسره روسیه، هند او ايران فعاله ونډه اخلي او د امريکا متحده ايالت هم ورسره سرخوځوي، ملګري ملتونه هم په کې د همکار رول ادا کوي. د همدغه ناقانونه واکمنو حاکمول دي چې د ټولې دنيا له سياسي، پوځي او اقتصادي ملاتړ سره سره په هېواد کې سوله او ثبات نه رامنځته کېږي او اقتصادي پرمختيا ته زمينه نه برابرېږي. که چېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېواد کې د نړيوالو دغلط افهام او تدبير تر چتر او سيوري لاندې د صفر اعشاريه درې (۳,۰) فيصده وګړو داسې فاشيستي او افراطي واکمني دوام مومي، نو د پنجشير ګروپ ملاتړي بهرنيان دې هم داسې فکر نه کوي چې نهه نوي اعشاريه اووه(۷,۹۹) فيصده ولس به لاس تر زنې کېني او يا به پر دوی ګلان شيندي، مجبور دي له هرې ممکنې لارې د خپلو حقه حقوقو د ترلاسه کولو لپاره هڅه وکړي او ځان وسلوال غبرګون ته تيار کړي. دا چې عام ولس دې حد ته رسېږي چې نور يې د صبر کاسه تر مورګو ډکه شي، وسله وال پاڅون او غبرګون ته لاس واچوي، نو تر هغه دمخه په کار ده چې ملګري ملتونه، د امريکا متحده ايالات او په مجموعي ډول ټول هغه بهرني قوتونه چې پنجشير ګروپ يې پر کابل واکمن کړی پرېکړه وکړي چې د پنجشير ګروپ دا فاشيستي، سکتاريستي او تبعيضي افراط پای ته ورسوي، په دې ډول به نړيواله ټولنه هم خپل بايللی اعتبار ترلاسه کړي، پنجشيرګروپ به هم د وسلوال غبرګون له سختې او دوی ته له منفي نتيجې څخه وژغورل شي او په هېواد کې به سولې او ثبات ته هم لاره اواره شي.

په هېواد کې د يو با ثباته او رښتيني ملي حکومت د جوړېدو په هيله

د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله، عدالت

او که دواړه؟

کله چې د امریکا متحده ایالاتو د طالبانو د ړنګولو لپاره ماشې ته ګوته ور وړله، نو هغه وخت ګڼو افغانانو او په تېره دلید او نظر خاوندانو سره دا پوښتنه زیاته مطرح کېدله چې د طالبانو بدیل او ځای ناستی به څوک وي او څوک به د هغوی ځای ډکوي؟ هغه وخت د امریکا غږ راډیو او یو شمېر نورو خپلواکو سرچینو په پټه یوه ټولپوښتنه او نظر غوښتنه کړې وه، ددې نظر غوښتنې نتیجه دا راوتې وه چې په سلو کې (۹۵) افغانانو ویلي وو: "د طالبانو تر سقوط وروسته چې هرڅوک راځي را دې شي خو چې پخوانۍ جنګي ډلې رانه شي". له پخوانیو جنګي ډلو څخه اصلي مقصد د جمیعت تنظیم او په تېره بیا د نظار شورا ډله وه، ځکه دا وخت نورې اکثره پخوانۍ جنګي ډلې د طالبانو له خوا له زوروځواکه غورځول شوې وې، یوازې د جمیعت تنظیم پاتې و، هغه هم د مرګ پر پوله شپې سبا کولې. د خلکو وېره دې وخت کې دا وه چې که بیا هم کابل د نظار شورا لاس ته ورشي، نورې ډلې به یې مخالفت ته را ودانګي او بیا به د جنګونو لړۍ پیل شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني ټولنې ته د نظار شورا کفایت او ظرفیت، د هغې په تېره څلورنیم کلنه نیمواکه واکمنۍ کې ښه معلوم شوی و، نو ځکه يې د هغې بیا واکمني دیوې ترخې تجربې تکرار ګڼله.

نړیوال ائتلاف په تېره بیا امریکایان هغه وخت سخت په غوسه وو او دخپل قهر څپې يې نه شوې کېنولای، نو ځکه يې په ډېره بیړه نظامي عملیات پیل کړل، په نتیجه کې سیاسي حل لاره او بهیر تر جګړه ییزې حل لارې شاته پاتې شول او بېرته همغه څوک پر کابل واکمن کړای شول چې خلکو ورڅخه وېره او کرکه درلودله او ښه يې نه ایسېدل. کله چې نظار شورا واک ته ورسول شوه، نو بیا ځينو داسې تصور او اټکل وکړ چې دا ځل به دا ډله د یو ملي حکومت جوړېدو ته لاره خوشې کړي او له تېرو تجربو څخه به عبرت واخلي، خو تر څو میاشتنۍ واکمنۍ وروسته څرګنده شوه چې د هغوی په فطرت او چلند کې کوم بدلون نه دی راغلی، تر هغه وروسته په هېوادنۍ کچه، سره له دې چې یو لړ بدلونونه راغلل، لویه جرګه جوړه شوه، د زعامت مشکل تریوه حده حل شو، عمراني کارونه پیل شول، ګڼ شمېر مهاجرین بېرته هېواد ته ستانه شول، خو بیا هم اساسي مشکل تر اوسه پر خپل ځای پاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې اساسي ستونزه سیاسي مسئله ده، پوځي ډلې هم دسیاسي عدالت د نشتوالي له امله رامنځته شوي، که چېرې په افغانستان کې په رښتینې بڼه سیاسي عدالت تامین شي او هره سیاسي ډله د خپل کفایت او هر قوم د خپل کمیت او کفایت له مخې د هېواد په سیاسي چارو او برخلیک کې شریک شي، نو نظامي ډلې ورو ورو خپل ارزښت او ماهیت له لاسه ورکوي. د سیاسي عدالت تر تامین وروسته ټولنیز عدالت، ټولنیز ثبات او هېوادني پرمختګ ته لاره اوارېږي، تر دې ټولو وروسته بیا مدني ټولنه جوړېږي، خو په خواشینۍ سره باید ووایو چې په افغانستان کې اوسنۍ سیاسي پرمختیاوې د ګڼو معاملو د پردې ترشا اوډل کېږي او ترسره کېږي.

اوسنۍ سوله او اوسنی سیاسي ثبات دواړه حقیقي نه دي، هم سوله تصنعي ده هم سیاسي ثبات. په سیاسي برخه کې یوه خاصه ډله واک ته رسول شوې چې دصفر اعشاریه درې (۳,۰) فیصده وګړو استازولي هم نه شي کولای، دا ډله دیو بهرني زبرځواک د الوتکو تر وزرونو لاندې خپل ژوند تېروي، که نن هم په افغانستان کې بهرني ځواکونه نه وي، په کابل کې د نظار شورا واکمني میاشتې لا څه چې څو ورځې هم دوام نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي کولای، علت یې دا دی چې نهه نوي اعشاریه اووه (۷,۹۹) فیصده خلک له واکه محروم دي. عام ولس اوس ځکه د نظار شورا پر ضد وسلوال بغاوت نه کوي چې مخې ته یې د نړیوال ائتلاف ځواکونه پراته دي او دوی له هغوی سره مخامخېږي، نو ځکه خو غلی مخالفت کوي او عملاً ستر نظامي ټکر نه شته. د ملګرو ملتونو چارواکي داسې فکر کوي چې څه خو (۸۰-۹۰) فیصده خلک خو خپل حقوق نه غواړي، په اصطلاح دا ظلم یې پر ځان منلای، دا یو څو فیصده خلکو ته چې واک ته رسېدلای، که له دوی څخه اوس واک اخلې، نو دوی وسلې ته لاس اچوي، ځکه چې تیارې وسلې هم ورسره دي، کله چې دوی وسلې ته لاس وروړي، نو جګړه پیښېږي، نو ښه داده چې که عدالت هم نه وي، نو لږ تر لږه خو به سوله تامین شي، همدا هم کفایت کوي. ملګري ملتونه په دې هم خپل نوم نه بدوي چې دوی اوس په افغانستان کې حضور لري او دوی نه غواړي ددوی په شتوالي کې په افغانستان کې لویې جګړې پیل شي، دهمدغسې معاملو په نتیجه کې نسبي سوله راغلې، خو عدالت په کې تر پښو لاندې شوی دی.

ملګري ملتونه او ځینې نور بهرنیان شاید داسې فکر وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دیوې ناعادلانه سولې ترټینګېدو وروسته به ورو ورو دایمي ټولنیز عدالت او سیاسي ثبات ته هم لاره اواره شي، ځکه چې د خلکو ترمنځ به د سولې کلتور دود شوی وي او د جګړې فرهنګ به کمزوری شوی وي، خو دلته تجربو ښودلې چې هره سیاسي جنګي ډله یو ځل واک ته رسېدلې، نو بیا یې خپله ټوله انرژي د خپل واک په ټینګولو او دخپلو مخالفینو پر ځپلو لګولې ده، جګړې همداسې دوام موندلای ترڅو چې واکمنه ډله له واکه پرځول شوې او تر هغه وروسته بیا همدا لړۍ تکرار شوې ده.

افغان ولس اوس له متمدینو هېوادونو او په تېره بیا له ملګرو ملتونو ګیله کوي چې په نورو ځایونو کې د زورواکۍ، ظلم او تشدد غندنه کوي، خو په افغانستان کې بیا دیوې جنګي ډلې له واکمنۍ سره هغه هم په دې پلمه چې سولې ته خطر پېښ نه شي، مرسته کوي او عمر یې اوږدوي.

څه موده دمخه په افغانستان کې د ملګرو ملتونو ځانګړې استازي ښاغلي لخدربراهیمي په شمال ولایتونو کې د شمال ټلوالې له خوا دشویو ډله ییزو وژنو د څېړنو په باب وویل: "مړي دې خدای وبښي موږ باید د ژوندیو غم وخورو" د اصولو له مخې دا خبره، سمه ده ځکه چې مړي هسې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا نه را ژوندي کېږي، ښه خبره داده چې دژونديو غم وخوړل شي خو اصلي خبره دعدالت ده، ترڅو چې عدالت تامين نه شي د نورو کړکېچونو د پېښېدو وېره شته. ښاغلی لخدر براهيمي وايي چې په اوس وخت کې موږ تر عدالته سولې ته زياته ترجيح ورکوو، مانا دا چې که ديوه جنګسالار تر وزر لاندې هم سوله رامنځته کېږي، موږ دهغه ترخه ماضي هېروو. خو زموږ د ولس هيله بيا داسې نه ده، ولس د جنګسالارانو او ټوپکمارو د چلونو، وعدو، سوګندونو او پرله پسې ژمنو يوه ډېره پخه تجربه او تاريخچه لري. د جنګسالارانو ژمنې او سوګندونه ان د کعبې شريفې تر حرمه هم رسېدلي، خو بيا هم جنګونه او عداوتونه بند شوي نه دي، ملګري ملتونه داسې فکر کوي چې دا ځل نو جنګسالاران اصلاح شوي او تېر عملونه بيا نه تکراروي. جنګسالارانو اوس ځکه ځان غلی کړی چې د امريکايي بي ۵۲ الوتکو څخه د وېرې احساس کوي، دوی وايي تر هغو چې مو امريکايانو او ملګرو ملتونو سره شپې تېرېدلې، هغه به تېروو او کله چې دوی په خير سره له افغانستانه رخصت شول، نو بيا به بېرته د خپل فطرت او طبيعت له مخې کار کوو. ولس سره دا وېره هم شته چې په افغانستان کې دنړۍ د ګڼو هېوادونو له دومره ستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواک سره سره بیا هم چا جنګسالارانو سره حساب ونه کړای شو، نو بیا به وروسته تر دې موږ په تش لاس له هغوی سره څه وکړای شو؟

لنډه دا چې ولس عدالت غواړي، هم د پخوانیو حسابونو تصفیه غواړي او هم په اوسني وخت کې دپخوانیو جنګسالارانو د واکمنۍ پای ته رسېدل، ځکه دوی وېره لري چې په همدې ډول به د جنګسالارانو د واک لړۍ وغځېږي، بیړنۍ لویه جرګه یې یو ښه مثال دی، چې جنګسالارانو کرزی صیب او نړیواله ټولنه (ملګري ملتونه) مجبور کړل؛ دلویې جرګې له خوښې پرته نوې کابینه جوړه کړي او پخوانیو جنګسالارانو ته بیا غټ غټ امتیازونه ورکړي.

زموږ په اند د ولس دا وېره پرځای ده، که چېرې سوله او عدالت په موازي ډول پرمخ لاړ نه شي او د لویې جرګې په شان عدالت تر سولې قربان شي، نو دایمي سوله او سیاسي ثبات ناشونی کېږي. دلویې جرګې تر پای ته رسېدو وروسته کرزي صیب په یوه خصوصي ناسته کې ویلي وو:"موږ په لویه جرګه کې عدالت تر پښو لاندې کړ او سولې ته مو چیلنج ورکړ"، مانا دا چې په وزارتونو کې د جنګسالارانو ونډه ښه درنه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا علت دی چې له لویې جرګې څخه تر اوسه پورې په هېواد کې د دایمي سولې، سیاسي ثبات، ملي اردو او ملي پولیسو (ځارندوی) د جوړېدلو په لاره کې ډېر کم پرمختګ شوی دی.

موږ هیله لرو چې ملګري ملتونه په خپله افغان پالیسۍ کې بدلون راولي او د جنګسالارانو تر وزرونو لاندې د سولې بهیر همداسې پرمخ بونه ځي، بلکې د ټولنیز او ملي عدالت د تامین لپاره یوه لاره دا ده که جنګسالاران ژر ترژره محکمې ته نه راکاږل کېږي، نو لږ تر لږه خو باید نور امتیازونه ورته ورنه کړل شي. ښه لاره داده چې د واکمنۍ امتیاز باید په خپله ولس ته ورکړل شي، نه جګړه مارو ته.

که چېرې په افغانستان کې دعدالت پر بنسټ سوله او سیاسي ثبات رامنځته شي، نو دابه دایمنه سوله او سیاسي ثبات وي، دایمي به وي نه موقتي لکه د اوس په شان.

په هېواد کې دیوې عادلانه سولې او سیاسي ثبات د
ټینګېدو په هیله
دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د ابهام پر لوري

مخکې داسې فکر کېده چې د سترو ځواکونو او د نړیـوالې ټولنې په مداخلې او زیات پام سره به د افغانستان ستونزه حل او د افغانانو دې اوږده رنځ ته به درمل پیدا شي، خو له هغـه وخته چې د امریکا د پوځي بریدونو په نتیجه کې طالب نظام ړنګ او د نړۍ پام افغانستان تـه را اوښتـی او د جهان ډېـرو ځواکمنو هېوادونو دلته پوځي او سیاسي حضور پیدا کـړی، د افغانستان د ستونزې دمشوړې سر بېخي لادرکه شوی دی.

دا خبره اوس معلومه نه ده چې اصلي اجنـډا چـا سـر ده؟ امریکایانو سره، ملګرو ملتونو سره، ایران، روس، هند، پاکستان، فرانسې او یا ترکیې سـره؟ او کـه نـه خپلـه افغانـانو سـره؟ پـه افغانانو کې بیا چا سره ده؟ شمال ټلوالې (نظار شورا سره)؟ د هغـو مخـالفو جهـادي ګروپونـو او طالبـانو سـره او کـه ملـي دیموکراتو اشخاصو سره؟ کله چې څـوک دغسـې پـوښتنې پـه ذهن کې را وګرځوي نو له ډېرو ابهاماتو سره مخامخېږي، خو دې ابهاماتو کې بیا هم سړی څه نا څـه یـوه اټکـل تـه ګوتـه نیولای شي. په افغانستان کې د اوسنیو ابهامـاتو پـه لـړ کـې د دنیا د ظـاهري اسـبابو دمنطـق پـه مـټ ویـلای شـو چـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د اوسنۍ ستونزې د مشورې سر تر هر څه لومړی دامریکایانو په لاس کې دی او په کورنۍ کچه په کې زیات مطرح لوبغاړی همغه شمال ټلواله (نظارشورا ګروپ) دی، خو کله چې سړی د امریکا او شمال ټلوالې دې نا متجانس پیوستون ته ګوري، نو د سړي ذهن بیا د ابهام خوا ته مخه کوي او وایي چې: "دا وړی لکه چې شړی نه شي"، ځکه د روس او ایران د ښوونځي زده کوونکي څنګه امریکایي سندرې او ترانې زمزمه کړي، خو په سیاست کې دا هرڅه پېښېدی شي، سیاست څه اخلاقي موضوع نه ده، مخ و څټ، رنګ او چوکاټ نه لري، پروني دښمنان نن دوستانېدلای شي او نني دوستان سبا بیا د دښمنۍ ډګر ته وتلای شي.

سیاست داسې شی دی چې کله کله په کې خلک په کعبه شریفه کې قسم خوړلو ته هم اړکېږي، کله کله سړی رېږې پرېښودلو څه چې اوږدولو او ځینې وخت یې خریلو ته هم اړ وزي. سړی چې همدغه حالات ګوري نو په ذهن کې یې ابهام راټوکېږي. زموږ د هېواد پر سیاسي ډګر اوس د همداسې یو سیاسي ابهام سیوری خور دی. د حکومت ملکي او قانوني برخه اجرائیوي ځواک نه لري، ترڅنګ یې د جنګي ډلو واکمن استازي د هرڅه د ویتو کولو حق لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنن او سبا لپاره کومه رښه پالیسي او روڼ مهالوېش نه شته، ټول د بهرنیانو مرستو ته په طمع یو. په سیاسي برخه کې مو خپل نوښت او خپله ځواکمني له لاسه ورکړې. ایډیالوژیو او ایډیالونو، د اوږده او زېښونکي فقر او تنګسیا له امله خپل پخوانی کیف او خوند له لاسه ورکړی، اوس خلک په اسانۍ زړه نه ښه کوي چې دا فاني نړۍ دې بې له هغې و دغې د هغې بلې تلپاتې دنیا لپاره له لاسه ورکړي، اوس د پانګې او ګټې بازار ګرم دی، غیرت، توره، د پلار نیکه میرانه اوس عملي لغتونه نه دي، بلکې د ژبني قاموس برخه دي.

اوس خلک خپلو ګټو پسې ګرځي او ګټې هم د هغه چا په لاس کې دي چې ګټې یې زموږ د هېواد له ملي ګټو سره مخالفې دي. ګټې تر لاسه کول هم اسانه کار نه دی، پخوانیو متل کړی چې "ګټې تر ګټو لاندې دي"، نو اوس چې څوک ګټې ترلاسه کوي، مجبور ګټونه به اړوي او ګټونه چې اړوي نو مجبور لاسونه به یې ور لاندې کېږي. ښکېلاک اوس افغان سیاسي ګروپونه او د هغو ډلمشران په همدغسې یوې تنګسیا کې راګیر کړي، ګټه ورکوي، خو لاسونه یې تر (ګټو) لاندې کوي. نو هغه کسان چې لاسونه او پښې یې تر ګټو لاندې وي هغوی به څرنګه په هېواد کې ازاد ژوند او فکر وکړای شي او څنګه به ولس پرې راټول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ولس د چارو واګي اوس په کورنۍ کچه د همدغسې اشخاصو لاس ته ورغلي، ددوی په شتوالي کې دیـو سالــم او ملي نظام ټینګښت او پایښت نا شونی دی او له زانګو د کټوري طمع کول دي. اساسي بهرنــي زبرځواکونــه هــم همداسـې کسان خوښوي چې ولـس تـه د خـپلې راتلـونکې، لیـدلوری معلوم نه کړي او دوی لـه دې ابهـام څخـه خپلـه ګټـه پورتـه کړي.

اوس نو روښنفکره او ټولو ملتپـالو افغانـانو او پـه ټـولیز ډول ټول افغان ولـس تـه پـه کـار ده چـې لـه دې ابهـام څخـه د خلاصون لپاره لومړی پـر دې اوسـني حکومـت، بیـا د ملګـرو ملتونو پر سازمان، بیا د امریکا پر متحده ایالتونو او د افغانستان په کشاله کې پر نورو اخته هېوادونو هر اړخیز فشار راوړي چې د افغانستان په اړه یوه رڼه، شفافه او څرګنده لیکلې سـتراتیژي له وخت او ځای سره سمه، زموږ ولس ته وړاندې کـړي چـې زموږ د ملت راتلونکی معلـوم او تضـمین شـي او هـر سـړی د خپل کار په سر وبر پوه شي او کـه داسـې ونـه شـي لـه اوږده ابهام سـره دیـو ملـت د برخلیـک تـړل یـوه سـتره تېروتنـه او خطرناکه لوبه ده.

له ابهام او تورتم نه رڼا ته د وتو په هیله

په درنښت

دهیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دولتي خپرونو

تنظیمي انحصار څنګه له منځه تللای شي؟

د طالبانو د نظام تـر ړنګېـدو وروسـته د افغـاني ټـولنې پـه بېلابېلو برخو کـې ډول ډول بدلونونـه رامنځتـه شـول، چـې ځينې يې مثبت دي او په ځينو برخو کې خبره تـر پخـوا هـم خرابه شوې ده. د مطبوعاتو او خپرونو ازادي او په دې برخه کې زيات پرمختګ هغه مثبت ګام دی، چې په تېر يو نيم کـال کې پورته شوی دی.

اوس د ټول هېواد په کچه تر (۲۲۰) عنوانو زياتې مهالنـۍ خپرونې خپرېږي، چې د شومره والي او څرنګوالي له پلوه يې د هېواد په ټول مطبوعاتي تاريخ کې ساری نه ليدل کېږي.

د ازادو چاپي خپرونو ترڅنګ بله د ياد وړخبره داده، چې ازادو ټلويزيونونو او ازادو راډيوګانو ته هـم د فعاليـت اجـازه شته، تر اوسه پورې ځينو افغانانو د ازادو راډيـو ګـانو او ازادو ټلويزيونونو د جوړولو لپاره غوښتنليکونه ورکړي، ځينـو خـو لا اجازې هم ترلاسه کړي، خو تر اوسه لا کومې دا ډول خپرونې پر عملي فعاليت لاس نه دی پورې کړی. البته يو شمېر نـورې داسې راډيويي خپرونې شته چې هغه يامستقيماً د نړيوالـو لـه خوا او يا د هغوی په مرسته له افغانستان څخـه خپرېـږي او يـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د راډیو افغانستان د (FM) او نورو څپو له لارې خپرونې کوي. په ټلویزیوني برخه کې هم دالمان ټلویزیون د بهرنیو خپرونو څانګه خپل لنډ بهرني خبرونه په پښتو او دري ژبو له کابل ټلویزیون څخه خپروي.

دا ټول پرمختګونه ددې څرګندوی دي چې د هېواد د ډله ییزه خپرونو په برخه کې تر یوه حده مثبت پرمختګ رامنځته شوی دی. خو دا پرمختګ او ازادي دومره هم نه ده، لکه څنګه چې د افغانستان اوسنۍ اداره او نړیواله ټولنه یې تبلیغوي، دا خبره درسته ده چې د افغانستان د خپرونو شمېر زیات شوی او تر یوه حده یې کیفیت هم ښه شوی، خو تر اوسه لا ادعا او واقعیت پوره پوره سمون نه لري. اوس تر بل هر وخت څخه زیات دیوه تنظیم، د یوې ډلې، یوه قوم او یوې سیمې خلک د هېواد پر اساسي خپرونو واکمن دي او دا هڅه هم کوي، چې خپل انحصار ته دوام ورکړي او ددوی تر انحصار بهر خپرونې هم تر ګواښ لاندې راولي، په حقیقت کې اوس اکثره خپرونې داسې ازادې دي چې له اساسي واکمن ګروپ پرته نورې هرې ډلې او تنظیم ته د انتقاد ګوته ونیسي، خو یوازې پر اساسي واکمنې ډلې به انتقاد نه کوي.

دلته به د دولتي او نادولتي خپرونو پر څرنګوالي لنډه رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوو:

الف- دولتي خپروني: په دولتي خپرونو کې دوه ډول خپروني دي:

لومړی:- هغه خپروني چې په مطلق ډول د نظار شورا په انحصار کې دي. دا ډول خپروني د دولت له پانګې او بیت المال څخه تمویلیږي، خو دفکر او نظر له پلوه یوازې د یوه ځانګړي ګروپ (نظار شورا) د ګټو او نظر څرګندونه کوي، هرڅوک چې دنظار شورا مخالفین دي؛ طالبان دي، که روښنفکران یا د نورو ډول ډول سیاسي افکارو خلک، د همدې دولتي انحصار شویو خپرونو له لارې په بېلابېلو نومونو تورنیږي او بد رد ورته ویل کیږي، ددې خپرونو غوره بېلګه خپله کابل راډیو ټلویزیون دی، چې هېڅوک داسې فکر نه کوي، چې دا د افغانستان راډیو ټلویزیون دی، که د نظار شورا یا د پنجشیر ولسوالۍ د څو تنو اوسېدونکو.د راډیو ټلویزیون له (۱۹) ریاستونو رئیسانو له جملې څخه (۱۷) رئیسان په تاجک قوم پورې اړه لري، دا په کابل کې د مطبوعاتي او قومي انحصار او ځانګړې قوم پالنې هغه بېلګه ده، چې تر اوسه به په جنوبي افریقا کې لا څه، بلکې په ټوله نړۍ او په تېره بیا په داسې یو هېواد کې چې د اکثریت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅنګ بېلابېل قومي اقليتونه په کې اوسي، چا نه وي ليدلې.

عام ولس خو څه کړې چې خپله د منځمهالې ادارې ديموکرات مشران هم د راډيو ټلويزيون له افراطي حالت نه تر پوزې راغلي او د اطلاعاتو او کلتور وزارت په چوکاټ کې يې د هغو دکنټرول لپاره يو ځانګړی کميسيون هم جوړ کړی، خو دې کميسيون هم د خپلې بې کفايتۍ او د راډيو ټلويزيون د چارواکو د ډېرې زياتې سپين سترګۍ له وجې څه تر سره نه کړای شول.

دويم - هغه دولتي خپرونې دي چې د کابل په اوسنۍ اداره کې ډېرې زياتې د جنګسالارانو په خدمت کې نه دي، لکه انيس، هېواد، ملي ارمان او ځينې نورې. خو دا خپرونې هم داسې نه دي چې په ښکاره يا ضمني ډول دې د کابل پر اوسنۍ ادارې د ځينو اساسي واکمنو جنګسالارانو مخالفت وکړي، يوازې دومره کوي چې په ډېر ښکاره او بربنډ ډول د جنګسالارانو ستاينه نه کوي او د هغوی ډېرې سپارښتنې نه مني. په مجموعي ډول دولتي خپرونې تر زياته بريده د نظار شورا په خدمت کې دي.

ب – ازادې خپرونې: په ازادو خپرونو کې بيا هم څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوله خپروني دي.

لومړی:- هغه ډول خپرونې چې په ښکاره ډيو ځانګړي تنظيم له خوا خپرېږي او د همغه تنظيم د ګټو او نظر ښکارندوی دي، لکه پيام مجاهد او جميعت تنظيم، وحدت حزب او ځينو نورو تنظيمونو پورې نورې اړوندې خپرونې. دا خپرونې د مشخصو ډلو له خوا تمويلېږي او دهغو د افکارو ځلونه کوي، دا خپرونې حق لري دخپلو ځانګړو تنظيمي ليوالتياو لپاره کار وکړي، خو ددې حق نه لري، چې د هېواد د ملي ګټو، د خاورې د بشپړتيا او اسلامي ارزښتونو خلاف خپرونې وکړي، خو په دې تنظيمي خپرونو کې داسې خپرونې هم شته، چې ان د هېواد د ملي ګټو، ملي وحدت او د خاورې د بشپړتيا پرضد ليکنې هم خپروي، غوره بېلګه يې خپله د ((پيام مجاهد)) جريده ده.

دويم:- هغه ډول خپرونې دي چې د بېلابېلو تنظيمي او په دولت کې د شاملو اشخاصو له خوا چاپېږي او د ازادو خپرونو تمثيل کوي، ددې ډول خپرونو مالي لګښت د يو شمېر خيريه ټولنو او نړيوالو سازمانونو له خوا په دې نيت ورکول کېږي، چې افغانستان کې ازاد مطبوعات تقويه شي، ددې خپرونو چلوونکي له همدغه نيت نه په ناوړه ګټې اخيستنې سره خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالي لګښت له همدغو سرچینو څخه ترلاسه کوي، خو خپرنیز کار یې یوازې د یوې مشخصې ډلې، قوم، سیمې او ژبې لپاره وي. دوی ازادي دې ته وایي چې یوازې د هغه تنظیم چې دوی ور پورې اړه لري د هغو له افرادو څخه پرښتې جوړې کړي، د بېلګې په توګه به کابل اوونیزه یاده کړو، چې دنظار شورا د یو اساسي غړي له خوا خپرېږي.

ددې جریدې لګښت په کابل کې د (ایینې) په نامه دیوې ادارې له خوا ورکول کېږي، دا اداره ځان (افغان کلتوري او مطبوعاتي مرکز) ګڼي او غواړي په افغانستان کې ازادو مطبوعاتو ته وده ورکړي، ویل کېږي چې ائینه د ملګرو ملتو دیونیسکو په سازمان پورې تړلې یوه اداره ده، چې په کابل کې پرې یو شمېر فرانسوي اتباع اساساً واکمن دي.

دا اداره د کابل اونیزې، زنبېل غم، ملالۍ او یو شمېر نورو خپرونو لګښت ورکوي. خو اوس راځو دې ته چې ایا کابل اوونیزه، رښتیا هم یوه ازاده جریده ده که نه؟ که دا جریده رښتیا هم یوه ازاده جریده وي، نو ایا تر اوسه یې د کابل ورانوونکو له جملې څخه د یوه تن اساسي ورانوونکي او د سالنګ د تونل د الوزونکي پر ضد کوم مطلب خپور کړی او یا خپور به یې کړي؟ د نړیوالو مطبوعاتو د رپوټونو له مخې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالنګ پر بیارغونه نږدې پنځه ملیونه امریکایي ډالره لګښت راځي، ایا کابل اونیزه او یا هم په کابل کې نورې دولتي او ازادې خپرونې به دا ولیکي چې دا تونل چا الوزولای دی؟

دې کې هېڅ شک نه شته چې کابل اونیزې به ډېر داسې مطالب خپاره کړي وي، چې د نورو تنظیمونو خلاف وي او په دې کې به یې د ولس د هیلو یو څه څرګندونه هم کړې وي، خو ایا تر اوسه په کې داسې مطلب هم چاپ شوی چې هغه دې د نظار شورا او یا هم د جمیعت تنظیم پر ضد وي؟

نو که چېرې داسې نه وي، نو بیا خو دا جریده یوازې د نظار شورا د ګټو ساتندویه او څرګندویه خپرونه ده، نو ازاده ورته څنګه ویلای شو؟ د ازادو خپرونو تر ټولو مهم اصل ناپېیلتوب دی، هره خپرونه کې چې دا اصل مراعت شوی نه وي، ازاده ورته نه شو ویلای، نو هغه خپرونې چې ازادې نه وي، ولې بیا پر ځان د ازادو او ناپېیلو خپرونو نوم ږدي او ولې ورته د ائینې په شان یوه اداره چې د ازادو خپرونو د ملاتړ ادعا کوي، داسې تنظیمي او تنظیمي ډوله خپرونو ته مالي لګښت ورکوي او ولې پرې د ازادو خپرونو رنګه پیکه کوي؟ دا ډول خپرونې په کابل کې نورې هم شته چې دلته یې له شنلو تېرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیم:- دپه کابل او ولايتونـو کـې یـو شـمېر داسـې ازادې خپرونې هم شته چې تر ډېـره حـده يـې د بـې طرفـۍ اصـل ساتلای، ژبني او سيمه ييز توازن او تناسب ته يې پاملرنه کړې او تر یوه حده يې د سالـم انتقاد روحيه پياوړې کړې. په کابل کې يـې نسـبتاً ښـې بېلګـې د ((کليـد)) اونيـزه او د ((ارادې)) ورځپانه دي، په ولايتونو کې هم دا ډول بېلګې شـته، خـو دا خپرونې هم تر اوسه پورې په دې دريځ کې نـه دي، چـې پـر کابل او د هېواد پر نورو سيمو د واکمنو اساسـي جنګسـالارانو پر وړانـدې يـوه مطبوعـاتي جبهـه پرانيـزي او يـا دې هـم د اپوزيش شکل غوره کـړي، دوی يـوازې دومـره کـړي چـې د جنګسالارانو د ستاينې په باب هېڅ مطلب نه خپرونـې او کلـه کله هم يو نيم مالګين انتقاد ته په خپلو پاڼو کې ځای ورکوي.

پـه هرحـال پـه مجمـوعي ډول د ازادو خپرونـو حالـت هرڅنګه چې وي، تر دولتي هغو ډېر ښه دی. خـو اوس راځـو دې ته چې پر دولتي خپرونو تنظيمي انحصار څنګه لـه منځـه تلای شي؟

اصلي خبره داده چې ددولتي خپرونو په تېره بيا د راډيو او ټلويزيون له دې يورنګي حالت او انحصار نه، نـه يـوازې عـام ولس، بلکې خپله يو زيات شمېر ديمـوکرات دولتـي چـارواکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تر پوزې راغلي او ټول غواړي چې يو مثبت بدلون په کې راشي. زموږ په نظر په دولتي خپرونو په تېره بيا راډيو ټلويزيون کې مثبت بدلون په دې ډول راتـلای شـي: لکـه څنګـه چـې دولت د دولتـي تصـديو د شخصـي کولـو لپـاره يـو ځـانګړې کميسيون جوړ کړی او ښاغلی خالق فضل ددې کميسـيون پـه داسې حال کې دی، داسـې دې د کابـل راډيـو ټلويزيـون او ځينو نـورو خپرونـو د شخصـي کولـو لپـاره هـم يـو ځـانګړی کميسيون جوړ کړي، اوس خو د مطبوعاتو د قـانون لـه مخـې خلک شخصي ټلويزيونونه او راډيوګانې هم فعالولای شي. نـو د کابل راډيو ټلويزيون د شخصي کولو لپاره دې هم د ازادې داوطلبۍ له لارې اخيستونکي پيدا کړي، ددې ګټه بـه دا وي چې د دولت اکثره مسئولين به له يو ډېر درونـد مـالي او سـتر رواني بار او فشار څخه خلاص شـي، يـانې دا چـې کـه کابـل ټلويزيون او راډيو د هغو داوطلبانو ته ورکړل شي، دولت به د هغو تر (۱۲۰۰) زياتو مامورينو د معاشونو او نورو لګښتونـو لـه غمه بې غمه شي، چې همدا اوس يې ورکوي. اصلي خبره دا ده چې راډيو ټلويزيون خو په واقعيت کې اوس هـم شخصـي دی؛ يانې دا چې ديوې مشخصې (ډلـې نظـار شـورا) پـه لاس کې دی او ځينې خلک لا ورته ان پنجشېر ټلويزيون هم وايـي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول تبلیغات او نشرات یې د همدې ګروپ لپاره دي، د جمهور رئیس کرزي صیب په باب په کې دومره څه نه وي چې د " شیر پنجشیر"، " امرصاحب"، " سخن سالار"، " سردارجهاد"، " سردارشهدا"،" سیمرغ هندوکش"،"فاتح جنګ سرد"، " سپه سالار مقاومت" په باب په کې خپرونې کېږي، نو چې خپرونې یې د یو شخصي ګروپ او د هغه د قومندان لپاره وي، ښه داده چې لګښت یې هم د همدې ګروپ پر غاړه شي.

دولت که چېرې همدا ټلویزیون او راډیو په یوه مناسب قیمت وپلوري، په همدې پیسو کولای شي ازاد او ملي ټلویزیون او راډیو فعال کړي، چې د ټولو خلکو د هیلو ښکارندویي وکړي.

د ولسمشر ښاغلي کرزي د حکومت دیموکراتو اشخاصو ته د راډیو ټلویزیون د اصلاح بله لاره داده چې دوو میاشتو پورې دې کابل راډیو ټلویزیون ټول نشرات او په موقت ډول دماموړینو معاشونه بند کړي، که چېرې بیا هم اصلاحات رانغلل د راډیو ټلویزیون ناپېیلو ماموړینو ته دې بل ځای کار پیدا کړي او تنظیمي ماموړین دې خپل تنظیم ته پرېږدي او د راډیو په تېره بیا د ټلویزیون خپرونې دې تر هغه پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروي، چې د اصلاحاتو شرایط برابر شي، ځکه تـر زهرجنـو، تنظیمي، سمتي او کرکجنو خپرونو او تر هغو خپرونـو چـې لـه هغو څخه د ملي نفاق او کرکې بوی راځي، (نه خپرونې) ښـې دي، غبرګون خو نه را ولاړوي. اوس د کابل ټلویزیون پر ځای اکثره خلک د نورو هېوادونـو ټلویزیونونـه ګـوري، علـت یـې همدا دی چې په کابل ټلویزیون کې داسې څه نه شته چې د خلکو ذوق خړوب کړي، نو پر هغو ټلویزیوني خپرونو چې تـر ګټې یې زیان زیات دی، ولې بې ځایه لګښت وشي؟ هغـه هـم دبیت المال لګښت.

په درناوي

په هېواد کې د مطبوعاتو د رښتینې ازادۍ په هیله

د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې بهرني ځواکونه ګټې او زيانونه

له اخلاقي، ملي، دوديز او عقيده يي پلوه دا خبره سړي ته ډېره ګرانه پرېوزي، چې په خپل هېواد کې بهرنې ځواکونه وزغمي، هغه هم داسې بهرني ځواکونه چې د يوه قوي پوځي فشار او يرغل په نتيجه کې هېواد ته داخل شوي وي، خو په اوسنۍ نړۍ کې په تېره بيا د نړۍ له يو قطبه کېدو راهيسې پخواني ارزښتونه او ايډيالونه يو څه بدل شوي او نور هم د بدلېدو په حال کې دي.

اوس د منطق ځای زور او د اخلاقو او ايډيالونو ځای اقتصاد يا پيسو نيولی، د عصري ټکنالوژۍ سيلاب د غيرتونو او کلتورونو ډېر ټينګ ديوالونه نړولي، نو ځکه خو چې مشر لالا (د امريکا متحده ايالات) هره خبره کوي هغه په نړۍ کې د کاڼي کرښه ده او څوک يې د بدلانه حق او جرئت نه لري، د نړۍ په هر ځای هره سيمه او هر هېواد کې يې چې هر سياسي شخص، هر ګوند او هر حکومت ته طبعه خرابه شي نو لومړی ورته پلمې جوړې کړي او بيا يې د له منځه وړلو لپاره د زور اسونه زين کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه داسې خبره یا پېښه چې هغې ته د منطق غاښ نه جوړېږي، هغه بیا ملګرو ملتونو او یا هم نورو هېوادونو ته حواله کړي، چې د دوی له خوښې سره سم یې حل کړي، لنډه داچې زور او اقتصاد زموږ د اوسني عصر کلتور او منطق دی، هغو ټولنو، هېوادونو او ډلو چې له دې کلتور سره ځان عیار کړی، له غیرت او سرلوړۍ پرته د ژوند له خوږلنیو برخمن شوي، خو هغه ځوک چې ددې کلتور پرمخالف لوري روان دي له ستونزو سره مخامخېږي.

زموږ هېواد او زموږ ولس په همدغسې یوې دوه لارې کې ولاړ دی، یا به د زور منطق ته غاړه ږدي او یا به هم مخالفت کوي، د مخالفت مانا یوه نا انډوله جګړه ده چې د نړۍ د ټولو زورورو د مجموعې پر وړاندې به د یوه جګړه ځپلي، بې کسه او بې وسه ولس له خوا تر سره کېږي او نتیجه به یې هم زموږ د هېواد لا ویجاړې او د ولس بربادي وي. د همدې بهرنیو ځواکونو پر وړاندې د بري د یو فیصده اټکل په حالت کې به هم زموږ ولس دومره ځپل شوی وي چې د هر ګاونډي لاسوهنې ته به پراخه زمینه برابره شوې وي، د هېواد دفاعي ځواک به کمزوری شوی وي او د هېڅ ګاونډي د یرغل د پر شا تمبولو وس به پاتې نه وي.

په دې حالت کې به د افغانستان ګاونډي دومره زړور شي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکاره ډول به افغانستان کې مداخله کوي، ان د خاورې د نیولو تر حده، هغه وخت کې د ګاونډیو هېوادونو سترګې نه له نړیوالو زبرځواکونو سوځي اونه هم له ملګرو ملتونو، ځکه چې د قدرت او سیاست دا دواړه سرچینې به په افغانستان کې ماتې شوې وي، افغانستان به بیا په سیاسي انزوا کې وي او دا کار به ګاونډیو هېوادونو ته ښه فرصت په لاس ورکړي، چې خپل ناوړه هدفونه تر لاسه کړي، په ټوله نړۍ کې به داسې کوم هېواد او داسې کوم ځواک نه وي چې هغوی د افغانانو غم وخوري او مرستې ته یې راودانګي، نو په دې ډول به یو ځپل شوی هېواد د ګاونډیو خوښې او ترحم (!) ته پاتې شي او ټول هېواد به له کورنیو جګړو او نا خوالو سره مخ شي.

نو په دواړو حالتونو کې زموږ ولس زیان زغمي، نو د لومړي حالت زیان تر دویم هغه لږ دی، په لومړي حالت کې د هېواد د خاورې بشپړتیا تضمینېږي، د ګاونډیو هېوادونو لاسوهنې کمېږي، یوازې د بهرنیو زبرځواکونو د سیاسي تګلارو سیوری دلته غوړېږي، په دویم حالت کې (له سیاسي او پوځي یرغل سره د مخالفت حالت کې) تر یوه اوږده ستومانوونکي مقاومت وروسته که کومه ثمره هم تر لاسه شي نو دا ثمره به هم د ګاونډیو هېوادونو لاس ته ورځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حالاتو کې نوزمونږ ولس د (بدو) او (بدترو) تر منځ په یوه حالت کې واقع دی، که هر څومره هڅه وکړي یو نه یوه سره به مخامخېږي، خو ښه لاره دا ده چې اوس مونږ د (بدترو) پر ځای(بد) انتخاب کړو، کله مو چې د بدن غړي کوشېر او ټکور شول بیا به له بد حالت نه د (ښه) حالت پر لور ګامونه اخلو.

د همداسې یو ښه حالت په هیله
د هیلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر چتې وتې مطبوعات

زموږ په ټولنه کې افراط او تفریط د ټولنیز او سیاسي ژوندانه یو دود ګرځېدلی،په هره برخه کې کله دومره افراط کوو چې تصور نه کېږي او کله بیا پوره کار کې د تفریط دومره درجې ته راټیټ شو، چې دا هم د چا په خیال کې نه ګرځي، په دې تېرو شل پنځه ویشتو کلونو کې خو دې افراط او تفریط سره ښه غېږه نیولې، کله به یې یو څملوه او کله بل، ښه د مزې سره لوټ په لوټ وا‌وښتل خو بیا هم حالات منځني حد ته نه دي را رسېدلي.

په سیاسي ډګر کې یو وخت داسې و چې نه یوازې نا مذهبه، بلکې مذهب ضد لاړه خپله شوه، د چا چې به سپینې جامې پر تن وې، خولۍ او لونګۍ به یې پر سر وه او ږېره به یې پر مخ ، نو په زوره به یې ځان د توپ خولې ته تړلی و، آن پر افغاني سکانو هم د اخوانیت ټاپه لګېدله او ((د اسلام په جامه د انګریز د جاسوسانو په نامه)) په زرګونو بې ګناه افغانان تر خاورو لاندې، په زرګونو لادرکه او په زرګونو نور د زندانونو د تورو پنجرو شاته را حصار شول. کله چې د مذهب او دین پتنګانو ته وار راورسېد، نو بیا خو هر سرلوڅی، تحصیل کړی او ان دریشي کړی شخص د تکفیر په تور تورن شو، د دین پتنګان په خپل چلند کې تر دې حده پورته شول چې ان کابل مېشتي ملیان او قاریان یې هم خلکیان وبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې نږدې دوو کلونو کې دوه درې موضوعګانې (د بشر حقوق، د ښځو حقوق او ديموکراسي) داسې دي چې دومره زياتې په خولو کې اړول کېږي را اړول کېږي چې نور يې نو خوند بېخي پيکه شوی، د بشر د حقوق پلويان وايي د عقېدې او فکر بيان د انسان طبيعي حق دی او دا هېڅ حدود نه لري، په اساسي قانون کې بايد د بشر حقوقو دا اصل کټ مټ ځای شي، خو په ناټاکلي برید کې د بشر د حقوقو د ازادۍ او نورو چارو اسلامپال مخالفين بيا وايي: «انسان نه دی ازاد مګر په چوکاټ د شريعت د اسلام کې» د دوی نظر دادی چې بايد په اساسي قانون کې دا خبره قيد شي چې «په افغانستان کې هېڅ هغه قانون چې د اسلام مخالف او مغاير وي نه شي وضع کېدی». دوی نه يوازې د اسلام د (مخالف) قانون مخالف دی، بلکې د (مغاير) هم مخالف دي او د انسان ازادي يوازې د اسلامي لارښوونو او ارزښتونو په حدودو کې مجاز ګڼي او بس.

د ديموکراسۍ پلويان هم داسې يو افراط ته رسېدلي چې هره ګډوډۍ، هر بې سروبوله کار، تر مذهبي، کلتوري ارزښتونو پښنه اړول، ورته ديموکراسي ښکاري. خو مخالفين يې بيا خپله ديموکراسي سور کفر ګڼي او آن له لفظ سره يې مخالفت کوي. د ښځو د حقوقو پلويان او پلوياني بيا له نارينه و سره په تول پوره او برابره ازادي غواړي او په دې برخه کې هېڅ پوله او بريد نه پيژني، ځينې يې لا څو ګامه نور هم وړاندې ځي او په تېره زمانه کې د ښځو د ځپل شويو حقوقو د اعادې او جبران خبرې کوي. په کابل کې د ښځو د حقوقو په باب په يو جوړ شوي سيمينار کې د ښځو د حقوقو په باب، د نارينه وو له خوا پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړه مالۍ او سپېروني سربېره، يوې ښځې وويل: ((موږ نه يوازې په اوسني وخت کې د ښځو او نارينه و د حقوقو پر تساوۍ ټينګار کوو، بلکې موږ په تېره زمانه کې د ښځو پر حقوقو د شويو تېريو د جبران غوښتونکې هم يو، اصلي تساوی هغه وخت رامنځته کېدلای شي چې د حقوقو د تلافۍ او جبران مسله سپينه شي....)) ددې مېرمنې په وينا: ((څوارلس سوه کاله کېږي چې د نارينه و له خوا ښځه په اشپزخانې (پخلنځي) وردننه شوې ده، ښځه هلته اسيره ده او نارينه بهر دی، نو اوس بايد څوارلس سوه کاله نارينه په اشپزخانه ورداخل شي او ښځې بهر يوه پښنه پر بله واړوي نو زموږ به هله زړه يخ شي او هله به د حقوقو د حقيقي تساوۍ خبره رامنځته شي...))

خو په همدې ټولنه کې په همدې ښار او اطراف کې د ښځو د حقوقو مخالفين لا هم د خپلې لاسبرۍ د منطق پر اس سپاره دي، اوس هم ښځې د کو ر او ګور موجود ګڼي او بس، يو نيم لا د دنيا له وېرې دا خبره کوي چې موږ د ښځو آزادې منو خو ((په شريعت د اسلام کې)) او ((هغه ازادي چې مخالفه د اسلام او يا احکام د شريعت وي هغه د منلو وړ نه ده...))

د افراط او تفريط په دې تاوده بهير کې بله مهمه مسله د مطبوعاتو ده، مطبوعاتو هم هغه لار خپله کړې چې په دې نورو برخو کې د ټولنې د کلتور يو ه برخه ګرځېدلې ده، د طالبانو د نظام تر ړنګېدو وروسته يو دم د مطبوعاتو او مطبوعاتيانو بازار تود شو، داسې لکه له ګرمې کټوې څخه چې برغولې پورته کړې، هرې خواته يې بخار خور شو، يوازې په لومړيو څو مياشتو کې په لسګونو اخبارونه، جريدې، او مجلې چاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، راډیو ټلویزیون فعال شو او خبري اژانسونو پر فعالیت پیل وکړ.

په لومړیو ورځوکې خو ښه او اسانه کار دا و چې د مطبوعاتو ټېره توره ټوله د طالبانو او د هغو د نظام غندلو ته متوجه وه، هر چا به د خپل قلم او لیکنې څوکه طالبانو ته اړم کړې وه، ګرمه موضوع طالب او همدا طالب نظام و، دې وخت کې په کابل کې هېڅ خپرونې د دې جرئت ونه کړ چې د پخوانیو جنګسالارانو د بیا واکمنۍ، بیا درغلۍ او بیا ورانۍ په باب د چا غږ او نظر منعکس کړي، د طالب د غیبت پاڼه هم ورځ پر ورځ سرېدله، زړېدله او سولېدله، نور نو مطبوعاتوته موضوع پاتې نه وه، د مطبوعاتو شمېر هم ورځ پر ورځ زیاتېده آن تر دې چې د ټول هېواد په کچه د ټولو خپرونو شمېر تر (۲۵۰) عنوانو هم ورواوښت، یو شمېر راډیوګانې هم فعالې شوې او نړیوالو راډیو ګانو هم د افغانستان لپاره وخت څو برابره زیات کړ، دا وخت نو اکثره مطبوعات د موضوع د فقر او د موضوع له نشتوالي سره مخامخ شول، دیموکراسي، د ښځو او بشر حقوق داسې عامې موضوعګانې وې، چې لیکنې پرې کېدی شوې، که څه هم اکثره تکراري وې، خو خورا ډېر مطالب یې ورکول، په دیموکراسۍ او پراخ نظرۍ کې خو خبره دې حد ته ورسېده چې آن پر اسلام هم برید وشو، یوه جریده او د هغې چلوونکی پرې کاذب شهرت ته ورسېدل، دښځو حقوقو باندې هم ښه زیات شخوند ووهل شو او د بشر حقوق هم همدارنګه، ان تر دې حده چې د ښځو د حقوقو اود بشر د حقوقو پخواني سرسخته مخالفینو هم دا ځل د هغوی د حقوقو د ملاتړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدعیانو رول تر سره کاوه.

کله چې دا ټولې موضوعګانې واړول شوې او هېڅ خپرونې ته په کې نوره د مثبت او منفي شهرت زمینه برابره نه شوه، نو بیا د ملي ارزښتونو، ملي شخصیتونو، ملي نومونو او اصطلاحاتو پر ځای ایراني نومونه وکارېدل، پر هرې هغې کلمې پسې یې اور لړوني را واخیستل چې د ټولو افغانانو په خولو او ذهنونو خواږه لګېدل، له پوهنتون، پوهنځي، ښاروالۍ نه نیولې، بیا تر سترې محکمې پورې د ټولو افغاني نومونو لپاره ایراني ځای ناستي را وکارېدل، د افغانستان پر ملي ترمینالوژۍ دا یرغل د ایران پلوه ډلو له خوا د هغوی په خپرېدونکو خپرونو کې تر سره شو.

ځینې خپرونو خو خپل صحافت هم د ایراني خپرونو په شان رنګ کړ، لنډه دا چې دې ډول خپرونو او د هغو چلوونکو په «صادقانه ډول» د دوی د خپلو حامیانو لپاره په اصطلاح «خودکش بیګانه پرور» رول تر سره کړ.

د ملي ترمیناوژۍ د ادالانه بدلانه تر څنګ یې د ملت احساس او زړه ته هم ګوتې وروړې، د «افغانستان» او «افغان» نوم د بدلانه لپاره یې هڅې پیل کړې، په خپلو خپرونوکې یې د ایران د راډیویي خپرونو په شان د «افغان» پر ځای د «افغانستاني» اصطلاح وکاروله او نورې په لسګونو داسې کلمې او جملې یې استعمال کړې چې په مطلق ډول د هېواد او ملت د ملي ګټو پر ضد وې، په دې ډول یو شمېر خپرونې تر دې بریده تر چتې ووتې چې نه یوازې د قلم عفت او د بیان حدود یې تر پښو لاندې کړل، بلکې د هېواد ملي ګټې یې هم زیانمنې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کې هېڅ شک نه شته چې د بيان او قلم ازادي د انسان حق دی، خو دا حق تر هغه وخته محفوظ دی چې د نورو ازادي متضرره نه کړي، اوس په هېواد کې د مطبوعاتو قانون نافذ دی او د مطبو عاتو په قانون کې هېڅ داسې خپرونې ته اجازه نه شته چې د هېواد او د خلکو د لوړو ګټو پر ضد خپرونې وکړي، دا خپرونې دولتي وي او که نادولتي، د هرې ډلې او ارګان له خوا چې خپرېږي، بايد د هېواد لوړې ګټې په پام کې ونيسي.

د هېواد له چارواکو او نورو اړوندو ارګانونو څخه چې دا قانون يې نافذ کړی دی، هم په درناوي هيله کېږي لکه څنګه چې يې د مطبوعاتو قانون نافذ کړی بايد عملي يې هم کړي، که چېرې د ناقانونيت په حالت کې مطبوعات هره خطا وکړي، نو د قانون نشتوالی به ورته يوه پلمه او مجوز شي، خو که د قانون په شتوالي کې بيا هم سهوه، خطا او هېواد ضد عمل تر سره کېږي، نو مسوليت به يې د چا پر غاړه وي؟ زموږ په نظر د مطبوعاتو قانون بايد مطبوعاتي انارشي، مطبوعاتي زهر او مطبوعاتي تېری ټول کنټرول، رفع او دفع کړي، که نه نو تر ((زهرجنو مطبوعاتو)) «نه» مطبوعات ډېر ښه دي.

په هېواد کې د سپېڅلو مطبوعاتو د رښتينې ازادۍ په هيله

دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني سفارتونه
د تنظيمواکۍ مورچلونه

له هغې ورځې چې په افغانستان کې تنظيمې اړيکې د واک و ځواک، ځوکۍ او مقام معيارونه ګڼل شوي، بيا نو دې هېواد ښه ورځ نه ده ليدلې، هر سياسي ګوند چې واک ته رسېدلی نو که ټول نه وي اکثره مامورين يې خو له سره عوض کړي او پر ځای يې د خپلې فکري ليکې پلويان مقرر کړي دي، د دا ډول تقرر لړۍ د سردار محمد داوود خان له وخته پيل شوه، داوودخان د خپلې واکمنۍ پر مهال د تاسيس شوي ګوند «ملي غورځنګ» يو شمېر غړو ته دولتي پوستونه ورکړل، خو دا پوستونه يوازې د ګوندي معيارونو له مخې نه، بلکې د اشخاصو خپله مسلکي پوهه او تخصص هم په کې مطرح و، په ټوليز ډول دا مهال لږ فيصدي کسان د تنظيمي اړيکو له مخې لوړو پوستونو ته رسېدلي وو.

په زياته کچه د تنظيمي معيارونو له مخې پر لوړو پوستونو د اشخاصو تقرر، د خلکيانو له واکمنۍ سره سم پيل شو، د ګوند رهبر او هر غړي ته د ګوند د سابقې، پوړۍ او قرابت له مخې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب سره لوړې چوکۍ ځانګړې شوې، د خلکیانو د کابینې په سلو کې یوازې ((پنځه سلنه)) وزیران د لوړو زده کړو خاوندانو وو، نورو ټولو یوازې ګوندي پوهه او ګروهه لرله، په خلکي پړاو کې نه یوازې له لوړو څوکیو ګوندي دایره راتاوه شوه، بلکې تر ډېرې ټیټې پوړۍ پورې هم دا لړۍ ورسېدله، د ټیټو پوستونو امران هم د پوره واک او ځواک خاوندان ځکه وو، چې ګوندي مشر ویلي وو: ((زما د ګوند هر غړی په هر ځای کې چې وي هغومره صلاحیت او واک لري لکه زه)). د دې خبرې عملي مانا دا وه چې د ګوند هر غړی په خپله سیمه او ساحه کې د جمهور ریس په اندازه واک او صلاحیت لري او یا هم د جمهور ریس ټولې غوښتنې عملي کولای شي.

په خلکي پړاو کې نه یوازې په کورنۍ کچه، پر دولتي څوکیو د ګوندي غړو د واک منګولې ټینګې وې، بلکې په نړیواله کچه د نړۍ په بېلابېلو هېوادونو کې د افغانستان سیاسي نماینده ګیو او سفارتونو کې هم همدا حال و او هغه څوک به د سفیر او یا کوم بل مهم کار کوونکي په توګه مقررېده چې یا به ګوندي و او یا به هم د ګوند سرسخت پلوی و، د شوروي یرغل په کلونو کې هم ګوندي اړیکي او شوروي پالنه د تقرر غټ معیارونه وو، په ځانګړي ډول په بهرکې د افغانستان په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي نماینده ګیو کې.

د ثور د (۷)مې په سور اوښتون پسې چې کله د ثور (۸)مې شین اوښتون رامنځته شو، نو نه یوازې تېره ترخه تجربه تکرار شوه، بلکې دوی لا په کې څو ګامه نور هم پر مخوړاندې لاړل، د ثور(۸)مې ته په حقیقت کې د ثور (۷) مه ځکه ویلای شو، چې مختلفې جهادي لښکرې د ثور پر (۲) مه نېټه کابل ښار ته ورداخل شوې او د یو شمېر جهادي ډلو الحادي موئتلفین لاتر دوی د مخه په کابل کې ځای پر ځای وو، د ثور (۲)مې نېټې تر ماسپښین مهاله د کابل ښار ټولې سیمې د دوی لاس ته ورغلې وې، یوه ورځ وروسته (دثور پر ۷مه) باید پخوانی دولت رسماً رنګ او د مجاهدینو نوی حکومت جوړ شوی وای، څرنګه چې دا ورځ په افغانستان کې د ټولو جهادي ډلو د مخالفینو (خلکیانو او پرچمیانو)د بري ورځ وه او د ثور د (۷)مې انقلاب په نامه یادېده، نو داسې تصادف پېښ شو چې دا ورځ د دوی د بري ورځ هم شوه، دا بیا ډېره سخته وه، چې دوی اینده کې په خپلو تبلغاتو کې د ثور (۷) مه په بدو الفاظو یاده کړي، ځکه افاده یې سختېدله، د ثور کومه اوومه؟ الحادي که جهادي؟ نو ځکه دوی د واک رسمي انتقال د ثور(۸)مې ته منتقل کړ. په دې پړاو کې سره له دې چې د هېواد په ګوټ ګوټ په تېره بیا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل کې جګړه روانه وه او د دولت اکثره ارګانونه فلج وو، خو په افغاني سفارتونو کې د تنظیمې روابطو له مخې تقرر ښه په زغرده روان و، د تقرر اصلي کیلي د جمیعت تنظیم او په تېره بیا د نظار شورا په لاس کې وه، په دې پړاو کې اکثرو افغاني سفارتونو او قونسلګریو کې هغه اشخاص مقرر شول چې د جمیعت تنظیم غړي وو او یا هم دې تنظیم ته وفادار وو.

په لومړي پړاو کې د جمیعت تنظیم څو نورو موئتلفو تنظیمونو ته هم څه نا څه ونډه ورکړل شوه، خوکله چې دې تنظیمونو له جمیعت تنظیم څخه سیاسي واټن اختیار اوه، د هغوی غړي هم له خپلو دندو ګوښه کېدل، په دې پړاو کې نه یوازې تنظیمي معیارونه په پام کې ساتل شوي وو، بلکې قومي انتساب او د خپلولۍ اړیکو ته هم زیات ارزښت ورکول کېده، مسلکي پوهې او تخصص تاکونکی رول نه درلود، په سلو کې پنځه کسه هم د تخصص له مخې نه وو مقرر شوي. کله چې پر کابل ښار د جمیعت تنظیم نیمواکه واکمني پای ته ورسېدله او د طالبانو اسلامي تحریک پر کابل خپل مطلق واک ټینګ کړ، نو داسې تصور کېده، چې نړۍ به د طالبانو حکومت په رسمیت وپېژني او په افغاني سفارتونوکې به پخوانۍ تنظیمواکي له منځه ولاړه شي، خود طالبانو د افراطي چال چلند له امله نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې د نړۍ لېوالتیا او خواخوږي راخپله نه شوه، بلکې ټوله نړۍ د طالبانو د مخالفت لپاره یوه خوله شوه.

دا مهال د افغاني سفارتونو یو شمېر کارکوونکو د طالبانو ملاتړ وکړ او داسې تصور یې کاوه چې د طالبانو حکومت به د نړۍ د هېوادونو له خوا په رسمیت وپېژندل شي او موږ به پر خپل ځای پاتې شو، یو شمېر نورو د سفارتونو مالونه خرڅ کړل او سفارتونه یې خوشې کړل، د جمیعت تنظیم اکثره غړي او پلویان لا پر خپلو څوکیو پاتې وو، یوازې سعودي عربستان، متحده عربي اماراتو او پاکستان د طالبانو حکومت په رسمیت وپېژانده.

په نتیجه کې داسې یو حالت رامنځ ته شو چې د نړۍ اکثرو هېوادونو هغه څوک د افغانستان د حکومت په توګه په رسمیت پېژندل چې هغوی په افغانستان کې په سلو کې پر پنځه فیصده خاوره واک درلود او برعکس هغه چا چې پر پنځه نوي فیصده خاوره واک درلود، هغوی یوازې د نړۍ درېو هېوادونو په رسمیت پېژندل، دې حالت افغانستان په خپل ټول تاریخ کې له سختې دیپلوماټیکې انزوا سره مخامخ کړ، هغو کسانو چې دا مهال یې په سفارتونو کې کار کاوه د افغانستان نماینده ګي نه کوله، په ښکاره د تنظیمونو په استازۍ غږېدل، له سفارتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د تنظيمونو تبليغاتي اونشراتي مرکزونه جوړ کړي وو، په هند کې د افغانستان د سفارت له خوا خپرېدونکې «ميزان» جريده چې د افغانستان د ملي پانګې په لګښت خپرېدله، د جميعت او نظارشورا د يو نشراتي ارګان حيثيت لاره، دې خوا په پاکستان کې د افغانستان سفارت چې د طالبانو په واک کې و، دطالبانو د اسلامي تحريک يو ستر تبليغاتي مرکز و، په ملګرو ملتونو کې د افغانستان استازی په حقيقت کې د جميعت د تنظيم استازی و، ښاغلی روان فرهادي د افغانستان په «استازي» د ملګرو ملتونو له خوا پر افغانستان لګېدلي بنديزونه تائيد کړل.

دا د دنيا د ډپلوماسۍ په تاريخ کې تر ټولو يو تور داغ دی چې د يو مملکت استازی دې د خپل مملکت پر ضد لګېدونکي بنديزونه تائيد کړي، ښاغلي فرهادي خو طالبانو څخه د جميعت تنظيم د غچ اخيستلو په نيت دا کار وکړ، خو دې ته يې پام نه و چې دې کار سره به افغان ولس ته څومره زيان رسېږي، دې نه ښکاره معلومېږي چې دې اشخاصو، تنظيمونو ته کار کاوه، نه د افغانستان ملي ګټو ته او اوس هم دا لړۍ روانه ده. په دريو سفارتونو (سعودي، اماراتو او پاکستان) کې د طالبانو له خوا له شوي تقرر څخه سړی دا نتيجه اخلي چې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو هېوادونو هم، طالبان په رسمیت پېژندلي وای حال به تردې بدتر و، طالبانو په هر ځای کې له یوې مخې طالبان او ملایان مقرر ول، دوی ته معیار طالبي او ملایي وه، په تنظیمونو کې که تنظیمي او قومي معیارونو ته زیان ارزښت ورکول کېده، نو یو نیم به په کې مسلکي شخص هم تاکل کېده، خو د طالبانو تقرر د لاس د ورغوي په شان سپین و، له ملا او طالب پرته نور څوک په کې په زره بین هم نه لیدل کېدل.

طالبي پړاو ختم شو، وار یوځل بیا نیم ژواندي جمیعت اونظار شورا ته ورسېده، دا ځل داسې تصور کېده چې دوی به له خپلو تېرو تجربو عبرت اخیستی وي او نرم چال چلند به وکړي، د بن تر کانفرانس د مخه استاد رباني یو ځل بیا د اسلامي دولت د مشر په توګه راڅرګند شو او فرمان یې صادر کړ «هر هغه چا چې د طالبانو د واکمنۍ دمخه پر کومو څوکیو کار کاوه، د خپلو خپلو امتیازاتو په پام کې نیولو سره پر خپلو دندو مقرر دي» دا حکم عام و، په دې ډول په افغاني سفارتونو کې یوازې د جمیعت غړي پر خپل ځای پاتې شول، کله چې د بن د توافقاتو له مخې لنډ مهاله اداره را منځته شوه، نو د بهرنیو چارو وزرات بیا د جمیعت په تېره بیا د نظار شورا لاس ته ورغی او تر ننه یې په لاس کې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو د واک تر ړنګېدو وروسته نړیوالې ټولنې زیاته لېوالتیا درلوده چې افغانستان سره بېرته خپل سیاسي روابط ټینګ کړي، یو زیات شمېر هېوادونو په افغانستان کې خپل سفارتونه پرانیستل او افغانستان هم په زیات شمېر هېوادونو کې خپل سفارتونه بیا فعال کړل، اوس په نړۍ کې د افغانستان د سفارتونو شمېر (۳۲) او د قونسلګریو شمېر نږدې (۵۸) ته رسېږي، طبعاً ګڼ شمېر مسلکي اشخاصو ته اړتیا ده چې دا ځایونه ډک کړي، خو راځو دې ته چې دا ځایونه د چا له خوا په چا ډک شوي؟ لکه څنګه چې د مخه مو وویل د بهرنیو چارو وزارت یو ځل بیا د جمعیت تنظیم په منګلو کې دی، نو په نویو پرانیستل شویو سفارتونو کې هم اکثره د همدې ډلې غړي یا پلوي اشخاص مقرر دي.

په اوسنیو مقرریو کې نه یوازې تنظیمي اړیکو ته ارزښت ورکول شوی، بلکې د جمعیت تنظیم له همېشنۍ پالیسۍ سره سم قومي او سیمه ییز انتساب او ارتباط ته هم زیات اهمیت ورکړ شوی دی، د افغانستان په اوسنیو ټولو سفارتونو کې د پښتنو سفیرانو شمېر تر شپږو تنو نه زیاتېږي، هزاره، ازبک قومونو ته منسوب ټول څلور پنځه سفیران نه شته، ټول پښتانه، هزاره، ازبک چې سره راټول کړې، نو د تاجکانو په انډول یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفارتونو کې ونډه په سلو کې (۲۵) ته نه رسېږي، د قونسلګريو او سفارتونو د نور پرسونل انډول تر دې هم په ټيټه کچه دی، نور ټول سفيران د قونسلګريو مسولين او پرسونل له قومي پلوه په تاجک قوم پورې تړلي دي.

د افغانستان په تاريخ کې تر اوسه پورې هېڅکله داسې حالت نه و راغلی چې قومي انډول او تناسب دې په دومره کچه خراب شي، نو اوس سړی خپله فکر کولای شي چې د افغانستان د اوسنيو چارو سمبالوونکي د ټول افغانستان استازي کوي که په افغانستان کې د يو قوم؟ که د اوسنۍ انتقالي ادارې د مشرتابه مناسبات د نظار شورا يا جميعت له مشر تابه سره خراب شي، نو ايا په ملګرو ملتونو کې به د افغانستان استازی ښاغلی روان فرهادي او په هند کې د افغانستان سفير مسعود خليلي د دولت د مشر اوامر ومني که د جميعت يا نظار شورا؟ تجربو ښودلې ده چې دا او دې ته ورته اشخاص خپلو تنظيمي ګټو ته ترجيح ورکوي نه ملي ګټو ته!

يوه بله د پام وړ خبره داده چې که چېرې په افغاني سفارتونو کې قومي انډول همدومره د پښتنو په ګټه وای، نو جميعت، ستمي ګروپونو، د بشر حقوقو سازمانونو او د ملګرو ملتونو اجنسيو به څه حال او څه غالمغال شروع کړی وای، ايا دا حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې «افغاني سفارتونه د فاشېزم په منګولو کې» په نوم نه وای نوموړلای او ژر تر ژره به يې د سمون لپاره هلې ځلې نه وای پيل کړې؟ طبعاً به يې دا کار کړی وای. موږ له انتقالي ادارې، ملګرو ملتونو او نورو اړوندو ادارو څخه چې په افغانستان کې د حکومتي ادارې د سمون لپاره کار کوي، هيله کوو چې په افغاني سفارتونو کې د تنظيمي او قومي اپارتائيد دا بهير پای ته ورسوي او د مسلکي او تخصصي معيارونو له مخې دې سالمې ادارې ته لاره اواره کړي.

په ټول هېواد کې د يوې سالمې ادارې د جوړېدو په هيله
د هيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان او د ايډيالوژيو بحران

ټولنپوهان او سياست پوهان په دې اند دي، د يوې ټولنې او ولس د کنټرول او ادارې لپاره ايډيالوژي يو مهم عنصر دی، ايډيالوژي ديو ولس يا يوې ډلې پاشلي ذهنونه را ټولوي او پر يو واحد چورليز(محور) يې را څرخوي، په ولس کې د تحرک او خوځون قوه زياتوي، يوې مستقيمې لارې ته يې سوقوي او د قربانۍ تر بريده يې رسوي، په همدې وجه هغه ګوندونه، سياسي ډلې چې قوي ايډيالوژيک بېز ولري، تر هغو نورو ډلو چې دا بنسټ يې کمزوری وي، په ولس کې زيات منښت او ګرانښت لري، عمر يې تر نورو زيات وي او غړي يې د زياتو فشارونو د زغملو توان لري، په سياست کې تر ايډيالوژيک عنصر وروسته اقتصاد ، وسايل او وسايط هم مهم ځای لري، خو هېڅکله هم د خلکو د ذهنونو د تسخير لپاره هغومره رول نه شي ادا کولای لکه ايډيالوژي يې چې لري، په نړۍ کې بېلابېلې سياسي ډلې، بېلابېلې او مختلفې ايډيالوژۍ کاروي، خو مذهبي، قومي او وطني ايډيالوژۍ تر نورو هغو زياتې کارېږي او ددې غټ علت شايد دا وي چې په دې ايډيالوژيو کې د انسان د دې او هغې دنيا ګټې متصورې دي، کمونيستي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کپټالستي نظريې هم شته، چې اکثره پر اقتصادي محور راڅرخي او دې حد ته لا نه دي رسېدلي لکه مذهبي ايډيالوژۍ چې د انسان وينې، احساس، روح او روان سره يو ځای کړي.

په افغانستان کې په ښکاره ډول ايډيالوژيک جنګ د شوروي او امريکا تر منځ د ساړه جنګ په بهير کې تر ځلوېښتمو هجري کلونو وروسته پيل شو، دا وخت په افغانستان کې داسې ډلې را منځته شوې چې کمونيستي افکار يې درلودل او په مقابل کې يې داسې توندې ډلې را وټوکېدې چې اسلامي افکار يې درلودل او د سوچه اسلامي نظام د جوړولو لپاره يې هڅه کوله، ددې دواړو ايډيالوژيکو ليکو تر منځ نږدې پنځلس کاله فکري جګړه روانه وه، خو تر ۱۳۷۵ ل کال وروسته د يوې ليکې پلويان واک ته ورسېدل، دا فکري او تبليغاتي جګړه پر پوځي جګړې بدله شوه، دواړو ليکو په ولس کې خپل خپل پلويان لرل، عام ولس، اکثره نالوستی قشر د جهادي ډلو پلويان وو، خو د هېواد د تحصيل کړي قشر اکثره برخه بيا په دې بله ليکه کې ولاړه وه، دواړو ډلو خپل خپل بهرني او سيمه ييز پلويان لرل، چې د ايډيالوژيکو کتابونو او اثارو تر څنګ يې آن د ضرورت تر بريده وسلې او پيسې هم ورته رالېږلې، يانې دواړو لوريو ته د ايډيالوژيکي ملاتړ ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره مادي او پوځي ملاتړ هم موجود و، کله چې پر ۱۳۵۸ل کال شوروي لښکرو پر افغانستان یرغل وکړ، نو په ملګروملتونو کې د امریکا د متحده ایالتونو سفیر، افغانستان (تر ستوني تېره شوې مړۍ) وګڼله او ویې ویل چې اوس باید د پاکستان د دفاع او ملاتړ غم وخوړل شي. کله چې د انګلستان د بهرنیو چارو وزیر مصر ته سفر وکړ، نو د مصر له حکومت څخه یې هیله وکړه چې افغان مجاهدینو یا مقاومت کوونکو ته روسي مارک وسله ورکړي، د مصر حکومت هغه وخت استدلال کاوه، د وسلې ورکړه بې ګټې ده او مقاومت به نتیجه ورنه کړي، خو د انګلستان د بهرنیو چاور وزیر څرګنده کړه چې افغانستان کې افغانان نه جنګیږي، بلکې عقیده یا ایډیالوژي جنګیږي، ددې خبرې مانا دا ده چې انګرېز سیاستپوهانو د جګړې ایډیالوژیک عنصر ته ډېر ارزښت ورکاوه.

د شوروي یرغل په کلونو کې او تر هغې وروسته د شوروي پلوه حکومت د واکمنۍ په ټول (۱۴) کلن بهیر کې دا ثابته شوه چې ایډیالوژي تر هر بل عنصر زیاته او ښه وجنګېده، د ایډیالوژیک جنګ په کلونو کې د ایډیالوژیو کاروونکي له دوو سختو چلنجونو سره مخامخ شول، په دې ننګونو کې یو انحراف او بل مصداق و، یا په بله ژبه وینا او عمل، د جګړې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونو کې په سوونو څه په زرګونو داسې زره بوږنوونکې پېښې را منځته شوې چې د ایډیالوژیو د کاروونکو د شعارونو او عمل تر منځ په تضاد او ټکر کې وې، دې کار د ایډیالوژیو پر کاروونکو باندې د خلکو د باور کچه راټیټه کړه، د مذهبي ایډیالوژیو پر کاروونکو د بې اعتمادۍ روحیه هغه وخت لا پسې پیاوړې شوه، چې مختلفې جهادي او الحادي ډلې په ائتلافي او ائتلافي ضد ډول کابل ښار ته ورننوتې، دې وخت کې د مذهب او دین په نامه شعار او د جګړې مشروعیت خلکو سره ګڼې پوښتنې پیدا کړې او دا خبره نوره خلکو ته تقریباً سپینه شوه چې په افغانستان کې د جګړې دوام یوازې د قدرت د ساتنې، پالنې، لاسته راوړنې او ځاني ګټو لپاره دی، نه د مذهبي اصولو د تطبیق او مصداق لپاره.

په کابل کې د جګړې په ګرمو شېبو کې یو «جهادي مشر» په خپل یو خصوصي مجلس کې دا خبره په ډاګه کړه چې «جنګ ایډیالوژي در افغانستان به پایان رسیده حالا بازار قومیت گرم است». ددې جهادي مشر په اند جنګ له اسلامي ایډیالوژۍ څخه قومي حالت ته اوښتی دی. دې حالت ولس پر دې ډول خلکو نور هم بې باوره کړ. د خپلو ځاني ګټو لپاره له بېلابېلو الحادي ډلو ټېلو سره پټ او ښکاره ائتلاف او معاملې هر څه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس د ورغوي په شان روښانه کړل، دې کار آن د الفاظو په مفاهیمو کې بدلون راوست، یو وخت (مجاهد) هغه چاته ویل کېده چې د شوروي یرغلګرو پر وړاندې یې وسلواله مبارزه کوله، بیا داسې وخت راغی چې هر چا وسله لرله او د کوم پخواني جهادي تنظیم په لیکو کې به تنظیم و، نو هغه ته به (مجاهد) ویل کېده، ددې خبرې یو علت دا و چې دا وخت د وسلې لېږد رالېږد او استعمال اکثره د پخوانیو مجاهدینو په لاس کې و، وروسته هر وسلوال ته د (مجاهد) خطاب کول دومره عام شول چې ننګرهار کې چا له کوم سپین ږیري څخه پوښتنه وکړه چې ماما زوی دې څه کار کوي؟ هغه ورته په ځواب کې وویل: ((امریکایانو سره مجاهد دی)).

په واقعیت کې د سپینږیري زوی د امریکایانو په خاصو افغان ساتونکو یا باډیګارډانو کې یو عسکر و، هغوی د ډبلې تنخوا په بدل کې د ځان د ساتنې لپاره استخدام کړی و، خو سپین ږیري ته خپل وسله وال زوی په مستعمله مانا (مجاهد) ښکارېده. په همدې ښار او دې ته ورته په څو نورو ښارونو کې داسې پخواني جهادي قومندانان شته چې کورونه یې امریکایانو ته د میاشتې په زرګونو ډالرو کرایه ورکړي دي خو عام ولس کې د جهاد زمزمې کوي، کله چې امریکایي پوځونه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل په شمال کې د طالبانو پر مورچلونو بمبارد کاوه، نو یو جهادي مشر په مایوسانه لهجه وویل: «دا بمونه واره واره(واړه، واړه) دي باید غت غت (غټ، غټ) واچوئ، (کی تاثیر کی زیات وکي) (زیات تاثیر وکړي) »طالبانو که هر څومره بربریت او وحشت درلود، خو پر اسلام یې هېڅوک شک نه شي کولای، خو د سیاسي گټو لپاره د جهاد د نامه همدا کاروونکي، امریکایانو ته لاس غځوي چې خپل مخالفین پرې وځپي، کله چې امریکایانو ددې ډول جهادیانو پرله پسې غوښتنو ته لبیک ووایه او تر اتوم لږ کوچني بمونه یې وکارول، نو بیا ورته دوی موسکي شول او ویې ویل: «حالا دیگر خوب شد».

کله چې د امریکایانو د مرگوني پوځي فشار په نتیجه کې د طالبانو اسلامي امارت ړنگ شو، نو پر ځای یې یو ځل بیا هغه وسله والې ملېشې چې پر ځان یې د اسلام پرده راغوړولې وه، واک ته ورسېدې، دې ډول خلکو ته د واک بیا ور رسېدل د بعث بعدالموت حیثیت لاره، یو ځل بیا د پردې پر مخ د افغانستان د اسلامي دولت کلیشه او د هغه دولت پخوانی مشر په نوي فاتحانه انداز کې را څرگند شو او دا وار ته ورسره د دیموکراسۍ، . نړیوال تروریزم او نور... شعارونه هم مله شول. دې کې هېڅ شک نه شته چې د بیړنۍ لویې جرگې ټول لگښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نااسلامي هېوادونو او امریکایانو له خوا پرې شوې و، د لويې جرګې ټول غړي پر دې واقیعیت پوهېدل چې د ا جرګه د بې ۵۲ الوتکو د وزرونو تر سیوري لاندې په پراخه کېږدۍ کې جوړه شوې او يو لښکر جهادي او الحادي مشرانو ته یې په لومړۍ لیکه کې ځای ورکړی و، خو دوی بیا هم د جهاد شعار زمزمه کاوه، شیخ محمد اصف محسیني خولاجرګې ته دا وړاندیز هم وکړ چې تر (انتقالي) لفظ وړاندې دې د (اسلامي) کلمه راشي او د دولت جوهر دې اصلاً اسلام وي، هلته هم يو شمېر ازادو کتونکو سره دا پوښتنه وه چې د ا جهاد لکه چې یوازې د روسانو پر ضد کېږي او په اصطلاح د نورو کفارو پر ضد نه کېږي.

کله چې د امریکایانو په راتګ سره نوی حکومت رامنځته شو او لنډ مهاله او منځمهاله پړاوونه یې ووهل، نو دې سره د سیاسي ګوندونو په ایډیالوژیک تګلوري کې هم بدلون راغی، سیاسي ګوندونو هم د انجوګانو بڼه غوره کړه، اوس هر ګوند او ډله کوښښ کوي، چې له هرې ممکنې لارې ځان ته پانګه پیداکړي، هېڅوک هم خپلې ایډیالوژۍ ته وفادار پاتې نه شول، ایډیالوژیو خپل اصلي رنګ بایلود، شعارونه او عنوانونه، رد وبدل شول، ولس اوس نه پوهېږي چې پر چا باور وکړي او کومې ایډیالوژۍ ته پناه یوسي، د دولت د مشرانو زیات وخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي سفرونو، روابطو او د پانګې په تر لاسه کولو او د مختلفو تنظيمي، رسمي او نارسمي جنګسالارانو او ټوپکسالارانو په اقناع او خوشاله ساتلو تېرېږي او د ولس د ذهني انسجام، د پوخ د ذهني تربيې او د هېواد د ځوان نسل د سالمې روزنې لپاره هېڅ ډول مشخص ايډيالوژيک بنسټ نه شته، ملت پر پخوانيو سولېدلو او کليشه شويو ايډيالوژيو د هغو د وړاندې کوونکو د ناسم چلند له امله خپل باور له لاسه ورکړی، هره ايډيالوژي چې اوس ور وړاندې شي، خلک پرې شک کوي، هر کله چې يو ملک له داسې يو حالت سره مخامخ شي، نو د دې نتيجه هغه هېواد ته ډېره دردوونکې پرېوزي، دې کار سره ولس پر بېلابېلو ذهني لارو او ټګلارو وېشل کېږي، پر يوې واحدې نقطې يې د فکري تمرکز قوت له منځه ځي، په ولس کې د ملت جوړونې جوهر کمزوری کېږي، په داسې حالت کې که هر بهرنی هېواد يا بهرنۍ قوه پر هېواد يرغل وکړي، نو د هغه هېواد ولس د ذهني وېش له امله خپل دفاعي ځواک له لاسه ورکوي او بهرني ايلوونکي هېوادونه په اسانۍ سره کولای شي دا هېواد ايل کړي، افغانستان اوس د ايډيالوژيو د بحران پر همداسې يوه خطرناکه ليکه ولاړ دی.

د خلاصون په هيله

په مينه

دهيلې اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مهال له مخې د هيلې د سريزو د چاپ څرنګوالی

ګڼه	سريزه	کال	ګڼه	مياشتې	پرله پسې
۱	هيله د کومو هيلو په هيله خپرېږي؟	لومړی ۱۳۷٦	لومړۍ	وري- غويي	۱
۲	په هيله کې د هېواودوالو هيلې انعکاس شوي او که نه؟	لومړی ۱۳۷٦	دويمه	غبرګولی-چنګاښ	۲
۳	هيله د کومو ستونزو له پيچومو تېرېږي؟	لومړی ۱۳۷٦	دريېمه	زمری-وږی	۳
۴	فرهنګي بيا رغونه د لومړيتوب حق لري	لومړی ۱۳۷٦	څلورمه	تله-لړم	۴
۵	د فرهنګي چارو او اړتياوو په باب څو وړانديزونه	لومړی ۱۳۷٦	پنځمه	لندی-مرغومی	۵
٦	هيله يوه کلنه شوه	لومړی ۱۳۷٦	شپږمه	سلواغه-کب	٦
۷	د فرهنګي چارو سمون او ملګرتيا ته اړتيا ده	دويم ۱۳۷۷	لومړۍ	وري- غويي	۷
۸	زموږ د ازادو خپرونو ستونزې	دويم ۱۳۷۷	دويمه	غبرګولی-چنګاښ	۸
۹	د هېوادملي يووالی او د فرهنګيانو هيلې	دويم ۱۳۷۷	دريېمه	زمری-وږی	۹
۱۰	لويديځمېشتي افغان فرهنګيان او فرهنګي هيلې	دويم ۱۳۷۷	څلورمه	تله-لړم	۱۰
۱۱	د پښتو ژبې او ادبياتو طلايي پړاو	دويم ۱۳۷۷	پنځمه	لبندی-مرغومی	۱۱
۱۲	هيله دوه کلنه شوه	دويم ۱۳۷۷	شپږمه	سلواغه-کب	۱۲
۱۳	دهېواد دننه فرهنګي يون او خوځون	دريېم ۱۳۷۸	لومړۍ	وري- غويي	۱۳
۱۴	((چغې مه وهئ کار وکړئ!))	دريېم ۱۳۷۸	دويمه	غبرګولی-چنګاښ	۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵	د هېواد د تحصیل کړو اشخاصو بهیر به همداسې روان وي؟	دریېم ۱۳۷۸	دریېمه	زمری-وری	۱۵
۱٦	شلمې پېړۍ په مخه دې ښه!	دریېم ۱۳۷۸	څلورمه	تله-لړم	۱٦
۱۷	د مسلک له خاوندانو یوه هیله	دریېم ۱۳۷۸	پنځمه	لندی-مرغومی	۱۷
۱۸	هیله درې کلنه شوه	دریېم ۱۳۷۸	شپږمه	سلواغه-کب	۱۸
۱۹	((راځئ چې سره کینو په تږغر د روغې جوړې))	څلورم ۱۳۸۹	لومړۍ	وري- غویي	۱۹
۲۰	دا دنیا چا شل کړې ده؟	څلورم ۱۳۸۹	دویمه	غبرکولی-چنګاښ	۲۰
۲۱	د اوسنیو پښتو خپرونو موضوعي وېش	څلورم ۱۳۸۹	دریېمه	زمری-وری	۲۱
۲۲	د فرهنګي کار جغرافیایي موقیعیتونه	څلورم ۱۳۸۹	څلورمه	تله-لړم	۲۲
۲۳	یوه ملتپاله فرهنګي ستراتیژي	څلورم ۱۳۸۹	پنځمه	لندی-مرغومی	۲۳
۲۴	هیله د خپل ژوند دنیمې لسیزې په درشل کې	څلورم ۱۳۸۹	شپږمه	سلواغه-کب	۲۴
۲۵	کار خپله سخت کار دی	پنځم ۱۳۸۰	لومړۍ	وري- غویي	۲۵
۲٦	افغانستان، اسلام او پښتو درې ستر ارزښتونه او...	پنځم ۱۳۸۰	دویمه	غبرکولی-چنګاښ	۲٦
۲۷	بحراني شرایط او فرهنګي کار	پنځم ۱۳۸۰	دریېمه	زمری-وری	۲۷
۲۸	که مې سل نصیحتونه ورته وکړل	پنځم ۱۳۸۰	څلورمه	تله-لړم	۲۸
۲۹	که مطبو عات ازاد شي	پنځم ۱۳۸۰	پنځمه	لندی-مرغومی	۲۹
۳۰	په هېواد کې د واک انحصار څنګه ...	پنځم ۱۳۸۰	شپږمه	سلواغه-کب	۳۰
۳۱	په کابل کې څوک، څوک ساتي؟	شپږم ۱۳۸۱	لومړۍ	وري- غویي	۳۱
۳۲	په کابل کې قانوني واک او عملي واک	شپږم ۱۳۸۱	دویمه	غبرکولی-چنګاښ	۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۳	سوله عدالت او که دواړه؟	شپږم ۱۳۸۱	دربیمه	زمری-وږی	۳۳
۳۴	افغانستان د ابهام پر لوري	شپږم ۱۳۸۱	څلورمه	تله-لړم	۳۴
۳۵	پر دولتي خپرونو تنظیمي انحصار څنګه ...	شپږم ۱۳۸۱	پنځمه	لندی-مرغومی	۳۵
۳٦	په افغانستان کې بهرني څواکونه ګټې او زیانونه	شپږم ۱۳۸۱	شپږمه	سلواغه-کب	۳٦
۳۷	تر چتې وتي مطبوعات	اووم ۱۳۸۲	لومړی	وري- غویي	۳۷
۳۸	افغاني سفارتونه د تنظیمواکۍ مورچلونه	اووم ۱۳۸۲	دویمه	غبرگولی-چنگاښ	۳۸
۳۹	افغانستان او د ایډیالوژیو بحران	اووم ۱۳۸۲	دربیمه	زمری-وږی	۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ د نیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نومورې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال ببرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپښتو ځانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې ځانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو.استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولايتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختيزو ولايتونو کې د اساسي قانون د لويې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد يون د اساسي قانون د تصويب په لويه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد يون په ختيزو ولايتونو کې د افغانستان د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو(UNAMA) استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لاتر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد يون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د و اقعيتونو او حقايقو د څرګندبيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه د دې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.
مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.
دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	ځرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په اورونو کې سندرې　　دويمه شعري ټولګه　　دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

- هيلې　　ګډه شعري ټولګه　　دويم ۱۳۸۷
- نيمګړي ارمانونه　　د حيران شعري ټولګه　　دويم ۱۳۸۷
- د لوونو فصل　　ګډه شعري ټولګه　　دويم ۱۳۸۷
- د نازو انا ياد　　د سيمينار د ليکنو ټولګه　　دويم ۱۳۸۷
- د استاد الفت نثري کليات　　داستاد الفت نثرونه　　دريم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مري　　د اسحق ننګيال شعري منتخبات　　دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر　　دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر　　دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر　　دويم ۱۳۸۷

د - يونليکنې:

- د اماراتو سفر　　د اماراتو يونليک　　دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی　　د اروپا يونليک　　لومړی ۱۳۸۷
- دپنټاګون ترځنډو　　د امريکا يونليک　　لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه　　دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری　　دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

hila

də xpəlo sarizo pə lamən ke

(A collection of Hilla Magazine's editorials)

By:
M.Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-21-1

د خپرونو لړ: (۲۲)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library